

ФРАНЧЕСКА ЛИЯ БЛОК ОСТРОВЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ

Част 2 от „Любов по време на глобално затопляне“

Превод от английски: Незабравка Михайлова, 2015

chitanka.info

За Кристи

*Може би някога всичко това
ще си спомняме с радост.*

*Енеида,
Вергилий*

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на Лори Лис, Кристи Отавиано, Джефри Хърш, Ейми Алън, Алисън Верост, Ейприл Уорд, Нийл Суоб, Джордж Уен, Лара Стелмасик, Джасмин и Сам.

Един много млад алхимик се взираше в телевизионния екран, където хората политаха от сградите. За миг сърцето му трепна, защото си помисли, че някой е открил магическата тайна на летенето.

Но не беше така.

Самолетът се беше разбил в сградите. Димът замъгляваше екрана.

Влезе майка му, изключи телевизора и му каза да отиде в стаята си и да се приготви за училище.

Вместо това той отиде в стаята на сестра си; тя седеше на пода, нейните три черни хрътки стояха на задни крака зад гърба ѝ, а змията с черните, червени и жълти райета спеше в клетката си. Горяха черни свещи и на пода лежеше отворен скицик. На страницата бяха изобразени гол мъж и гола жена, които се прегръщаха в един фонтан. Мъжът носеше еленови рога на главата си, а жената беше без едно око. До тях имаше друго изображение — два скелета прегърнати в същата поза, по и между костите на които растяха рози. Третото изображение беше на малко момче с бял гълъб, заобиколено от тайнствени знаци.

Сестра му го погледна със светлосините си очи, които толкова приличаха на неговите, че това понякога го объркваше.

— Видя ли какво показаха по телевизията? — попита той.

— Цяла нощ ми беше лошо — отговори тя.

Не разбра какво искаше да каже тя. Че е видяла? Че не е видяла, защото ѝ е било лошо? Че ѝ е било лошо, защото е знаела за случилото се, преди то да се е случило? Последната възможност не беше невероятна, когато ставаше въпрос за сестра му.

— Мога ли да остана тук? — попита момчето.

Тя вдигна рамене и той седна до нея на пода. Пердетата бяха спуснати и в стаята беше доста тъмно, въпреки че беше сутрин.

— Този свят е гаден — каза той.

Сестра му не му обърна внимание.

— Какво правиш?

Тя вдигна глава и пак го погледна с блесналите си сини очи.

— Вещерство. Магии. Какво мислиш, че правя?

— Искам да се науча.

— Това не се учи. Или имаш дарбата, или я нямаш.

— Какво ще правиш?

Трите кучета, които досега стояха неподвижно, се размърдаха и започнаха да вият като при пълнолуние.

— Ще променя света — каза тя.

Това не се случи. Дори и с онези дребни неща, които всеки човек прави, освен че промени света, когато го напусна. Дарбата? Той я постигна. Но беше твърде късно.

1

ПОЖАРЪТ

Сега, когато вече не мога да вярвам в Бог, нито в богове, нито в богини, всяка вечер се моля на покойната си майка Грейс да оцелеем още един ден, да останем тук в розовата къща на края на света, приятелите ми и брат ми да са в безопасност, зеленчуците в градината ни да продължават да растат, водата в извора ни да не пресъхне. Що се отнася до останалата част от планетата след Земетръса? Дори не знам откъде да започна...

Родителите ми не бяха религиозни, но преди всяко ядене, когато двамата с Венис бяхме малки, всички се хващахме за ръце и казвахме: „Благодарим ви за храната, бог и богиньо“ нашата лична малка молитва. Мисля, че всички митове, които ни четяха родителите ни, бяха нещо като религия. Митовете и картините в книгите за изкуството, които майка ми събираше. Но сега не са останали много книги и картини. Приятелите ми и аз възнамеряваме да създадем колкото можем повече свои книги и картини.

Езра — или Ез, както го наричаме — е нашият домашен художник. Днес той рисува още един портрет на Аш, който му позира, загърнат с чаршаф, бос, здраво стъпил на земята, с пригладени назад къдри, с мрачно прелъстителни очи. Последният портрет, вдъхновен от художника символист Франц фон Щук, го представя като крилат ангел, който свири на валдхорна; видях скиците. Подходящо е да се рисува Аш с тези широки златни криле, защото както ни разказа той, когато ударил Земетръсът, вятърът го понесъл през пустинята и го приземил в статуята на Тиранозавър Рекс в Кабазон, където го намерихме. Валдхорната в картината ще символизира музикалния талант на Аш; той веднъж омая и подчини едно чудовище с него.

Ез също има своите свръхестествени сили; по времето на Земетръса той се спасил и не бил смазан от падаща етажерка с книги.

А трябва да прибавим и изкуството му, което със своя реализъм и магическо въздействие, има същата тайнствена сила.

Ез е взел крилете от въображението и спомените си, но той поне има истински млад човек, когото да рисува, при това човек, когото обожава. Не съм сигурна дали са останали някакви крилати същества в света днес, а да не говорим за много млади мъже. През времето, откакто Ез, Аш и Хекс се върнаха при мен от царството на мъртвите — или поне така ми се струваше тогава — не сме виждали никакви други хора. Всеки ден изпитвам облекчение, че никой не е дошъл да ни търси, не се е опитал да ни причини зло или да открадне храната ни, но облекчението замръзва като ледена топка в стомаха ми, щом се сетя, че може би не идва никой, защото не е останал жив човек. Сигурно са останали гиганти като Кътър, който пощади живота ми, когато му разказах как е бил клониран от създателя си Кронен. Или братът на Кътър, Бул, когото ослепих с единственото оръжие, което имах под ръка в момента — ножица.

Най-много от всичко се радвам, че не сме виждали никакви гиганти. Невъзможно е да обясня какво е чувството да си обгърнат от тези месести мазни длани, да вдъхнеш гадната миризма на гигант или да усетиш кръвта му по кожата си. Тук обаче няма гиганти, тук сме само ние, сякаш сме в някаква защитена зона, където те не могат да проникнат. Защото те сигурно са там някъде. Как иначе всички тези хора и животни биха могли да изчезнат толкова бързо? Само Земеръсът не е убил толкова много. Вярвам, че са останали гиганти, които вилнеят из развалините на света.

Аш се вира в очите на Ез, който го рисува; те са способни да правят това по цял ден. Не че ги обвинявам; аз също при всяка възможност се вирам в очите на Хекс. Просто не рисувам толкова добре, за да ги запечатам на платно. Вместо това разказвам на себе си тази текуща история за него, за всичко, което той говори и прави. Като, да кажем, в момента: чете от едно овехтяло томче на *Енеида* от Вергилий, седнал на старото кресло на баща ми, огрян от слабите лъчи на следобедното слънце, които са успели да проникнат през вездесъщите облаци. Моят любим е облечен, както винаги, с черни дрехи, а косата му, която е толкова черна, че изглежда синя, е пригладена назад, така че подчертава линията на косата му, образуваща шпиц по средата на челото, и прави очите му да изглеждат по-големи. Кожата на Хекс е толкова бледа и тънка, че е почти прозрачна и аз понякога искам наистина да е прозрачна, за да виждам през нея: да

погледна направо в сърцето му. Това сърце, то спаси живота ми само с факта, че е преживяло края на света и ми позволи да го намеря.

— Изобилна любов, до какви крайности водиш човешкото сърце! — прочете Хекс на глас, сякаш отгатвайки мислите ми. *Енеидата* разказва историята на Еней, основателя на Рим. Когато откри книгата в библиотеката на родителите ми, Хекс се побърка и ни накара всички да я прочетем; той все още ни чете отделни пасажии всеки ден.

— Както може би си спомняте, тогава Еней отхвърля любовта на царица Дидона, напуска я и тръгва да основава нова цивилизация. — Хекс понякога обича да се прави на учител.

— Изобилна любов — казвам аз. — Дори не знам какво е това? Може ли изобщо да има излишък от любов? — Изпитвам желание да отида при него и да го целуна по устните. Те са толкова меки на вид, колкото и на усещане. Представям си и остриите му зъби под тях.

— Ако те заслепява за истината. Ако те парализира и ти пречи да предприемеш действия — отговаря той, без да вдигне очи от книгата. Осъзнавам, че го ревнувам от древен римски поет, умрял през 19 година преди новата ера. Той освен това е и мъж, затова не би трябвало да ме притеснява; Хекс определено се интересува само от момичета. Но забележката му ме разтревожи.

Понякога, особено след загубата на лявото си око, се чудя дали не съм сляпа за истината, но и така да е, не ми пука, стига миражите ми да включват любимите ми хора.

Отивам и сядам в краката на Хекс, прокаравам ръце по крачолите на джинсите му, за да почувствам топлотата на собствената си студена кожа, да почувствам как се извиват мускулите на прасците му.

— Ела да ми помогнеш да приготвим вечерята — казвам му аз.

— Вергилий е новият ми любим поет — съобщава той, като че ли изобщо не ме е чул.

Нацупвам се и се надявам, че устните ми ще заприличат на плътните устни на Ащ, музата на Ез, дори и когато са отпуснати. Мислех, че това е Омир, с чиято Одисея животът на всички нас по някакъв странен начин съответстваше.

— Ти не препрочете ли пак *Енеидата* миналата седмица?

— Да, но сега я чета за вдъхновение. — Хекс спира и ме поглежда изпод шпица в средата на челото си. — Каня се да напиша епическа поема. — И после добавя: — За теб. — Усмивва се и аз

забравям, че изобщо някога съм му била ядосана. Може би едно от предимствата да съм сама на планетата, или поне на континента, е, че не ми се налага да се състезавам за вниманието му с някакви красиви момичета. Аз съм единствената му муза, единствената му любима, а той е изцяло мой.

— Пен!

Моят малък брат Венис крещи името ми и с трясък влиза от градината с кучето ни Аргос. Чувам стъпките на две момчешки маратонки и четири кучешки лапи по кухненския линолеум.

— Тиквата е узряла!

Ако Ез, Аш, Хекс и аз сме заети с нашите разкази и картини, то брат ми върши най-важната работа. Той се занимава с производството на храна и по всичко изглежда, че има ръце на магьосник; той успява да извади плодове и зеленчуци от калната земя около къщата. Ако навремето хората смятаха розите и диамантите за най-висок комплимент, сега ние изпитваме това чувство за глава карфиол или една ябълка.

Тиквата на Венис е малка и кръгла, с блестящ оранжев цвят. В едно друго време — наричаме го Преди — щяхме да я издълбаем като лице и да сложим вътре свещ. Деца, маскирани като демони, щяха да тропат на вратата и да искат бонбони. Сега всеки ден се молим да не дойдат истински демони и да имаме достатъчно храна, с която да преживеем през несигурните дни, които ни предстоят.

В градината растенията се вият около беседката, която Хекс и Венис построиха, и малки тикви висят като фенерчета, но не очаквахме, че тази ще порасне толкова бързо. Разбира се, градината на Венис не е обикновена градина, така че това не е толкова чудно.

Когато пристигнах в къщата след пътуването си, погребях там свещените кости на Тара, святото момиче, което гигантите убиха. Оттогава, под грижите на Венис, нещата в нашата градина растат като омагьосани.

Ако бях растение, щях да се омагьосам от Вен: очите му са гълъбовосиви, а докато работи, той гугука като гълъбче, мести поглед и стиска устни, за да скрие усмивката си.

През последните няколко месеца доста е пораснал и ме побеждава, когато се надбягваме около къщата, но той все пак си остава моето малко братче. За него постоянно се тревожех аз, когато

още нямаше никаква истинска причина да се тревожа, него мислех, че съм изгубила завинаги, когато опасността надхвърли всякакви граници на въображението.

Венис, Аргос и аз влизаме в кухнята, където едно време майка ми готвеше за семейството ни. Онези страхотни вечери; приемах ги за нещо съвсем обикновено, докато един ден нея я нямаше, защото беше пометена от бурята, последвала Земетръса, а после и от ръката на един от гигантите на Кронен. Кухнята все още толкова много ми напомня за майка ми — сините и бели плочки, върху които тя беше нарисувала растения и животни, голямата дървена маса, където ни поднасяше закуската, прозорецът, който гледа към градината. Но това, че ми липсва, вече не е толкова ужасно. Така знам, че споменът за нея все още е в мен; няма я, но все пак е тук. Това е едно от нещата за загубата, които научих от пътуването си. Или може би трябва да вярвам, че е така, иначе досега щях да съм умряла от мъка.

Наистина родителите ми ги няма, морето е заляло част от градината, хладилникът и печката не работят, но за мен кухнята си остава може би най-приятната част на къщата.

Венис поставя тиквата на бара и всички се възхищаваме на правилните ивици и елегантната ѝ дръжка. Стомахът ми вече мърмори. Може и да имаме магическа градина, но храната все не ни достига. Няма животни, които да ловуваме, дори и да бихме могли да понесем мисълта, че можем да убием животно. Гигантите са ги изiali напълно. Все пак често получаваме тайни доставки от консервирани и бутилирани храни, свещи и кибрит и дори дрехи и обувки. Не виждаме кой ги оставя нощем, а и аз не съм заловила човека, макар че опитвам. Почти сигурна съм, че това е Мърк, когото смятаме за нашия странен ангел-хранител, иначе известен като мой генетичен баща, човекът, който ме спаси от моя враг Кронен и хората му три пъти, макар и не преди Кронен да ми извади окото.

Инстинктивно пипам с ръка превръзката на окото си, нещо, което правя всеки път, когато си спомням как Кронен навираше глава в лицето ми, цупеше устни и весело поглаждаше козята си брадичка; и какво беше усещането, когато забих сабята през дрехата на Кронен, направена от изсушена кожа, и прободох човешко тяло, докато той даваше нареждане да ме убият. Да убия човек е последното нещо,

което съм мислела, че мога да извърша. От друга страна, никога не съм си представяла, че животът ми ще бъде такъв, какъвто е сега.

И ето ме, неспособна да си представя, че мога да убия животното, но все пак убих човек със сабя. Бях момиче, което учеше в гимназията, стоеше си вкъщи през уикендите да четете енциклопедията и книги за история на изкуството и митология, чиято най-голяма сърдечна болка беше несподеляната любов към Мойра, най-добрата ми приятелка, и възможността да изгубим дома си поради просрочване на ипотеката, когато уволниха баща ми. Сега съм едноок убиец без баща и майка, без свят. Брат ми и приятелите ми казват, че съм героиня, но аз имам чувството, че всичко беше случайност и се надявам да не се повтори. Научих се да приемам загубата на половината си зрение, на окото и невинността си като цената, която е трябвало да платя, за да се върна в дома си, да намеря Венис и да се събера с Хекс, Ез и Аш.

Те влизат в кухнята, сякаш съм ги призовала с мислите си.

— Тиквена яхния? — предлага Ез и потрива ръце. Той е най-добрият ни готвач. — Ще изпека семките и ще ги поръся отгоре и дори ще задуша лука в зехтин тази вечер.

Зехтинът се появи на входната врата при последната тайнствена доставка.

— Ще има салата от кейл — добавя Венис и изважда тъмнозелената листна зелка от джоба си, при което дори и Хекс се засмива. Моят любим и любител на боклучеста храна наистина се е променил; той вече дори не споменава чийзбургерите и диетичните газирани напитки. Получило се е така, че животът, който сме живели Преди, се е превърнал в сън.

А може би настоящето е сънят. Нека да е така, стига любимите ми момчета да са до мен; нека спя и сънувам.

След като вечеряме и измиваме съдовете, Хекс ни подканва за групова медитация — сядаме в кръг, дишаме и се опитваме да изчистим съзнанието си.

Тази вечер Хекс иска всеки от нас да сподели от какво се страхува и когато идва моят ред, казвам:

— Че трябва да напусна този дом.

— Аз също — повтаря след мен Ез.

— Защо? — пита Хекс. Той винаги се мъчи да стигне до корените на чувствата ни.

— Защото мисля, че повече не мога да понеса реалния свят — признавам си аз.

— Докато всички сме заедно, можеш. — Това е първото участие на Венис в дискусиата и неволно се усмихвам.

— И ти си по-силна, отколкото съзнаваш, Пен — добавя Аш, а Ез кима и стиска ръката ми.

Но аз не се чувствам силна; чувствам се като малък, крехък циклоп. Като циклоп, еднооко същество, смазано в битка. Този циклоп предпочита да заспи отново, вместо да стане, да се изправи пред света и отново да се бие. Изражението на лицето ми сигурно ме е издало.

— Ти си разказвач — напомня ми Ез. — Това е героично.

— По какъв начин е героично?

— Ами постоянно си измисляш някакви много яки думи, като „блажиствено“ — дразни ме Аш. — Хайде, хайде, това е безценно.

— И потенциално животоспасяващо.

— Много смешно.

В сивите очи на Венис се появява познатото светло, замечтано изражение.

— Човек трябва да си представи нещата, преди да ги извърши. Разказите ни помагат да виждаме.

— Разказът е семето, действието е цветето — казва Хекс.

— Каква е дефиницията на героизъм? — питам аз.

— „Тъй му устата говори, но мъчен от тежка тревога, дава с лицето надежда, а болка в сърцето сподавя“. Така Вергилий описва героя Еней, който трябва преодолее поражението си в Троянската война и да пожертва много неща, за да основе нова цивилизация.

— „Болка в сърцето сподавя“ — Това доста добре описва Хекс. — Което означава, че не можеш да ни кажеш от какво се страхуваш?

— Да не ми се развали прическата? — Аш намигва на Хекс.

Аз дърпам един от кестенявите масури на Аш.

— Това се отнася повече за теб, отколкото за него.

— Първо, ох. И второ, аз също не искам да излизам навън — казва Аш и поглежда намръщено през прозореца към падащата нощ. — Колкото и силна да е нашата Пен тук.

— Всички вие забравяте силата си — казва Хекс и леко оголва горните си зъби.

— Ти обаче не отговори на въпроса на Пен — предизвиква го Ез.
— Или може би все още не се страхуваш от нищо?

Хекс изправя глава, взира се в невидима точка на няколко сантиметра пред себе си и казва:

— „Защо заблуждаваш сина си с миражи толкова често?“

Аш отмята назад косата си.

— Какво е това?

— Това е пасаж, в който Еней говори на майка си, богинята Венера. Тя помага на троянците и постоянно спасява сина си от Атина, богинята, която подкрепя гърците и се опитва да му навреди, но Венера винаги се явява под някаква дегизация. А в отговор на въпроса ти, страхувам се от илюзии.

При тези думи ме побиват тръпки.

* * *

По-късно си казваме лека нощ и отиваме да спим. Опитваме се да пестим свещите за спешни случаи, затова дните ни се ограничават от изгрева и залеза на слънцето. На мен не ми пречи, защото спя с Хекс. Той е личната ми свещ.

Хващаме се за ръце и отиваме в стаята ми. Пръстите ни са сплетени като тъкан, която разказва историята на битките ни, раздялата и събирането ни. Аргос винаги спи извит на кравай пред леглото на Венис в съседната стая, а Ез и Аш взеха старата спалня на родителите ми.

Дъските на пода скърцат под краката ни, подути от влагата, просмукала цялата къща. Аз треперя от студ и от очакването, че ще падна в прегръдките на любимия си. Когато стигаме до леглото, Хекс застава с лице към мен, взима дясната ми ръка и я слага на гърдите си, така че да усетя сърцето му, да, то тупти под татуировката, която гласи *Безсърдечен*. Хекс е най-сърдечният човек, когото познавам, но често се преструва, че е „закоравял тип“, както се изразява. А той е и такъв, също. Именно той ме научи да се бия със сабя, той ремонтира течашия покрив и ровеше из боклуците да намери парчета здраво стъкло, за да поправи счупените по време на водовъртежа прозорци. Нашата розова двуетажна къща с дървена обшивка може и да не е водоустойчива, но е

доста защитена и солидна в сравнение с всичко, което видях там навън, като се изключи леговището на гигантите, разбира се, но това не се брои.

— Усещаш ли го? — казва Хекс. — Излишество от любов, бейби. — Пулсът му е толкова силен, че си представям формата на сърцето му, сякаш го държа в шепите си.

Слагам неговата ръка на моето сърце.

— Няма такова нещо.

Той ме вдига — макар и да сме почти еднакви на височина, винаги е бил по-силният — и ме слага на леглото. Треперя, но после той отстранява студа с топлото си тяло и заравя лице под ключицата ми, така че косата му ме гъделичка по брадичката. Отвън достига шумът на морето, нашият музикален микс. Понякога се чудя какво има там в океана, дали има живот, дали светът все още съществува по другите брегове. Дали Земетръсът и последвалото го цунами са били усетени по цялата планета? Дали други гиганти са унищожили голяма част от населението там? Мога да се чудя цяла нощ, но за момента искам само да кажа молитвата на майка ми и да слушам пулса на Хекс, искам само да останем в нашия таен дом до смъртта си.

— Защо каза, че се страхуваш от илюзии? — прошепвам на Хекс, но вече вкусвам първите омайващи листенца на цветето на съня.

— Защото мисля, че всички ние тук в известен смисъл изпадаме в безсъзнание. А не можем да си позволим това. Трябва да сме силни. Не знаем какво ще се случи по-нататък.

Това е почти достатъчно, за да се разбудя. Но не съвсем.

* * *

Сънувам майка си. Грейс. Тя е в стаята с мен — усещам я съвсем реално. Виждам дългата ѝ коса и бялата ѝ нощница, развяваща се на соления морски вятър, който нахлува през прозореца. Очите ѝ са светлосини, също като на Венис. На главата ѝ има коронка от злато и барокови перли, а на ръката ѝ е кацнала бяла гълъбица. Тя изглежда млада и здрава, а не като слабото полумъртво тяло, което държах в ръцете си при последната ни раздяла. Всичките тези глупости, че съм приела загубата, защото пазя спомена за нея, са се изпарили. Сърцето

ми се свива. Дори и в съня си чувствам как по лицето ми се стича поток от горещи сълзи и усещам соления им вкус в устата си. Протягам ръце към нея, веднъж, втори път, трети път, но всеки път тя се отдръпва.

Знам, че майка ми иска от мен да замина, да отида някъде, но не разбирам. Исква да отида в Париж? Атина? Рим? Венеция! Майка ми най-много обича Венеция, очевидно; затова е кръстила брат ми на този град. Спомням си пътуването ни до Европа, когато бях десетгодишна. Тогава ми се струваше, че този град не е истински — гондолите, малките канали, които течаха между древните, отрупани с орнаменти сгради. Дали Венеция в Италия все още съществува? Но не, не това има предвид майка ми. Тя има предвид нещо друго. Тя иска да замина далеч от къщи и да свърша нещо важно. Показва ми една малка картина, която е нарисувала. Тя е на мъж с огромни успокояващи очи, широки ноздри, пълни устни. И корона с еленови рога на главата.

Питам я кой е той, а тя отговаря, че той е цар и трябва да отида да го намеря. Питам я дали може да дойде с мен. Само тогава бих тръгнала, казвам аз. Тя поклаща глава, не, не може. Трябва да го направя сама. Светът разчита на теб, казва тя.

Какъв свят?

На следващия ден се събуждам в прегръдките на Хекс. Толкова ми е удобно и топло, защо изобщо да ставам? Но нещо ме подтиква. Въпреки студа и булото на съня, което все още обгръща тялото ми, отивам до прозореца. Небето е сиво както обикновено и сред облаците не просветва розово пламъче, а морето на прага на къщата ни е с цвят на разтопено олово.

На повърхността му, закотвен до една скала, виждам дървен кораб, тихо поскърцващ — може би това е звукът, който ме събуди. Огромните му разпокъсани платна плющят на вятъра. Потрепервам от студ и ме побиват тръпки, сякаш съм се потопила в утринния океан.

Преди да успея да събудя Хекс, чувам, че входната врата се отваря и една фигура излита от къщата към кораба във водата. Венис!

— Идвам! — крещи той. Препъва се и пада, пак става и тича с разтворени ръце.

Аз бягам надолу по стълбите през кухнята и излизам през задната врата.

— Венис! Спри! Какво правиш?

Той, изглежда, не ме чува. Когато го настигам и го потупвам по рамото, той се обръща и ме гледа втренчено. По празния му поглед разбирам, че ходи в съня си. Сомнамбулизмът е нещо, което ме изпълва с ужас още от дете — да се движиш, без да си в съзнание, като оживял труп, като призраците в старите черно-бели филми за зомбита, които пускаха по телевизията в полунощ. Извиквам името му още веднъж.

— Там има нещо — прошепва Венис и морскосините му очи широко се отварят.

И после косата на малкото ми братче избухва в пламъци.

2

ПРЕДЗНАМЕНОВАНИЯ

— Спри! Легни на земята! Търкаляй се!

Хвърлям се върху Венис и крещя, крещя на Хекс, който знае как да се справи с огъня. Усещам миризмата на опърлена коса, чувам пращенето, но не ми пука, че може да изгоря; брат ми не бива да пострада. Той е човекът, който трябва да оцелее в този постземетръсен свят. Той е причината, поради която аз оцелявах толкова време. Може би смисълът на моето съществуване е да се жертвам за него.

Тези мисли бушуват в главата ми като пожар, докато се хвърлям върху брат ми и се опитвам да загася огъня с тялото си и с мократа земя.

Следващото нещо, което съзнавам, е, че Хекс ме държи, повтаря името ми и ми казва да погледна. аз не искам да гледам. Не искам да виждам повече унищожение. Не мога да преживея тази загуба.

— Добре съм, Пен, нищо ми няма.

Това е неговият глас — на Венис. Насилвам се да отворя очи.

— Какво се случи? — питам аз и протягам ръце да докосна косата му. Тя е на мястото си, по-дълга отгоре, по-къса встрани, добре подстригана от ножицата на Ез само преди няколко дни, сякаш Венис е ходил в истински фризьорски салон. Така го дразняхме тогава. Сега имам чувството, че е било много отдавна.

— Какво се случи, Хекс? Видях как...

— И ние видяхме — казва Ез и пипа собствената си червена коса, за да се увери, че не гори. — Хукнахме след тебе и когато ти го докосна, огънят спря.

— Ти усети ли нещо? — питам Венис и го дърпам към себе си малко грубо поради силното облекчение, което изпитвам. Аргос навира нос изпод рамото ми, мъчейки се да близне Венис по лицето. — Сигурен ли си, че нищо ти няма?

— Добре съм, Пен. Всичко е наред. Не усетих нищо.

— Това прилича на някакъв вид колективна халюцинация — казва Хекс.

— Като магия — казва Ез.

— Призрачно — добавя Аш.

Пускам Венис и се обръщам, за да допра буза до Хекс.

— Какво се случва? Искам само всичко пак да стане нормално.

— Нормално? Никога. Никой от нас не е нормален, Пен. Слава богу. — Не виждам лицето му, но мога да се закълна, че се усмихва. После гласът му отново става твърд. — Нищо тук не е нормално. Най-добре е да свикнеш с тази мисъл. Но какъвто и проблем да изникне, ще се справим с него заедно, нали?

Кимам с глава, искам да потъна в него. По клина ми се стича кал и осъзнавам колко мокри и мръсни сме ние всички. През облаците си пробива път студена бяла светлина. Вече официално е сутрин и изведнъж се чувствам изложена пред погледа на всички, наблюдавана.

Ез става, после Аш.

— Хайде да хапнем нещо — казва Ез.

Хекс става на крака и ми помага да се изправя. Венис взима Аргос на ръце и калната муцунка на кучето още повече изцапва тишърта му.

Всички стоим, вперили поглед към хоризонта и после аз си спомням как започна всичко това. Корабът.

Слагам ръце на раменете на Венис, но той този път не тича към кораба. Само се вира в него и лицето му е неразгадаемо.

— Какво е това? — пита той, но последната дума излиза с треперене и заекване.

— Няма да разберем точно сега — казва Хекс. — Да влезем вътре.

Радвам се да вляза в къщата и да не виждам кораба. Кой знае какво означава той. Там в океана може би има гиганти, които ни дебнат. Може да са и други хора, които искат нашите запаси от храна и вода. Възможно е и корабът да е празен. По някаква причина това изглежда също толкова ужасно и когато съм в стаята ни и се преобличам със сухи дрехи, не мога да се овладея и продължавам да треперя при мисълта за случилото се тази сутрин.

Ез взима шепа бадеми от запасите ни и изпича ябълки на портативната скара. Закусваме и храним Аргос, а после се събираме в

дневната и дърпаме завесите, за да не виждаме кораба, застанал там в тъмното море, сякаш за да ни следи. Опитваме се да се разсейваме с утринните часове по медитация и йога, с четене, рисуване и домакинска работа — аз кърпя някакви ризи, Венис се опитва да поправи един счупен стол — но по всичко изглежда, че не можем да се съсредоточим. Хекс е свалил сабята си от стената над леглото ни и от време на време я взима, сякаш за да си вдъхне кураж. Но днес пропускаме упражненията със сабя; винаги е трудно да накараш Ез и Аш да участват, а ние с Хекс и Венис сме изтощени от инцидента сутринта и нямаме сили да ги убеждаваме. Но с напредването на деня вече не мога да стоя на едно място.

— Трябва да направим нещо по въпроса — казвам накрая. По-рано исках да вляза в къщата, но сега ще полудея, ако седя вътре.

Бързо изреждам наум способностите, които притежаваме, като се опитвам да преценя как можем да ги използваме срещу зловещия кораб или каквото има на борда му. Отбелязвам уроците на Хекс за бой със сабя и редовните упражнения с тежестите на баща ми в мазето, готвенето на Ез и заниманията с медитация и йога, музиката на Аш, с която ни спаси и не бяхме изядени от гигантите. Аш веднъж беше летял; Ез беше задържал мебелите и те не го бяха смазали при Земертърса; Хекс гасеше пожари; Венис има свръхестествени способности да отглежда растения. А аз, аз веднъж спрях водната стена да не разруши къщата ни при Земертърса, а след като загубих окото си, започнах да получавам случайни видения от миналото на хората, макар че напоследък това се случва доста по-рядко. Нито една от дарбите ни не изглежда особено обещаваща.

— Все още не ми се излиза на разузнаване — казва Хекс. — Не ми хареса въздействието, което той имаше върху Венис.

— Точно там е работата. Какво ще правим, ако се случи пак?

Всички поглеждаме към Венис, но той съсредоточено зачуква пирон в стола и си тананика някаква песен. Понякога, докато работи, придобива много спокойно изражение, сякаш се е пренесъл в стария ни живот, минус видеоигрите. И минус почти всичко друго.

Накрая той вдига очи и спокойното му изражение се е изпарило.

— Няма да му позволя да ме завладее втори път.

— Аз няма да дойда — казва Ез. — Пен, просто трябва да чакаме.

Ставам и отивам до прозореца, но не отварям завесите.

— Да чакаме какво? Да чакаме да ни нападнат?

— Кои са те? — пита Ез. — Не знаем дали изобщо там има някой. Дори не знаем дали корабът е истински.

— Какво, мислиш, че случилото се с косата на Венис е плод на въображението на всеки от нас поотделно? — питам аз. — Колективно посттравматично стресово разстройство?

Това е нашето обяснение на почти всичко и то е донякъде логично след нещата, които преживяхме.

— Кой знае? Може да е всичко. Преживели сме какво ли не, нали? — включва се Аш.

Наистина сме преживели какво ли не.

— Ти какво мислиш, Вен? — питам Венис, защото останалите вече са взели решение.

Малкото ми братче свива рамене.

— Сега ще мога да се справя.

— Изглеждаше, че ще изгориш жив — казвам аз и осъзнавам със закъснение, че това няма особено да помогне на Венис да се почувства по-добре след случилото се. Но може да помогне на приятелите ми да променят решението си и да се справят със ситуацията.

— Но не изгоря — казва Хекс. — Това беше някаква халюцинация, която всички ние получихме по едно и също време. Някакъв... — Той замълчава и после натъртено произнася думата: — ... мираж. И какво е това „то“? Корабът? Откъде знаем, че те са свързани? Откъде знаем, че означават нещо?

Преди да се усетя, отговарям.

— Защото твоята книга така казва. Косата на Асканий, сина на Еней, се запалва. — Хващам неговата скъпоценна *Енеида*. — Това беше предзнаменование.

Всички се споглеждаме, шест чифта тъжни очи, като броим и тези на Аргос.

О, гадост, не, няма да понесем още една пророческа книга.

Искам да кажа, бихме могли, ако ставаше дума за детска книжка с картинки, разказваща за щастливи или леко досадни животни или нещо подобно. Но не за епическа поема за предзнаменования и войни. Веднъж вече преживяхме това, когато животът ни започна да прилича на *Одисеята*.

А и защо трябваше да намесвам Енеидата. Може би и аз развивам същата мания като Хекс.

— Какво значение имат предзнаменованията в книгата, между другото? — пита Аш. — Не успявам да следя всичките ви истории.

— Трябва да започнеш да ги следиш, драги — казва Хекс с гримаса. — Те трябва да заминат и да основат своя собствена цивилизация. Това е основната идея в книгата. Да бъдат смели, да вървят напред, да се жертват.

Аш разклаща къдрите си, сякаш така ще отблъсне тази идея извън стаята.

— Ние вече имаме нашата цивилизация тук — казва Ез и слага ръка на корема си, а лицето му преbledнява така, сякаш ще повърне.

А може би просто му приписвам собствените си намерения, защото и аз така мисля. Аз може би искам да изследваме кораба, след като видях как пламна косата на Венис, но да тръгна да основавам цивилизации е друга работа.

— Аз никъде няма да ходя — продължава Ез. — Преживях достатъчно гадости.

— Ще видим — казва Хекс. Познавам го добре: когато каже, „ще видим“ това означава, че ще направим точно каквото той е решил да направим.

* * *

Тази вечер в леглото той споделя, че е изтощен от деня, макар да не сме свършили нищо особено; инцидентът с кораба ни се е отразил на всички. Прегръщам го по-силно от обикновено, дотолкова, че му се налага да разхлаби пръстите ми, за да се обърне. Затварям очи в тъмното, слагам ръка на сърцето на Хекс и се опитвам да вляза в ритъм с дишането му, като ми се иска и той още да е буден с мен.

Когато най-после заспивам, пак сънувам майка си. Търся я по телефона и я моля да се прибере вкъщи. Тя казва да се срещнем някъде и аз тръгвам натам. По пътя минавам покрай гробище на един хълм. Не съм очаквала там да има гробище и това ме безпокои. То е претъпкано с бронзови и мраморни статуи, толкова са много, че няма откъде да се мине. Огромен брой мъртъвци, мисля си аз, цял свят от

мъртви хора, плъзгащ се надолу по хълма. Има крилати андрогенни фигури, жени, превръщащи се в дървета, мъже с големи глави и торсове, закрепени нестабилно върху крехки кози крака и една статуя на еленовия мъж от другия ми сън. После виждам статуята на майка ми. Тичам към нея, но това е трудно поради всичките други статуи и гробове по пътя. Някой от тях се накланят и заплашват да паднат върху мен. Стигам до статуята, но тя не е на майка ми — друга жена с блестящи очи, която държи копие. Виждам, че очите са дупки и вътре в статуята гори огън. Някакво течено вещество капе от челото и се стича по ръцете ѝ. Докосвам го и виждам, че това е пот. Статуята вдига копието.

Събуждам се треперееща, обляна в собствената си пот и викам Хекс. Той ме прегръща през кръста и ме държи, докато спра да се мятам. Изритала съм завивките и той се пресяга да издърпа одеялото от краката ни и да ни завие.

— Помни, че това е само мираж — казва той.

Не съм сигурна дали има предвид съня ми или случилото се с брат ми.

— Ти искаш да заминеш, нали? — казвам аз на гръдния му кош.
— Заради огъня. Мислех, че не вярваш в миражи.

— Вярвам във Вергилий.

Пак за този стар досадник.

— Не искам да заминавам отгук. Знам, че ще трябва поне да отидем до кораба, но...

Хекс казва:

— Всичко ще бъде наред. Обещавам, че всичко ще бъде наред.

— Защо? — питам аз. Плача и сълзите се стичат по лицето ми като потта, която извираше от горящата отвътре статуя.

— Защото те обичам — казва Хекс. — И всъщност това е всичко, което имаме.

Той вдига лицето ми и устните ни инстинктивно се намират в тъмното. Щом се целуваме, тялото ми се отпуска, сякаш току-що съм влязла в мраморна вана с топла вода, по повърхността на която плуват жасминови листенца, а наоколо горят свеци с аромат на лавандула и ванилия. Протягам се и ходилата ми достигат върховете на неговите изящни тънки пръсти. Той се надига и ме обръща по гръб, а аз обвивам лицето му в дланите си. Усещам как ръката му ме гали по гърлото,

слиза надолу към гърдите ми и ги масажира, а другата му ръка поддържа врата ми. После един пръст върви надолу от слънчевия ми сплит към корема, през лонната кост между краката ми. Той раздалечава бедрата ми с коляно и движи ръката си в мен, а аз се извивам нагоре, за да посрещна пръстите му и получавам оргазъм почти моментално. Тялото ми изпитва такава благодарност към него, че пак имам желание да плача, само че този път не от страх.

— Твой ред е — казвам аз.

Въпреки че е минало толкова време, Хекс все още се стеснява, преди да ми разреши да му доставя удоволствие. Аз сядам и сега двамата заставаме лице в лице, с кръстосани крака.

— Нали? — питам аз. Винаги имам чувството, че трябва първо да го попитам.

— Добре.

Бутам го да легне по гръб и се настанявам между краката му, опирам устни до него, ръцете му са в косата ми. Той стене, през тялото му преминава спазъм и ме поразява мисълта колко уязвим би могъл да бъде той, но само с мен, само в нашето легло.

Когато притихва, той ме издърпва нагоре и ме слага да легна върху гърдите му. Сърцето му все още бие много бързо. Целувам татуировката *Безсърдечен*, която го покрива.

— Ще изследваме кораба, нали? — питам аз и примигвам на светлината, която започва да прониква в стаята.

— Получихме предзнаменование.

Защо по дяволите вярва на тази стара книга от Вергилий повече, отколкото вярва на мен? Но аз съм тази, която се позова на книгата и тя потвърждава нещо, което дълбоко в себе си знам, че трябва да направим. Дори и сънят на майка ми изглежда, че казва същото — напусни дома си и отиди да откриеш каквото трябва да откриеш. В *Енеида* Венера се явява на сина си Еней и точно това му казва.

Но другият сън — онзи за статуята с огнените очи — ако го съпоставя с *Енеидата*, ще трябва да го възприема като предупреждение. Хората на Еней, троянците, пускат дървения кон в града си, след като са им казали за статуята на богинята Минерва с огън в очите и капеща пот от тялото ѝ. Троянците тълкуват статуята като знак и пускат дарения от гърците дървен кон в цитаделата. Очевидно това не завършва добре, тъй като в корема на коня има

гръцки войници. Почти всички са убити, с изключение на Еней и още няколко души. Но накрая Еней трябва да тръгне на път въпреки опасността.

Ако ние тръгнем, аз поне ще имам възможност да изразходвам всичкия този адреналин, който се е натрупал в тялото ми, откакто пламна косата на брат ми. Е, като не включваме адреналина, който изразходвах с Хекс. Това помага. Засега не искам да мисля повече.

Но предупредителният лай на Аргос ме изтръгва от дрямката, която ме е обзела след правенето на любов. Хекс е скочил на крака и е грабнал сабята си, още преди аз да съм се почудила защо нашето куче е побесняло. Навличам ризата и панталоните си и подскачам след Хекс в коридора, докато единственото ми око се нагажда към ярката дневна светлина.

Мъжът стои в кухнята, а Аргос го е притиснал в ъгъла — лаеща топка от зъби и козина. Аргос може и да е дребно куче, но когато ни защитава, звучи като чудовище, страшен звяр, с няколко пъти по-голям размер.

— Горещите ръцете! — изкрещява Хекс, но вместо това мъжът се засмива, показвайки липсващи зъби, сваля качулката си и счупените авиаторски очила.

Въпреки пласта мръсотия, липсващите зъби и новата брада, скриваща по-голяма част от лицето му, го разпознавам. Мърк.

Макар че неведнъж ми е спасявал живота, Мърк все още е част от цялото болезнено изживяване.

Той бил пръв приятел с родителите ми, но спал с майка ми точно преди тя да се омъжи за баща ми и майка ми забременяла. Баща ми ме приел мен, детето на Мърк, като свое дете, но изхвърлил Мърк от живота ни. После Мърк отишъл да работи за врага на баща ми, Кронен, създателя на гигантите, чиито фатални за планетата експерименти баща ми се опитвал да спре.

Мърк сигурно е човекът, който ни носи храна и други запаси, но аз все още не му се доверявам напълно. Сега, като го гледам, ми е ясно защо. Той прилича на онзи актьор, дето играеше лудия във всички филми, които си спомням от Преди. Има същия прегракнал смях и същите очи, които просто те пробождат като пеперуда за колекция под стъкло, и дори когато изглежда спокоен, не знаеш дали няма внезапно да се нахвърли и да изкрещи нещо злобно на някого.

— Какво правиш тук? — питам аз и загръщам ризата по-плътно около тялото си.

— Това ли е начинът да поздравяваш баща си? — пита Мърк. Заваля думите и се чудя дали не е пиян. — Който носи дарове.

— Ти ужасно ни изплаши. Не можеше ли да почукаш?

Той чука по кухненската маса и Аргос издава зловещ лай, който изкънтява в ушите ми. Нашето кученце пазач през цялото време тихичко ръмжеше.

— Не може ли да си прибереш кучето, а? Господи!

Аз клякам и изсвирвам на Аргос да дойде при мен.

Ез, Аш и Венис вече са в стаята. На пода има голям сак и всички поглеждаме към него; питаме се дали Мърк ни е донесъл храна. Почти чувам колективното ръмжене на стомасите ни. Само Хекс и Аргос очевидно не мислят за закуска — те нито за секунда не са свалили очи от Мърк.

Мърк отваря сака и слага разни неща на масата — сапуни, консерви боб, протеинови блокчета, пастърма, кафе. Ако се брои храната, която Мърк ми е носил, може да се каже, че ми е спасил живота повече от три пъти. След Земетръса той дойде в къщата ни с хората си и ми даде ключовете за един фолксваген ван, пълен с продукти, но все пак онзи шоколад, който ми даде, когато ме откри в мазето, си спомням най-ярко. Отчупването на квадратчетата и стопяването им в устата ми, единствената сладост, която ми беше останала на света.

Знам, че енергийните блокчета от времето преди Земетръса ще имат вкус на каучук, а пастърмата ще бъде като камък, но съм благодарна за грамовете протеин, които ще ни дадат, защото липсват в нашата диета от плодове и зеленчуци. Ноктите ми са станали чупливи, косата ми цъфти, а кожата ми е винаги бледа.

Хекс, Ез, Аш, Венис и аз изяждаме по едно протеиново блокче колкото можем по-бавно, а на Аргос даваме парче пастърма (той не се и опитва да я яде бавно). После всички отиваме в дневната, откъдето се вижда как корабът се поклаща на водата. Прилича на ръчна кукла, движена от пиян кукловод.

Мърк дъвче парче пастърма. Под ноктите му се е събрала мръсотия и той малко мирише на мокро куче.

— За ваш късмет — започва той, — идвам да ви кажа да заминете и ето как ще го направите.

Пулсът ми се ускорява и се превръща в силно удряне по гърлото и китките ми. Какво значи това? След последното ми пътуване съм се заклела никога повече да не излизам от къщи, освен ако не е абсолютно необходимо. С приятелите ми и брат ми оцеляхме след Земеръса и гигантите; доказали сме се. Нямам нужда от никакви приключения до края на живота си. От друга страна, пак се сецам за оня сън, в който майка ми казва, че трябва да замина.

Енеидата лежи на масата. Мърк почуква по корицата ѝ със средния си пръст.

— Хубава книга — казва той.

— Може ли да говориш по същество? — отвръща му Хекс. — Благодарни сме за храната, но все пак защо си дошъл?

— Нека да отидем на този кораб утре сутринта — казва Мърк и гледа с премрежени очи през прозореца. — Ще ви кажа там.

Погледът му и преди беше доста налудничав, но сега в него има нещо друго, от което сърцето ми потъва като камък в развълнувано море. Това е мрачната искра на напълно развилата се лудост.

Тази нощ не мога да заспя. Споменът за неговите очи сякаш пробива тъканта на мозъка ми, затова ставам от леглото и изтичам на пръсти до стаята на Ез и Аш.

— Будни ли сте? — питам аз.

Ез сядва в леглото, а след него и Аш — две глави, едната с огромна къдрава коса, другата късо подстригана — се очертават на светлината на прозореца.

— Никак — каза сънливо Аш.

— Може ли да дойда при вас?

Аш потупва с ръка по леглото и аз скачам между тях. Вътре е много топло и мирише на овце, но това не ми пречи; радвам се на компанията им.

— Хекс заспа, за нещо като две секунди. Той обича авантюрата. Тя му действа като амбиен.

Ез се притиска към мен.

— На мен не.

— Защо трябваше да споменаваш тази книга? Той е пристрастен към нея — казва ми Аш. Не искам да си призная, но и аз съм доста

завладяна от Енеидата. — А между другото, в близко бъдеще нямам желание да участвам в основаването на нова цивилизация.

— За щастие не чете *Илиадата*. Тя е изцяло посветена на войната.

— Ще е добре да конфискуваме някои книги.

— Да оставим само красиви, сияйни творби — казва Ез.

Аш се съгласява:

— Разкажи ни някоя история сега. Имаме нужда.

— Не знам — отвърщам аз. — Не се чувствам много вдъхновена напоследък.

— По-хубаво е, отколкото да тръгнеш да проверяваш някакъв странен стар кораб с оръжие в ръка — казва Ез.

— Съвсем точно.

Аш ме прегръща през рамо.

— Аз ще пея, за да те вдъхновя малко.

Гласът му е толкова ангелски, че сякаш наистина излиза от гърлото на някое от онези крилати същества в картините на Ез, а аз се облягам и затварям очи.

* * *

Остров с черен кварцов пясък, просветващ край морето. Високите дървета растат гъсто едно до друго от самия плаж нататък. Толкова синьо небе не сме виждали от преди Земетръса. В далечината една сграда блести на слънцето, сякаш е направена от полускъпоценни камъни.

Но нещо се случва.

Небето се изпълва със смъртоносен черен дим, дърветата са паднали, повалени от страшна буря.

* * *

Никога преди във виденията си не съм усещала миризма, но този път посягам да запуша носа си от въображаемата воня. Нещо много лошо се е случило тук.

Спомням си думите на Венис, че разказването ни помага да си представим действията, които трябва да предприемем. Но по нищо не изглежда, че това видение ще помогне на приятелите ми, които искат само да се наспят хубаво тази нощ. А на мен тя със сигурност няма да ми помогне. Затова разказвам на Ез и Аш само първата част от видението си — синьото небе, слънцето, кварцовия дворец. Допълвам го с копринени рокли и картини с митологични сюжети, чаши с нектар и чинии със смокини, сирена и кейкове. По подовете слагам мозайки с рози, слънца, луни и очи. Давам си обратно изваденото око и добавям още един човек — бледият мускулест мъж с корона от еленови рога, като човека в последните ми два съня.

— Изглежда прелестен — казва Ез.

Аш игриво го бута с юмрук.

— Как се казва това място?

— Островът — отговарям аз, без да мисля. — Островът на изобилната любов.

3

ТРОЯНСКИЯТ КОН

Стоим на брега. Венис държи Аргос, а ние с Ез и Аш сме въоръжени с ножове. Хекс носи сабята си. Мърк има пушка. Не съм привърженик на оръжието в ръцете на мъже с налудничав поглед и ми се иска той да го беше оставил. Спомням си учениците, които онзи луд човек уби Преди. Просто влезе в училището и ги застреля. Сегашният свят е налудничав, но по някои неща не е толкова различен от света преди Земетръса. В деня на онази стрелба си помислих, че е дошъл краят на света. Затова не е толкова чудно, че сме стигнали там, където сме сега.

Но единствено пушката на Мърк убеди Ез и Аш, че е достатъчно безопасно да разгледаме кораба, а колкото и да съм притеснена, разбирам, че е по-добре да знаем с какво си имаме работа.

Когато приближаваме, виждаме на носа дървена фигура на изправен на задни крака кон с облещени очи и разтворена уста, от която се виждат издяланите зъби. Ако това беше кон от въртележка, щеше да се наложи да го махнат, за да не плаши децата.

Напомня ми и още нещо.

— Троянският кон — казва Хекс.

— Не е особено добър знак — отговарям му аз. — Ако търсим пророчество в древните гръцки и римски текстове.

— Зависи от чия страна си.

Но всичко това няма значение, защото сега вървим към гладките черни скали, където е закотвен корабът. Струва ми се, че не мога да се върна назад, дори и да искам. Солената вода пръска по лицето ми, но не я облизвам с език, както бих направила в миналото; вместо това я избърсвам с ръкав. Кой знае какви отровни вещества има в тези води? Затова рядко идваме дотук и дори не сме се опитвали да ловим риба. Но сега, по някаква причина, която не разбирам, независимо от случилото се на троянците, изпитвам вътрешна принуда да се кача на кораба.

Мърк се качва пръв, свири с уста като пират и безгрижно крачи по мостика, след него върви Хекс, следваме го Аш, Ез, аз и Венис.

Щом стъпвам на палубата, чувствам ускорение в тялото си. Поглеждам нагоре към платната, които висят от мачтата. Те изглеждат призрачни, веещи се на вятъра на фона на сивото небе. До ноздрите ми достига мирис на морска вода, усещам вибрациите от ботушите на Мърк и Хекс по дъсчената палубата, докато баща ми и любовникът ми прекосяват към другата страна на кораба.

От гърлото на Аргос излиза ниско, дълбоко ръмжене, веднага щом Венис застава зад гърба ми. Аргос се извива в ръцете му — главата на една страна, тялото на друга, показва бялото на очите си и ги върти, сякаш е обладан от духове — и Венис го притиска към гърдите си, за да не го изпусне в морето.

— Всичко е наред, момче. Всичко е наред — говори му Венис, но гласът му звучи тихо и изплашено на вятъра. Искам да отида да му помогна, но вместо това само стоя там и се вирам в Хекс — той е сложил ръце на гравирания дървен рул, с който се управлява корабът.

— Кормило — казва той на никого конкретно. Прави преглед и на другите части на кораба около него. — Кливер. Мачта. Палуба. Кърма. Кил.

Естествено Хекс разбира от корабоплаване. Разказа ни, че е взимал уроци като дете. Аз като фанатичен читател на енциклопедии съм научила имената на тези части, но не мога да управлявам плавателен съд. Изпитвам облекчение, че този кораб е толкова голям, защото, дори и да бяхме професионални моряци, нямаше да можем да го управляваме, затова ще трябва да си останем вкъщи.

Ез се върти и кърши ръце като разтревожен дядо. Струва ми се, че плаче. Аш пее с висок напрегнат глас — тъжна песен за някаква ужасна буря. Венис все още се мъчи да удържи Аргос, чийто лай става все по-силен. Мърк дебне наоколо с пушката си.

Без да чакам Мърк или Хекс да ме водят, аз потупвам джоба си, за да се уверя, че ножът е там, и слизам надолу през люка към кабината. Тя е с дървена облицовка и хамаци, които висят от ниския таван и ми приличат на ковчези. Дървена маса до печка, която работи с дърва. Изведнъж си спомням едно видео, което гледах по YouTube, за военен кораб, бриг, където корабният доктор трябваше да оперира ранен член от екипажа върху масата за хранене на капитана. За да се

разсея от тези мисли, надничам в долапите — те са напълно заредени с консерви и бутилки вино. Но това също е призрачно; какво се е случило с екипажа на този кораб? Въздухът мирише на мухъл и всичко е покрито с прах.

Хекс слиза в кабината и аз си представям, че идва да провери как съм, но когато произнасям името му, той просто си отива. Защо? Искам да тръгна след него, но изведнъж усещам, че не мога. Хекс се скрива в мрака и вече не го виждам. Опитвам се да го извикам, но този път нищо не излиза от устата ми. Както в онези сънища, в които си парализиран; не можеш да бягаш, не можеш да пициш. Но аз няма защо да пиция, нали? Оглеждам се и изведнъж не знам къде съм. Преместила ли съм се? Как да се върна на палубата? Сядам на пода на кабината, защото вече не мога да ходя. Линолеумът е покрит с петна и се бели. Опитвам се да си спомня какво трябва да направя, къде трябва да отида. Трябва да говоря с някой... Единственото име, което се сещам, е това на Венис. Не мога да го извикам, но трябва. Един телефонен номер изниква в главата ми, но не знам на кого е. А няма и телефони, нали така? Някой слиза през люка и сяда до мен. Ез.

— Елиът? — казва той.

Поглеждам го и лицето му е дълго и изкривено, устата му е гримаса, очите му са безизразни от болка.

— Елиът, мислех, че си мъртъв — продължава Ез. — Мислех, че си мъртъв. Приличаш на мъртъв.

Елиът е братът близник на Ез, който е загинал при Земеръса. И Ез си мисли, че аз съм брат му? Не мога да му помогна; не мога да кажа нищо, не мога да изрека нито дума. Той ми трябва, за да спре случващото се. Искам да му кажа, че това, което вижда, не е истинско, да му кажа нещо, свързано с Аш или Хекс, а може би и с Венис, но не мога да говоря. И какво исках да кажа? И къде е Хекс? Кой знае къде е. Кой ни причини това? Искам да знам какво се случва, но не мога да попитам. Хващам ръката на Ез, но той изглежда нереален. Взира се в бицепса си, сякаш е чуждо тяло. Мисля си, че някой ни е направил нещо, но не знам кой и какво.

Кронен, създателят на гигантите, стои зад масата. Държи голяма стъклена чаша и я поклаща. Вътре има кръгли пихтиести неща, които плуват в някаква саламура. Очни ябълки. Пипам превръзката си. Няма я. Къде е? Ще погледне ли някой в празната ми очна кухня?

Притискам се към койката зад гърба ми. Ез е изчезнал. Искам да извикам Хекс, но не мога да говоря. Искам всичко това да спре, но как да го спра?

Аш лежи по гръб на дървената маса.

— Не ме пипай — прошепва той. — Само защото няма къде да отида, не значи, че можеш да ме пипаш така.

Кронен го няма. Аш на мен ли говори?

Той обръща глава и ме гледа с малахитово зелените си очи, обрамчени с мигли, които приличат на накъдрени.

— Ти ме прие, когато майка ми ме нарече педал. Аз ти имах доверие. Не предполагах, че ще направиш такова нещо.

— За кого ме мислиш? — питам аз.

Той сяда на масата и ме сочи с пръст.

— Ти ме изнасили! Аз бях дете. Каза, че вината е моя, защото съм дошъл при теб по този начин, защото съм ти пял и съм те гледал по този начин. Не бях аз виновен.

Аш става от масата и ме блъска толкова силно, че падам на пода. Покривам главата си с ръце и чувам как се отдалечава. Страхувам се, че Кронен може да се върне и да ми извади и другото око, затова се скривам под масата.

Поглеждам нагоре и виждам, че Хекс се взира в мен, лицето му ту се размазва, ту се връща на фокус, а очите му са големи и черни.

— Изглеждаш отвратително — изсъсква той.

Защо Хекс ме обижда така? Искам да му кажа, че това е гадно, но не мога да говоря.

— Мислиш, че е редно за един родител да се надрусва така? Пред детето си?

Майка му? Чудя се. Аз съм майката на Хекс? И съм надрусана? Не съм взимала нищо, нали? Къде е Кронен? Ако ми извади и другото око, няма да мога да виждам.

— Извинявай — казвам на Хекс. Усещам всяка дума като тежък камък, който вдигам, но съм решена да говоря, дори и това да ме убие. — Извинявай, бейби, не съм искала да ти причиня зло.

От палубата се чуват писъци и Хекс ме дърпа за рамото, докато накрая се изправям на крака и залитам към него. Кабината се върти под краката ми. Искам да легна, но Кронен ще се върне и ще ми извади и другото око.

Хекс ме изкарва през люка. Вече е нощ и студеният вятър пронизва тялото ми така, сякаш съм безпътна. Кога е минало толкова много време?

Аргос е вързан и все още лае. Мърк е насочил пушката си към нещо, което не виждам.

Венис върви към Мърк и тихо му говори.

Махайте се! Думите кълтят в главата ми, но не мога да ги изрека. Хващам Хекс за ръката; той не ми обръща внимание.

— Шибани змии! Ще ви размажа мозъка с пушката си — казва той на празното пространство.

— Змии ли виждаш? — пита го Венис.

— Морски змии. Две. Те искат да ме задушат — казва Мърк и вдига пушката до нивото на очите си.

— Нищо не могат да ти направят — уверява го Венис. — Гарантирам ти.

Мърк се върти в кръг с насочена пушка и трябва да се държа за перилата, за да не се просна на палубата.

— Шибани змии! — крещи той.

Венис притичва към мен и ме прикрива с тялото си.

— Корабът е. Омагьосан е — казва той. — Трябва да слезем от него.

— Никъде няма да ходя. Змиите ще ни убият всички — казва Мърк и стреля. Целият свят притихва, дори и вълните. Аз се смъквам на палубата и издърпвам Венис със себе си.

Щом осъзнавам, че не съм умряла, отварям очи; все още стискам ризата на брат си. Той леко се отдръпва от мен.

— Всичко е наред, Пен. Аз ще се погрижа. Всичко е наред. — После се изправя и крещи: — Мърк! Няма никакви змии. За малко да убиеш дъщеря си. Трябва да слезем от този кораб. Той е омагьосан.

Мърк се вира във водата.

— Адски змейове — крещи той и вдига обруленото си лице към нощното небе.

— Трябва да се махаме — казва Венис. — Ти уби змиите, Мърк. Сега можем да слизаме.

Мърк сочи към небето. Всички поглеждаме нагоре. Нещо светло описва дъга по небосклона.

— Падаща звезда — казва Мърк. — Знак. Това е знак! Както в онази книга. Книгата, която имате вкъщи. Дори и оцеляването на книгата е знак. Трябва да тръгнем на пътешествие, за да открием новия свят! — Той се обръща към мен и ме сочи с пръст. — Ти си откривателят на новия свят! Ти! Предсказано е.

— Да, добре, разбира се — казва Венис. — Но първо трябва да се заредим с продукти. Трябва да слезем от този кораб, ясно ли ти е? — Той произнася всяка дума разчленено, сякаш говори на дете.

Мърк се смъква на палубата и държи главата си в ръце.

— Грейс! — крещи той. — Прости ми.

— Тя иска да се махнеш от тук — казва Венис. — Всички трябва да се махаме, нали? Хайде, Пен. Хекс. Ез. Аш. — Произнася имената ни така, сякаш иска да си припомним кои сме. Не споменава името на Кронен. Пипам празната си очна кухина.

Сигурно съм произнесла името, защото Венис казва:

— Той е мъртъв, Пен. Кронен е мъртъв. Ти го уби.

— Разкажи ни как го уби. — После се обръща към Аш и Ез, които са се присъединили към нас. — Изпей ни тази история, Аш. Помниш ли как Пен уби Кронен? — продължава Венис и вади от джоба си парче тебешир. — Сигурен съм, че можеш да я нарисуваш, Ез. Да нарисуваш как Пен уби Кронен? Можеш, знам.

Ез, Аш и аз се гледаме един друг. После Аш затваря очи, поема дълбоко въздух като човек, който се кани да се хвърли в битка, и запява. Музиката се носи над главата ми като тъмна пара. Не различавам думите, но звукът оформя образи в главата ми — човек с дреха от изсушена кожа и сътворен от самия него гигант, надвесен зад гърба му. Моята ръка държи сабя. *Ти уби Кронен. Той е мъртъв. Затова си в безопасност.*

— Убих Кронен — казвам аз.

— Да, Пен. Това е истинско. Видяното тук не е истинско.

Не знам как малкото ми братче ни свали всички от демоничния, пълен с мъртъвци кораб, но знам, че имаше нещо общо с нашите разкази, картини и песни. Спомням си само, че съм отново в розовата къща и сълзите от единственото ми око се стичат по лицето ми.

4

СЪДБАТА НА ПЕН

Събрали сме се в дневната и ядем министроне от консервите, които ни донесе Мърк; тази вечер никой не е в настроение да бере зеленчуци. Боли ме главата така, сякаш вътре има едема, от която мозъкът ми се е раздул и притиска черепната кутия. Венис ми намери друга превръзка за око.

Пръв започва да говори Хекс, разтривайки слепоочията си; сигурно и той се чувства като мен.

— Какво, по дяволите, беше това?

Мърк е втренчил поглед в брат ми, който потрепва. — Защо тебе не те хвана?

— Нямам представа.

— Има нещо специално в това хлапе — казва Мърк, сръбва малко супа и намръщено поглежда през прозореца. — Ще ни е полезно, когато се върнем в морето. Хекс за малко да падне от стола си.

— Какво, мамка му, говориш? Няма изобщо да се приближаваме до този кораб. Най-много да го подпалим.

— Как иначе ще стигнем до новия свят? — пита спокойно Мърк. И си избърсва носа с ръкав.

— Това нещо за малко не ни уби — изръмжава Хекс почти като Аргос. — *Ти* за малко не ни уби с тази пушка. А ние шестимата не бихме могли да управляваме този кораб, дори и да не беше омагьосан.

Мърк става и отива до прозореца. Слага и двете си ръце на стъклото, оставяйки мазни следи, и казва:

— Призраците ще ни откарат там.

Той съвсем е откачил.

— Трябва да си починеш — казвам му аз. — Защо не си полегнеш?

Мърк се обръща и с бавна стъпка като стар каубой тръгва да излезе от стаята. Първо пират, а после и каубой. Явно е пропилял

таланта си за актьор, а сега вече е много късно за това.

— Почакайте и ще видите — казва той през рамо. — Пак ще се качим на този кораб и духовете ще ни откарат до новия свят. Пен ще бъде основателят на нова цивилизация. Това е нейната съдба. Като неин баща, аз съм длъжен да я придружа.

Сецам се за падащата звезда, която видяхме. Макар и да не бях на себе си в този момент и да не го съзнавах, сега разбирам, че Мърк е изтълкувал звездата като още едно предзнаменование. В *Енеидата* това е знак, че бащата на Еней, Анхис, трябва да придружи Еней в пътешествието му. Мърк със сигурност разглежда звездата като причина да участва в пътуването.

Поглеждам към Хекс с желание да го докосна, но не съм сигурна дали сме в добри отношения. Злобата, с която ми говореше на кораба, все още ме плаши, макар и да мислеше, че съм майка му.

— Стори ме се, че Лутър е там — казва Аш. Лутър е хоровият диригент, при когото живеел Аш, когато майка му го изгонила от къщи, защото е гей. Лутър, педофилът, за когото ме помисли Аш на омагьосания кораб. Защо всички те решиха, че аз съм човекът, когото мразят? От този въпрос замръзвам цялата, сякаш все още съм навън на вятъра.

— Мисля, че видях майка си. — Чудя се дали Хекс нарочно отбягва погледа ми, когато казва това.

— Пен мислеше, че вижда Кронен — казва Венис. — А Мърк мислеше, че водни змии искат да го убият.

Като водните змии в *Енеидата*, които убиват троянеца Лаокоон и двамата му синове, защото той се опитва да убеди троянците да не допускат Троянския кон в града. Още веднъж паралел с епичната поема, но всичко това е напълно безсмислено в днешния побъркан свят.

Хекс вдига очи към тавана.

— Логично е той да види змиите. Той си е побъркан, дори и без магия.

— Но Ез видя Елиът — отговарям му аз. — Не някой, когото мрази, очевидно. Защо е така?

— Той защо ме остави? — казва Ез тихичко. — Понякога, когато не мисля ясно, го мразя за това, че умря. Трябваше да е с нас. — Очите

му все още са зачервени. Отивам и го прегръщам през рамо; струва ми се още по-слаб от преди.

— Е, ние няма да се връщаме там — казва Венис. — Най-много да го подпалим, както предложи Хекс.

Никога не съм чувала брат ми да звучи толкова самоуверено, сякаш изживяното на кораба го е променило и му е показало, че в известен смисъл е по-силен от всички нас. Не като дете, а като равен.

— В никакъв случай няма да се приближа до него — заявява Ез. — Казах ви да не ходите там, но вие не ме послушахте. — Той повишава глас и виждам как очите на Хекс се разширяват, а устните му се свиват.

— Това са глупости — казва той. — Имам нужда от медитация.

Надигам се да отида с него, но нещо в лицето му ми говори да не го правя и вместо това отивам на прозореца. Виждам дървения кон изправен на задни крака на носа на кораба, който се движи по водата.

* * *

Хекс като че ли ме отбягва цяла вечер. Когато накрая идва да си легне, усещам как цялото ми тяло облекчено въздиша. Но той се обръща към стената. Питам го какво не е наред.

— Не искам да говоря за това. Може ли поне веднъж да не разговаряме?

Аз не мога да не говоря. И откога Хекс не иска да говори с мен?

— Защо помисли, че съм майка ти? — питам аз, тъй като не мога да се сдържа.

Той сяда в леглото и ме гледа възмутено.

— А ти как мислиш? Не бях на себе си. Все едно че бях яко надрусан.

— Това ли е проблемът? Мислиш, че пак си се друсал? Не беше по вина на никого. Не знаехме, че това ще се случи.

— Не е там работата. Не обичам да губя контрол.

Но, Хекс, мисля си аз, ние отдавна сме загубили контрол.

— Майка ти е тази, която е загубила контрол — казвам вместо това. — Но ти не си майка ти. И аз не съм.

Хекс ми е разказвал, че майка му постоянно го оставяла сам, докато бил малък, и че когато била вкъщи, била ужасно пияна или надрусана и едва ли знаела кой е Хекс. Тя имала черна коса, зелени очи и светла кожа като Хекс: веднъж я видях във виденията си да залита из къщата по копринена нощница с бутилка в ръка и да рецитира Шекспир. Той я мразеше. Припомням си как ме гледаше на кораба, като че ли искаше да ме удари. Трудно се забравя такъв поглед, макар и да не съзнаваше, че това съм аз.

— Заспивай — казва той и като че ли все още не съзнава, че това съм аз.

* * *

Събуждаме се, защото всичко се клати и си казвам, ето, нов Земеръс. Още един. Започва се.

Цялата къща се люлее и после чувам, че Венис изкрещява:

— Гигант!

Това не е кошмар. Тичам долу и виждам през прозореца, че гигантът върви към нас. Той залита като слепец и държи ръцете си напред. Души въздуха, за да ме усети, да ме намери, моята миризма, не нечия друга. Аз съм тази, която го ослепи и уби баща му.

Косата ми настръхва; онемявам.

Не си спомням как приятелите ми, брат ми, кучето и аз сме излезли от къщата, но по някакъв начин сме навън, където изгрява тъжната сива зора, а Бул все още върви към нас. Хващам Венис за ръка. Той държи Аргос; Хекс, Ез и Аш са с нас и всички тичаме през калта.

Тичаме към кораба, защото няма къде другаде да отидем, или поне това ни казва той, вика ни, кани ни. Конят на носа му се издига на задни крака над водата, от устата му излиза морска пяна, сякаш е побеснял.

Къде е Мърк? — питам се аз, но вече е късно, при кораба съм, катеря се по скалите и пропълзвавам до страничния дек.

Призраци, казваше Мърк.

Чувам изстрел, обръщам се и виждам, че Мърк тича към нас обърнат с гръб и стреля по Бул с пушката, но Бул продължава да се

приближава. Как ще успеем да подкараме кораба? Няма начин — ние сме само шест души.

И после, преди да се сетя за нещо друго, гигантът Бул е на брега, протяга покритата си с брадавици ръка, издишва своя вонящ дъх, сякаш е погълнал един тон развалена риба. След това корабът сам отплава далеч от дома ни, към моята нежелана съдба.

5

ПРИЗРАЧНИЯТ КОРАБ ОТПЛАВА

Корабът се движи по водата, управляван от призраци.

Как иначе би могъл да се движи? Прекалено замаяна и слаба, объркана и омагьосана съм, за да се съмнявам в това. Взiram се в Мърк, който е застанал пред мен с пушка в ръка и навито въже, праметнато през рамо. Не знам кога се е сдобил с него.

— Отивайте долу, приятелчета — казва той. — Ще ви вържа и ще ви скрия под палубата, докато стигнем там, където отиваме. Не мога да ви оставя да се нараните един друг.

Откога е станал пират? Нали аз съм човекът с превръзка на окото; по-добре ще е да не се опитва да ми я вземе. Той се хили и виждам, че му липсват зъби.

— Разкарай се — казва Хекс. — Никъде няма да ходим. Ти не командваш тук.

Не бях забелязала, че Хекс е зад гърба ми. Опитвам се да му кажа нещо, но не мога.

— За ваше добро е — казва Мърк на Хекс. — Хайде, ела тук, като едно добро момиче.

Дори и в объркването си знам, че не е този начинът да се говори на Хекс, който не е онова, което някога е бил. Той се хвърля върху Мърк и Мърк стреля с пушката си, а аз пищя, защото страхът е пробил моята постигната чрез магьосничество немота. Хекс скача на палубата, Мърк го грабва и се бие с него, а аз се нахвърлям върху Мърк.

Следва висок, остър звук и болка, и после всичко потъва в тъмнина.

* * *

Когато отворям очи, лежа в тъмнина, завързана. Въжето жули китките ми, кръвта пулсира в главата ми. Корабът под мен се движи, въздухът е влажен, а стомахът ми се поклаща като медуза. Веднъж, когато се разхождах на плажа, една медуза ме опари и болката имаше същото пихтиесто, жилесто качество като съществото, което я причини.

— Хекс! — успявам да извикам аз след доста време, тъй като отново съм онемяла.

Някой ми говори, но не виждам кой е.

— Пен, слушай ме много внимателно. Пак сме на кораба. Ти си под въздействието на някаква магия. Баща ти е под същото въздействие. Той ни връза всички. Не знам къде е Хекс, нито къде са Ез и Аш. Нито Аргос. Мисля, че Мърк ги връза и тях. Но мисля, че всичко ще бъде наред. Трябва да бъдем търпеливи.

— Кой си ти? — питам аз. — Призрак ли си?

— Аз съм брат ти Венис.

— Не знам кой си ти — прошепвам аз. Мисля, че призракът се опитва да ми навреди.

— Ще ти кажа. Не се страхувай.

Когато свършва разказа си за семейството, което било разделено от земетресението, призракът замълчава, сякаш за да си поеме дъх. Или да задържи ридание.

Призрак ли е той? Призраците не дишат. Призраците не плачат.

Но какъвто и да е, сърцето ми потрепва от картината, която той рисува в съзнанието ми — триетажна къща с цвят на рози, пълна с храна, и с музика, и с любов. Искам да отида там, това е всичко, което искам.

— Само не се страхувай, моля те — казва ми той. — Ти си много смела.

Не знам какво да кажа. Страхувам се. Страхувам се от всичко. Когато каза думата *смела*, сигурно нямаше предвид мен.

— Магията изглежда действа само на кораба. Когато стигнем на сушата, ти ще си отново ти.

Да стигнем сушата? Каква суша? Дори и с това замъглено съзнание, знам, че искам да се върна в къщата, за която ми разказа.

— Искам да се върна вкъщи.

— Знам — отговаря той. — Но мисля, че има някаква причина, поради която трябва да отидем там, където ни кара корабът. Може би някой има нужда от помощ.

Не знам как мога да помогна на някого, дори и на себе си.

— Ти защо не си... — опитвам се да попитам аз, но езикът ми се преплита.

— Защо не съм под въздействие на магията? Не знам. Тя не ми подейства.

Стомахът ми ни прекъсва с шумно ръмжене.

— Гладна ли си? — пита призракът.

Казвам му, че съм гладна, както и жадна. Имам вкус на пясък и сол в устата си.

— Мърк ще ни донесе храна и вода — обещава призракът, моят брат. Но вече не знам на какво да вярвам.

И тогава виждам човека, който ми извади окото.

Той е застанал над мен, на главата си носи цилиндър, облечен е с дълго черно палто, което прилича на обгорена кожа. На ръцете му има дебели черни гумени ръкавици, а на краката му тежки ботуши с остри върхове. Очите му са скрити зад огромни черни очила. Той изважда нещо от джоба на палтото си и го върти между пръстите на ръкавицата си. После сваля ръкавицата и ми се усмихва, а лицето му се удължава и получава странна форма, като маска на детско лице за Хелюин. Едното му око е празна кухина. Като моето. Човекът изважда онова нещо от джоба си, държи го внимателно между палеца и показалеца си и го слага в очната кухина. То е кафяво и по-малко от другото му око, а аз знам откъде го е взел. Моето е.

— Добре ли си? — пита призракът. Бях забравила за него.

Не мога да говоря, затова само посочвам човека.

— Виждаш някой, който те плаши ли? Тъмнокос мъж с брадичка?

— Да — успявам да кажа аз.

— Той е мъртъв — уверява ме призракът. — Да ти разкажа ли една история?

— Окото ми — казвам аз.

— Това е Кронен. Създателят на гигантите.

Призракът прави пауза, сякаш за да прецени реакцията ми, и после продължава с тих глас. Мъча се да го слушам, но все още гледам

Кронен, който прави танцувална стъпка с тежките си ботуши, а лицето му е изкривено в наподобяваща усмивка гримаса.

— Ти го уби. Сега виждаш нещо различно, но то не е истинско. Така е, защото сме на кораба. Тук виждаш нещата, от които се страхуваш. Кажу ми на Кронен да те остави на мира. Ти вече си го убила.

Кронен се навежда близо до мен и виждам окото си, забодено в неговото разкривено лице.

— Кажу ми — настоява призрачният ми брат.

Не мога.

— Кажу ми.

— Венис?

— Да, аз съм Венис. Можеш да ми кажеш.

Виждам висока златна постройка, изградена от скелетите на мъртъвците. БАНКА НА АПОКАЛИПСИСА пише на табелата. Един мъж и един гигант стоят пред мен. Кронен и Кътър. Държа сабя в ръката си. Сабята на Хекс. Сега го няма, но аз пак ще го намеря. Ще намеря и него, и другите си приятели.

В този момент си възвръщам способността да говоря.

— Знам за много неща — казвам аз. — За богове и чудовища, метаморфози, заклинания и магии, дървета и океани, гостоприемство, вярност, предателство, големи войни. Знам за *kleos* — славата — и знам за любовта.

— Ти си Пен, Разказвачът — казва брат ми Венис, призракът. — Ти си силна. Любовта ти е силна.

При тези думи Кронен избледнява и изчезва във вътрешността на кораба.

6

ВОДОВЪРТЕЖ

Освободих се от създателя на чудовища Кронен, но не съм се освободила от чудовищата на жаждата и глада. Кожата на устните ми е суха, разранена и още повече се възпалява, когато ги облизвам с подутия си език. Небцето ми също е подуто, а очите ме болят при всяко мигане. Стомахът ми кипи.

Венис продължава да говори с мек, призрачен глас, но звучи все по-далечен и по-далечен.

Накрая чуваме стъпки и някой идва при нас.

Мъжът повдига главата ми и ми дава да пия вода, с което утолява ужасната ми жажда. Мъча се да не позволя нито една капка да се разпилее, но той ме кара да пия прекалено бързо и трябва да преглъщам много усилено. После ме храни с лъжица с някакъв вид овесена каша, която аз бързо гълтам.

— Много добре, момиче, скоро ще стигнем там, където отиваме — изръмжава мъжът.

Когато излиза, момчето призрак ме осведомява, че мъжът се казва Мърк и е мой баща. Но това е невъзможно. Спомням си баща си. Той е висок, тих човек с нежни ръце, а не този ужасяващ пират, който ни е вързал в трюма на управляван от духове кораб.

— Защо? — питам аз, в копнежа си за истинския си баща, за истинския си живот, а не за това сега.

— Защо какво?

— Защо е всичко? Защо сме тук? Къде е това тук? Какво се случи с всички? — Не искам да плача, но усещам как сълзите напират в мен.

— Моля те, опитай се да поспиш — казва той.

Затварям очи, като се надявам, че всичко ще е различно, когато се събудя. Че ще си бъда вкъщи, където и да е това вкъщи, в безопасност зад заключени врати, далеч от света.

* * *

Вместо това се събуждам от яростно клатене и имам чувството, че корабът е подхвърлян между лапите на две морски чудовища. Чуваме как вятърът бушува над главите ни.

— Буря — казва Венис.

Само буря? Това не е обикновена буря. Сещам се за една дума от книгите, които ми четеше човек, когото обичах. *Водовъртеж*.

Повдига ми се и се надявам, че няма да повърна храната, която онзи човек ми даде преди малко.

— Дишай дълбоко — казва ми Венис. — Както ни учеха Хекс и Ез. Спомняш ли си?

Става още по-лошо, когато си помисля за дишане. Ами ако съм забравила как се диша? Ами ако някоя част от мозъка ми е трайно увредена и завинаги трябва съзнателно да контролирам всяко свое мигане и всеки свой дъх?

Докато се опитвам да дишам, чуваме шумно отваряне на врата, крясъци, тропот, блъскане и после три фигури, също вързани с въже, са тук в тъмнината при нас.

Не виждам лицата им. Единият от тях плаче, другият пее песни като ангел, третият крещи ругатни, а през това време Венис се мъчи да ги успокои.

— Какво става? — пита ругаещият.

— Хекс, опитай се да се успокоиш. Има буря, но мисля, че всичко ще се оправи. Трябва да сме заедно.

Хекс? Хекс е тук?

— Майната му! И кой плаче? Престани с този глупав плач, разбра ли?

Хекс не говори така.

Плачещият се тресе и се дави, като се мъчи да сподави риданията си.

— Ез, всичко е наред — казва Венис. — Ще се оправим.

— Елиът? — пита плачещият.

— Не, аз съм Венис, братът на Пен.

— Къде е брат ми?

— Ез, слушай ме внимателно, Елиът не е тук. Всички вие сте под въздействие на някаква магия. Но мисля, че когато слезем от кораба, това ще свърши.

Пеецят отново запява. Може би е ангел. Музиката е небесна — ако имаше цвят, щеше да е бледосиня — но корабът толкова силно се клати, че не мога да ѝ се насладя. Все едно да слушаш ангелска песен, докато си в ада. Съсредоточавам се върху усилията си да не повърна.

— Млъкнете, дявол да го вземе, млъкнете всички! Ти спри да пееш!

Ругаецят.

— Аш, може ли да замълчиш за малко — казва с нежен тон Венис, което изглежда е единственият тон, който използва. Може би това е характерно за призраците. — Много хубаво пееш, но в момента всички сме в тежко положение.

Корабът се накланя и едно от телата се плъзга към мен — виждам черната коса и бялото овално лице. Сърцето ми се напруга и се бори срещу въжетото около гърдите ми.

— Какво ти е на тебе? — изсъсква той. — Имаш налудничав поглед. Друсана ли си? Казах ти повече да не се друсаш. Изглеждаш ужасно.

— Хекс — казва Венис. — Това е Пен, гаджето ти. Спомняш ли си я?

— Кучка — промърморва Хекс.

Повдига ми се и ме облива студена пот. Момчето призрак се примъква към мен и раменете ни почти се допират.

— Той не знае коя си. Ти знаеш ли кой е той?

Спомням си един слаб чернокос човек, който ме прегръщаше в леглото и ми четеше книги, а през това време светът около нас изчезваше. Но ние бяхме в безопасност; бяхме заедно. Той никога не би ме нарекъл кучка. Той ме обичаше, нали? Той...

Корабът отново се накланя, овесената каша изригва от мен и образува воняща локва.

— Отвратителна си — казва той. Имам чувството, че влива отрова във вените ми, както и че може би съм повърнала собственото си сърце.

Не разбирам защо бяхме принудително извадени от дома си. За какво? За това тук ли?

— Говори с него — казва малкият ми брат. — Кажу ми кой си.
Пеенето и плачът се засилват. Толкова ми е лошо, че не мога да
права нищо.

— Искам да си отида вкъщи.

— Знам. Но сега не може. Кажу ми кой си.

— Хекс? Това съм аз, Пен.

Той не отговаря.

Опитвам пак, защото какво друго ми остава? Опитвам се да
дишам, да се съсредоточа, да следя картините в главата си и да им
позволя да ме водят.

— Спомняш ли си? Ние и приятелите ни се борехме с гиганти и
вещици и накрая се изгубихме, но после пак се събрахме всички
заедно. Ти се върна при мен. Ние се обичаме. Аз те обичам.

Чакам и си мисля, че пак ще ме наругае, но той мълчи. Ез и Аш
също мълчат. Дори корабът сякаш е затаил дъх. Разпознавам
затишието пред буря.

Нещо се тряска и удря, захвърля ни на другия край на кораба и
точно когато Хекс произнася името ми и гласът му този път е различен
(може би започва да ме разпознава?), отново потъвам в тъмнина.

7

ТРУПОВЕ

Когато се събуддам, лежа на мокър черен пясък. Ситните кварцови кристалчета блестят на слънчевата светлина, която топли гърба ми. Слънчева светлина? Чиста и светла, каквато беше Преди. С цвят на минзухари. Заравям ръце в пясъка и разтривам песъчинките между пръстите си. Опитвам се да седна, но не мога, защото цялото тяло ме боли и нямам сили. Косата ми е натежала и като я пипам, усещам, че в нея са вплетени водорасли и парченца от миди. На лявото ми слепоочие има коричка от засъхнала кръв, което обяснява болката в главата.

Опитвам се да подредя всичко в ума си, както когато се събудиш от кошмар, който искаш да разгадаеш, кошмар с морски чудовища от типа на Сцила и Харибда, но това е реално. Аз съм Пен. Пенелопи Оувърланд. Земетръсът промени всичко, но аз все още живея в розовата къща край морето. Един гигант подгони мен, семейството ми и приятелите ми и се качихме на омагьосания кораб. Той ни отведе в океана и Мърк, биологичният ми баща, също под въздействието на магията, ни върза и ни затвори в трюма. Хекс не можеше да си спомни коя съм аз. Стори ми се, че ме мрази. Опитах се да му обясня. Имаше буря...

О, боже, Хекс, Ез, Аш. Венис. Аргос. Дори Мърк го няма. А няма и следа от нашия кораб със зловеция кон на носа.

Събирам сили, сядам и се оглеждам. Намирам се на брега на малко заливче. Чисти сини вълни заливат пясъка и се отдръпват. В далечината се вижда горичка. Жълти, бели и лилави горски цветя и висока морска трева растат по-нататък по брега. Може и да сънувам, но ми се струва, че чувам песните на птици.

Над мен лети ято бели птици. Гълъби? Преброявам дванайсет. Имаше гълъбца в съня с майка ми. В *Енеидата* два гълъба, изпратени от Венера, водят Еней към златната клонка, омагьосаната клонка, която трябва да даде на Прозерпина, царицата на подземния свят, за да го

пусне в нейното царство и той да посети духа на мъртвия си баща. Това, че виждам птиците, е много важно (макар и да не съм сигурна защо), но от друга страна, важно е, че изобщо виждам птици.

Тук е като в света преди Земетръса.

Но нищо от това не би имало значение без хората, които обичам.

Викам имената им едно по едно, но отговор няма. Изправям се със залитане и влача мокрите си крака по пясъка. В далечината виждам тъмен силует, проснат на земята. Не искам да го видя. Не искам да отида при него.

Но естествено отивам.

Това е Хекс. Лежи по гръб със затворени очи и отворена уста. Хвърлям се върху него и притискам глава към голите му, татуирани гърди. Слагам ръце на сърцето му, впивам устни в неговите и се мъча да се сетя как се прави изкуствено дишане. Той е неподвижен. И студен. И мъртвешки блед. Изкрещявам името му.

И после усещам една ръка на рамото си, поглеждам нагоре и виждам, че той стои там, вперил поглед в мен и в себе си.

— Тук съм. Пен? Мислех, че си... Пен? — Хекс, който никога не плаче, има сълзи в очите си. — Добре ли си? От главата ти течеше кръв.

— Добре съм. Ти си тук.

Той коленичи до мен и се прегръщаме. Топлата му кожа е покрита с кал и сол. Никога повече няма да се разделям с него.

Когато накрая се отдръпваме един от друг и се оглеждаме, островът, залят от слънце и птичи песни, ме изпълва със страх. Мъртвият Хекс все още лежи в краката ми. Друга халюцинация? Или живият е продукт на моето въображение? Не, сигурна съм, че е истински, макар и да не мога да обясня защо.

— Къде са другите?

— Не знам, бейби. Сигурно сме претърпели корабкрушение. Но ние сме тук, което означава, че не е било толкова страшно. Ще ги потърсим. Но първо трябва да ти покажа нещо.

— Не, ние трябва да...

— Няма да отнеме много време. Трябва да го видиш.

Той ме хваща за ръката и ме води на плажа, където лежи още едно тяло. Момиче с дълги, слаби крайници и разрошена коса.

Навеждаме се над нея, Хекс размотава рибарската мрежа, оплетена около краката ѝ и изчиства пясъка от лицето ѝ с върха на пръстите си.

Тя ни гледа с тъмните си очи.

Ахвам.

Тя съм аз.

— Защо?

Не питам никого конкретно. Вече би трябвало да знам, че няма отговор на този въпрос. После пак започвам да крещя и да викам Ез, и Аш, и Аргос, и най-вече Венис. Спомням си как той ми говореше на кораба, как ми помагаше да преодолея лудостта, която ме беше обзела. Мърк ни беше вързал. Него не го викам.

Хекс ме хваща за раменете и ме кара да го погледна.

— Трябва да запазим спокойствие — казва той. — Нали?

Кимам и насочвам очи към морето. Вълните изглеждат благосклонни и проблясват на слънцето. Не съм свикнала да виждам слънце по вълните; морето вкъщи е оловносиво на дрезгавата светлина. Гледам възхитена. Забравила съм колко прекрасен може да бъде светът, но това не компенсира факта, че другите ми любими хора ги няма.

— Да започнем ей там, Пен, между дърветата. Преди всичко друго трябва да намерим питейна вода.

Откъсвам поглед от вълните и тръгваме към дърветата с белеща се червеникава кора и лъскави тъмнозелени листа да търсим вода за пиене. Не бях забелязала колко съм жадна. Отначало ми беше приятно да усещам слънцето по кожата си, но сега раменете ми са почервенели и сянката на дърветата ми действа добре. Въздухът има влажен и сладък мирис и скоро намираме малък поток, около който растат къпини. Хекс ги разглежда и когато се уверяваме, че не са отровни, ги ядем с оцветени пръсти от шепите си и преглъщаме с вода от потока. Чистата прясна вода мигновено ни освежава. Нещо подскача в потока. Това са риби, следователно тук има животни, вероятно природата не е замърсена, а може би няма и големи хищници (говорим за гиганти), или поне така ми се иска да вярвам.

Като се връщаме на плажа през полянката, виждаме две, както изглежда, наскоро изкопани дупки в земята.

— Приличат на гробове — казва Хекс.

Спираме и се споглеждаме. Гробовете? За нашите трупове, които лежах на плажа? От нас се иска да погребем себе си? От всички неща, които са били искани от мен, това е най-странното. Замислям се дали да изпълня тази задача само защото не ми се иска да търся труповете на приятелите и роднините си там на плажа. Ами ако наистина намерим мъртвите им тела? Дори и да е някаква злокобна магия, ние пак може да помислим, че е истина. Изпитвам облекчение, че тук има само два гроба.

С Хекс се връщаме до моето тяло и внимателно го вдигаме. Пренасяме го през плажа до дърветата. Усещам го в ръцете си малко и вдървено и си спомням как носех майка си, когато я намерихме в Лас Вегас, преди да умре. Не смея да погледна лицето на този труп.

Хекс нежно ми говори по целия път.

— Не го разбирам, Пен, но ми се струва, че това се очаква от нас да направим, не мислиш ли? Нека се престорим, че все едно сме герои от приказка или сън. В епоса погребването на мъртвите е много важно, свещено нещо.

Но дори и в Енеидата, хората не погребват сами себе си.

Полагаме моето тяло в гроба и се връщаме да вземем Хекс. Той не тежи много повече от мен. Мъча се да държа погледа си върху живия Хекс, докато носим мъртвия към последното му убежище. Мъртвите версии на нас двамата лежат там, но не изпитвам желание да плача; не изпитвам никакво друго желание, освен да се махна оттук и да се прибера вкъщи. Каква магия тегне над нас? Какво е това проклятие? И какво съобщение съдържа тя? Че трябва да забравим старите си „аз“? Какво се очаква да научим от всичко това?

Зариваме труповете си, заглаждаме земята отгоре. После Хекс отчупва клонки от един храст с бели цветове, които напомнят дантелата на сватбена рокля, и забожда по един на всяка могила.

— Какво трябва да кажа? — пита той.

— Тук почиват Хекс и Пен, войни, разказвачи, оцеляващи, приятели и любовници. Нека душите им да се преродят, за да творят добро и да възродят планетата — изричам аз за свое учудване. Откога храня надежди да възраждам планетата? Грандиозна задача, особено сега, когато Венис, Ез и Аш ги няма. Ако не ги намерим, ще е голям късмет да възродя собственото си сърце.

Хекс ме хваща за ръка и тичаме обратно към плажа. Нагазваме във водата и търсим около скалите. Нещо се е заклецило между камъните и разпознавам зяпналата уста и изхвъркналите очи на дървения кон от носа на нашия кораб. Отчупена по този начин, главата наистина прилича на конски череп. Това не предвещава нищо добро. Значи наистина е имало корабокрушение.

В желанието си всичко това да изчезне, закривам лице с ръце.

— Защо не се предаваме?

— Защото нямаме избор.

* * *

В тъмното пространство между дланите ми изникват цветове и се разбиват на парчета като цветни стъкълца. После фрагментите се събират отново в образи. Виждам Венус с Аргос в ръце, застанал до Ез и Аш. Намират се в зала с водопади, които се спускат по камъни в плитки езерца. Аш пее, а Ез рисува. Млад мъж седи на покрит с цветя подиум пред брат ми и приятелите ми. Димът от благовония отчасти го замъглява, но успявам да видя, че очите му са раздалечени, светли и странни. На главата му има корона с еленови рога, украсена с цветя.

* * *

— Те са добре — казвам аз. — Хекс, те са добре, виждам ги.

Обикновено виденията ми са от по-далечното минало, но съм почти сигурна, че сегашното е нещо, което току-що се е случило. Странното е, че мъжът прилича на мъжа от видението ми за острова от черен кварц.

Описвам на Хекс какво съм видяла.

Той ме прегръща през рамо. Хекс не подлага на съмнение тези неща.

— Можеш ли да кажеш къде?

Клатя глава, не. Видението изчезва.

— Нека да хапнем още нещо и малко да си починем — казва той.
— После ще ги търсим.

Тръгваме обратно към потока с рибарската мрежа, която свалихме от моя труп. Хекс я носи; на мен не ми харесва идеята да се докосвам до нещо, което е обвивало мъртвото ми тяло.

Хекс стои във водата и хвърля мрежата; рибата лесно се лови. Това са малки сребристи рибки и според мен прекалено доверчиви. Той търка две пръчки една в друга, за да получи искра и да запали огън. После изчистваме рибите и ги печем на шиш. Въобще не ми е неприятно, макар никога да не съм допускала, че мога да убия животно и да го изям. Гладът обаче печели всички битки. Рибата има свеж, сочен и чист вкус.

— Сега е добре да се изкъпем — предлага Хекс. Сваля ризата и джинсите си и влиза в най-дълбоката част на потока, в едно езерце под малък водопад.

Поглеждам надолу към себе си; дори не съм забелязала в какво плачевно състояние съм. Дрехите ми са разпокъсани и когато ги свалям, виждам, че по ръцете и краката ми има много рани. Във водата Хекс нежно почиства с пръсти засъхналата кръв от слепоочието ми. Щом ме докосва, идвам на себе си. Облягам се на рамото му и гледам нагоре. Слънцето блести през листата, а въздухът ухае на къпини и цветя. Не е редно да се отпускам, когато всичко е толкова несигурно. Но наранените ми, изтръпнали мускули започват да се разхлабват във водата и затварям очи.

— Какво стана на този кораб? — питам Хекс. — Колко време бяхме на него?

— Може би един-два дена. Не знам.

— Ти не ме позна.

Той мълчи, затова отварям очи и го поглеждам. Мръщи се.

— Какво направих?

— Беше ми ядосан. Каза нещо, в смисъл че не се грижа добре за детето си. Че се дрогирам. Вероятно мислеше, че съм майка ти.

Хекс отмята косата си назад и водните капчици се разхвърчават от лъскавата му черна коса.

— Съжалявам.

— Не знаеше, че това съм аз. Няма проблем.

— Не знам какво се случва. Кой ни поставя под въздействието на тези магии или каквото там са те. Трябва да намерим останалите.

Кимам.

— И после трябва да намерим начин да се върнем вкъщи.

Хекс поглежда надолу към мен, накланя глава, повдига вежди и казва:

— Не съм сигурен, че е толкова просто, Пен.

Решавам да не го питам какво има предвид. Искам само да намерим останалите и да се приберем вкъщи. Тук може да има риба, плодове и питейна вода, но има и твърде много признаци за опасност. Ако да погребеш собствения си труп не е лошо предзнаменование, тогава какво е? Освен това, откъде знаем, че всички тези неща са истински? Ако труповете ни не са били истински, тогава може би целият този остров е някаква халюцинация.

Ако се прибера, никога повече няма да изляза от розовата къща, дори и да ме нападнат гиганти. Чудя се дали къщата все още е там или Бул се е върнал и в гнева си я е разрушил. Сецам се за репродукциите на тавана в моята стая, за картините на Ез, за книгите ни, за зеленчуковата градина. Всичко това може и да е изчезнало.

След къпането си обличаме мръсните дрехи. Искан да ги изперем, но нямаше да изсъхнат навреме и двамата сме достатъчно уязвими, без да трябва да се разхождаме наоколо голи.

Връщаме се да изследваме гората още малко и тръгваме покрай потока. Дърветата образуват балдахин над главите ни, розови и бели орхидеи растат по стъблата и висят от клоните. Земята е покрита със светлозелен мъх, кристален на слънчева светлина. Чуваме птици; няма съмнение, че са птици, а на мен дори ми се стори, че една катеричка се стрелна из клоните.

Започва да става студено, затова се връщаме покрай потока до мястото за нощуване. Докато събираме дърва за огъня, чувам, че Хекс ме вика, тичам и заставам до него.

Но виждам невероятно, за разказ дори, ужасяващо чудо.

*Ей от дървото, което из почвата първом заскубах,
възчерни кърви избликват и капки от тях опетняват*

с гнилоч земята. Разтърсват ми тялото тръпки студени,
в жилите моята кръв линее от страх и от ужас.

— Какво? Какво правиш...?

Той държи един клон, покрит с лепкаво тъмно вещество.

— Това е в *Енеидата*.

Пак *Енеидата*!

Отдръпвам се, защото не искам да повярвам.

— Кървящо дърво.

— Да: знак, че ще трябва да погребем някого.

В книгата е така, защото Полидор, синът на троянския цар Приам, е убит и Еней трябва да му направи подходящо погребение.

Обръщам се, като се мъча да скрия отчаянието в гласа си, но ми е трудно поради мисълта за кървящия клон.

— Няма кой друг да погребваме.

— Засега не — отговаря Хекс.

Връщам се при него. Той държи клона, но по него вече няма никаква кръв.

— Нещо ужасно ще се случи, нали?

След Земеръса *Одисеята* поне ни предоставяше някои улики, служеше ни като някакъв вид пътеводител. Паралелите с *Енеидата* са по-неясни и може би служат само като доказателство за все по-нарастващия хаос в света около нас.

Ако книгите вече не ни носят спасение, ни остава още по-малко надежда от преди.

Стъкмяваме нов огън от клони, които не кървят, и си правим легло на мъха между клоните на дърветата. Опитвам се да кажа на Хекс, че един от двамата трябва да остане буден, да бъде на пост — току-виж някое друго дърво реши да прокърви през нощта — но съм прекалено уморена и приветствам съня. Като богиня.

8

ЦВЕТНА ЛЮЛКА

Три създания са се надвесили над мен и Хекс.

Те са млади жени с дълги коси и по кожата им проблясват на слънцето водни капки. Гърдите и краката им са голи, а около ханшовете им са завързани копринени шалове. Пластове цветни пера растат от раменете им и от ципата на крилете, излизаци от подмишниците им. Приличат на нарисувани от Виктор Васнецов, руски художник от края на деветнайсети и началото на двайсети век. Картината, за която се сещам, изобразява две жени с тела, криле и нокти на птици. Те са кацнали на едно дърво и пеят омайващи песни.

— Защо сте дошли тук? — пита чернокосото създание, надвесило се над мен.

— Корабът ни се разби на този остров — казвам аз и двамата с Хекс скачаме на крака, като се облягаме един на друг.

Златните ѝ очи проблясват.

— Трябва да дойдете с нас.

Трите вдигат ръце в синхрон — сякаш избухва експлозия от цветовете, а въздухът се раздвижва, когато извиват рамене и крилете им се отварят; притискам се към Хекс.

— Ние искаме само да си отидем вкъщи — казвам аз на жените-птици.

— Вкъщи — повтарят те, вперват в нас очи от разтопено злато и размахват пъстрите си криле. — Отидете си вкъщи.

— Не знаем как. Опитвахме се, но корабът ни се разби.

— Разби — повтарят те.

Те продължават да ме гледат изпитателно, а аз преглъщам притеснено.

— Трябва да дойдете с нас при царя.

— При кого? — питам аз, но вече знам отговора. Прошепвам на Хекс, за да му припомня видението си, но той сигурно вече се е сетил.

— Царят на Острова на любовта. — Те подскочат на пясъка, сякаш изпълняват някакви синхронизирани танцови стъпки. — Той ви очаква.

Мъча се да потисна тръпката на ужас. С Хекс разменяме погледи, от което разбирам, че и той получава същия смразяващ предупредителен сигнал в нервните си окончания. Страх ме е да отида, но трябва да се срещнем с царя, ако той е същият от видението ми с Венис, Ез и Аш. Той беше и в съня ми, както и в другото видение, което получих преди да тръгнем. Както и този остров. Жените го наричат Любов; аз казах на Ез и Аш, че се нарича Островът на изобилната любов.

— Заведете ни там. Моля ви — казвам аз.

* * *

Тръгваме през дюните по плажа след жените-птици и се отдалечаваме от гората. Пред нас зад дюните се разкриват зелени хълмове с цитрусови горички, лозя и палми. Стадо елени пасе там.

— Както изглежда, поне няма да ни се наложи да се борим с гиганти — казва Хекс и посочва с глава стадото.

Но с какво тогава ще трябва да се борим?

В далечината блести голяма сграда. Когато приближаваме, виждам, че е направена от грубо издялан кварцов кристал. Цъфнали дървета и храсти изобилно растат в обширната терасирана градина пред входа. Пчели и сини, жълти и бели пеперуди, големи колкото ръката ми, усилено опрашват цветовете. Виждам дори и няколко оранжеви пеперуди, които бяха моите водачи след Земеръса. Те бяха нещо като знак от майка ми и ме водеха към целта на пътуването. Но сега не съм сигурна, че вярвам на тези оранжеви пеперуди, както и на всичко останало. То може да е мираж, който да ни отведе до някаква нова опасност.

— Какво е това място? — питам аз.

— Цветната люлка — отговарят жените-птици в един глас.

Минаваме през голяма кварцова арка и влизаме във вътрешна градина. Тук растат още цитрусови дървета — лимони, портокали и

лайм — както и смокини, ябълки, круши и маслини. Водопади се спускат по скали в плитки езерца, оградени от тъмночервени рози.

Спирам пред един огромен цвят, който расте на нивото на очите ми и сякаш ме моли да го откъсна. Никога не съм виждала толкова огромна роза. Прилича на черно грозде, толкова лъскава и сочна изглежда. От аромата ѝ ми се завива свят.

Посягам да откъсна цветето, без да мисля. Стъблото се отчупва донякъде и трябва да натискам силно под ъгъл, за да го дочупя.

Жената-птица с кестенява коса обръща глава настрани и ме наблюдава.

— Защо направи това?

— Не знам — отговарям аз. Трябваше да си откъсна портокал. Но розата по някакъв начин ме принуди. Като в приказката за Красавицата и Звяра.

Жената-птица с червена коса цъка с език. Поглеждам надолу към розата и ми се иска да можех я върна обратно на стъблото.

Вървим след жените и минаваме през втора арка в края на вътрешната градина.

После влизаме в зала от същия грубо обработен кварц с каскадни водопади, които се спускат по стените в езерца. Подът е полиран и инкрустиран с разноцветни камъни, изграждайки образа на гол мъж, застанал в окръжност с разкрачени крака. Той е заобиколен от символи — слънце, луна, роза, гълъб, едно око. В далечния край на залата се намира покритият с цветя и задимен с тамян подиум от видението ми. А на подиума има трон, огромно парче кварц, разцепено така, че да се вижда смайващата му сърцевина. На него седи царят.

* * *

Един много млад алхимик се взираше в телевизионния екран, където хората политаха от сградите.

За миг сърцето му трепна, защото си помисли, не някой е открил магическата тайна на летенето.

Но не беше така.

Самолетът се беше разбил в сградите. Димът замъгляваше екрана. Влезе майка му, изключи телевизора и му каза да отиде в

стаята си и да се приготви за училище.

Вместо това той отиде в стаята на сестра си; тя седеше на пода, нейните три черни хрътки стояха на задни крака зад гърба ѝ, а змията с черните, червени и жълти ивици спеше в клетката си. Горяха черни свещи и на пода лежеше отворен скицник. На страницата бяха изобразени гол мъж и гола жена, които се прегръщаха в един фонтан. Мъжът носеше еленови рога на главата си, а жената беше без едно око. До тях имаше друго изображение — два скелета, прегърнати в същата поза, по и между костите на които растяха рози. Третото изображение беше на малко момче с бял гълъб, заобиколено от тайнствени знаци.

Сестра му го погледна със светлосините си очи, които толкова приличаха на неговите, че това понякога го объркваше.

— Видя ли какво показаха по телевизията? — попита той.

— Цяла нощ ми беше лошо — отговори тя.

Не разбра какво искаше да каже тя. Че е видяла? Че не е видяла, защото ѝ е било лошо? Че ѝ е било лошо, защото е знаела за случилото се, преди то да се случи? Последната възможност не беше невероятна, когато ставаше въпрос за сестра му.

— Мога ли да остана тук? — попита момчето.

Тя вдигна рамене и той седна до нея на пода. Пердетата бяха спуснати и в стаята беше доста тъмно, въпреки че беше сутрин.

— Този свят е гаден — каза той.

Сестра му не му обърна внимание.

— Какво правиш?

Тя вдигна глава и пак го погледна с блестящите си сини очи.

— Вещерство. Магии. Какво мислиш, че правя?

— Искам да се науча.

— Това не се учи. Или имаш дарбата, или я нямаш.

— Какво ще правиш?

Трите кучета, които досега стояха неподвижно, се размърдаха и започнаха да вият като при пълнолуние.

— Ще променя света — каза тя.

Това не се случи. Дори и с онези дребни неща, които всеки човек прави, освен че промени света, когато го напусна. Дарбата? Той я постигна. Но беше твърде късно.

* * *

Познавам го от двукратно появилия се образ в главата ми, особено по раздалечените светли очи. Единствената разлика е, че еленовите му рога не са корона. Изглежда, че са истински рога, които растат от главата му.

Той е различен от всичко, което съм виждала. Има нещо хищническо в скулите му, в извитите вежди и разширените ноздри. Сърцето ми неволно потреперва. Аз обикновено не съм податлива към красотата, особено към мъжката красота, но в него има нещо, което ме кара да се чувствам напрегната и несигурна. Поглеждам към Хекс, но не мога да отгатна какво мисли. Няма никаква следа от Венис, Аргос, Ез и Аш.

Опитвам се да се съсредоточа върху тях, но вместо това мисля само за царя. Никога не съм била толкова завладяна от вида на някого при първата ни среща.

Отстъпвам една крачка назад от подиума, искам това видение да изчезне. Не поглеждам Хекс, но усещам, че той ме наблюдава и знам, че стиска зъби и юмруци.

— Къде е брат ми? — питам аз, припомняйки си защо сме тук. — Къде са приятелите ни?

Царят продължава да ме гледа изпод вежди. Пълните му устни се разтварят и разкриват опасните бели върхове на зъбите му.

— Добре дошла, моя царице — е всичко, което той казва.

9

ЦАРЯТ

Хекс пристъпва гневно напред.

— Трябва да видим приятелите си веднага. Царят му се усмихва, но очите му остават сериозни, дори тъжни.

— Съжалявам, Хексан. Първо трябва да се изкъпете и да се преоблечете. Ще видите приятелите си на банкета довечера.

Посягам да хвана Хекс за ръката, но той ме отблъсква и се приближава към царя.

— Значи владееш някои хватки. Добре. Превземаш се и говориш глупости, знаеш името ми и можеш да ни накараш да виждаме труповете си. Живееш в доста красив дом, като се има предвид, че останалият свят се е разпаднал, доколкото знам. Но от това не следва, че можеш да се гавриш с нас.

Царят свива устни сякаш е усетил някаква неприятна миризма.

— Не ми харесва, когато се употребява такъв език в присъствието на моята царица.

— Изобщо не ми пука и, между другото, тя не е твоя. Тя не принадлежи на никого. А ако принадлежеше на някого, приятел, това щях да съм аз.

— Пенелопи — казва царят. — Какво ще кажеш за това момче?

— Извинявам се — заеквам аз и дърпам Хекс за гърба на ризата. — Ние и двамата сме много изморени и разстроени. Ако може само да видим Венис и Ез и Аш. И нашето куче Аргос?

— Ще ги видите, ще ги видите. Но първо искам да изглеждате прилично. Буря, Мрачната и Бързата ще ви заведат до стаите ви. — Той кимна с глава към жените-птици. Почти бях забравила за тях. *Буря*, *Мрачната* и *Бързата*. Ела, което означава „буря“, Келено, което означава „мрачната“ Окипета, което означава „бързата“, са имената на харпиите в митологията. Не съм учудена, че тези жени носят имена на харпии, макар че са доста по-красиви от древните крилати вещици с орлови нокти.

Царят очевидно има под ръка множество симулации, а може би и под челото си, като се имат предвид еленовите рога.

Прошепвам на Хекс:

— Моля те прави каквото иска. Видях, че всички са тук, във видение. — *Венис, Ез, Аш, Аргос*. — Мисля, че казва истината.

Хекс кима, но очите му са студени. Все пак идва с мен и тръгваме след жените-птици по един коридор.

Спираме пред една врата.

— Твоята стая — ми казва една от домакините. Хекс се кани да влезе, но тя го спира. — Ти си в съседната.

— Мамка му — казва той.

Слагам ръка на рамото му.

— Няма значение. За момента — казвам му тихо аз.

— Не искам да правим скандали. Трябва да видим приятелите си.

— Както кажеш — отвръща той, без да ме погледне и го отвеждат към стаята му.

В моята стая има голямо легло на платформа от полиран кварц. На пода има инкрустирана роза. В розата има око.

На кварцова маса има чаша с вода, ленени кърпи, ваза с тъмночервени рози, поднос с плодове. Има рокли, закачени на кристални издатини от зелен, черен и розов турмалин, които се подават от кварцовите стени. Роклите са с почти един и същ модел — дълги, тесни, скроени на верев, от коприна или крепсатен. Някои имат тюл на подгъва или вмъкнати дантели. Те са в различни цветове — слонова кост, златист, сребрист, пепел от рози, прасковен, кайсиев, шафран, слънчеви зелени листа, небесносин. Някои, например синята, са украсени с кристални мъниста, напомнящи звездно небе. Всички те са моят размер, а аз не мога да си спомня кога за последен път съм носила рокля — може би на тържеството при завършване на началното училище. Тогава? И ми беше много неприятно. Сухата кожа на пръста ми закача конци от синята рокля и преставам да я пипам. Докато стоя там, настръхвам от ясното усещане, че някой ме наблюдава, и се оглеждам.

Аз наблюдавам себе си.

На стената виси мой портрет. Не го забелязах, когато влязох. Определено съм аз, но с дълга коса, каквато имах Преди, по-чувствени

устни, по-силна брадичка и две очи. Три, ако се брои огромното око на тепсия в ръката ми на портрета. Окоето на Бул Циклопа. Платното е пищно и бляскаво, наситено със светлина. Аз съм с голи гърди, мъртвешки бледа и съм обградена с увяхващи рози, много подобни на онези в картината на Данте Габриел Росети *Venus Verticordia*. Всъщност цялата картина прилича на Росети. Кожата на ръцете ми настръхва и контрастира с гладката кожа на момичето от портрета.

Кой е този цар и какво иска от нас? От мен?

Каня се да извикам Хекс, но се възпирам. Той само още повече ще се ядоса и ще се изложим на още по-голяма опасност. Изглежда по-разумно да въздействаме върху егото на този странен човек и да го обърнем в наша полза, особено ако е толкова запленил от мен, колкото изглежда.

Опитвам се да не обръщам внимание на топлите вълни, които се разливат от гърдите ми, сякаш очарователен непознат разглежда голото ми тяло.

Пен, спри. Съсредоточи се.

Към стаята има баня с вкопана кварцова вана и купа с розови листа на ръба. Течаща вода?

Пълня ваната, разпръсквам листенцата и влизам вътре. Опитвам се да не мисля за нищо и за никого, докато се сапунисвам и изплаквам. После се избърсвам с хавлиена кърпа и обличам синята рокля. Завързвам мократа си коса и обувам тъмносивите велурени ботуши, които ме чакат. Няма никакво бельо, а моето е мръсно, затова оставам смуцаващо гола под роклята, но също и успокоена от допира на плата с чистата ми кожа. Трябва да отида да намеря Хекс. Въпреки странните обстоятелства, все пак се вълнувам, че той за пръв път ще ме види изкъпана и облечена като хубаво момиче. Ами домакинът? Вълнувам ли се какво ще си помисли той?

Преди да изляза, се оглеждам в огледалото над бюрото. Дрипавата превръзка на окоето ми разваля целия ефект. След това виждам малката кристална купичка.

В нея има око.

Око, което изглежда толкова естествено, че би могло да бъде истинско.

Но е направено от стъкло.

Кафяво е, като моето.

Взимам го и внимателно го въртя между палеца и показалеца си. То е хладно и твърдо на пипане, но и малко податливо, което ми се струва странно.

Без да се замисля, го слагам в празната си очна кухня.

Веднага затварям дясното си око, за да проверя — защото това е невъзможно.

Виждам.

Виждам със стъкленото око.

Образите са размазани, както през опушено стъкло, но все пак виждам.

Разплаквам се. Сълзи се стичат по лицето ми. И от двете очи.

Не. Не искам всичко това. Кой е този магьосник, този чародеец? Защо прави това?

Втурвам се в коридора и се сблъсквам с Хекс. Соча окото, но не мога да говоря.

— Какво има? Стъклено око? Какъв е проблемът?

— Виждам през него. Хекс, виждам.

Той отърсва някакви невидими окови.

— Трябва да намерим Венис, Ез и Аш и да се махаме оттук.

— Добре — прошепвам аз.

Не мога да кажа на своя любовник и най-добър приятел, макар и да знам, че сигурно е прав, че изпитвам дълбока и смуцаваща нужда да остана тук.

* * *

— Хексан — казва царят, когато влизаме в залата, където той все още седи, — не си облякъл дрехите, които ти оставих.

Осъзнавам, че Хекс не е свалил мръсните си дрехи, макар че кожата и косата му изглеждат чисти.

Хекс вдига рамене.

— Предпочитам си своите, благодаря.

— Ще видим — казва царят.

Хекс среща своят еквивалент на „ще видим“! Аз пристъпвам една крачка напред и изправям рамене.

— Можеш ли да ни обясниш всичко това?

Царят се усмихва и става.

— Всичко какво? Това място? Нещата, които намери в стаята си?
Защо питаш?

Мъча се да не трепна и да не падна на колене под неговите очи с
цвят на син ахат. Вместо това тръгваме след него по друг коридор.

— Защото искам да разбера — казвам аз.

— Разбира се, че искаш да разбереш. И ще разбереш.

Това не ми е достатъчно. Налагам си да продължа да говоря.

— Докараха ни тук с един кораб. Имахме най-различни
халюцинации; мислех, че ще се побъркам, после корабът се разби и
когато дойдохме в съзнание на брега, двамата с Хекс видяхме два
трупа, приличащи на нас и дърво, което кървеше.

— Кървящо дърво? — Царят се мръщи и поклаща глава. — Това
не беше предвидено. Съжалявам, че сте били подложени на тези неща,
но не бих могъл да обясня всичко, дори и да исках. А сега е време да
възстановите силите си и да видите някои свои приятели, които ви
чакат.

Той ни въвежда в друга стая и те са там.

* * *

Аргос се плъзга по гладкия инкрустиран под и аз го взимам на
ръце, като му позволявам да завре муцуна във врата ми и да ме целуне
по лицето. Той целият трепери от радост.

Венис, Ез и Аш са седнали на възглавници около дълга ниска
маса и плитко басейнче в средата. В него растат розови лотоси и
плуват риби кои. Двуметрови свеци осветяват стаята, а във всеки ъгъл
има почти също толкова високи кристали. Моите любими момчета са
изкъпани и изглеждат добре, облечени с ленени ризи и панталони, но и
с кал да бяха покрити, аз пак щях да им се зарадвам.

— Пен! — вика Венис и се затичва към мен, последван от Ез и
Аш. Заравям лице в гнездото, което техните рамене образуват за мен.
Те ухаят на маслини, мед и пресни, но леко киселинни подправки.
Усецам как мускулите ми омекват от облекчение.

Венис ме хваща за ръка.

— Окото ти.

— Ще ти разкажа по-късно — прошепвам аз, защото не искам да показвам на домакина ни, колко задължена съм му и без това. Той ме наблюдава сега, а очите му са толкова искрящи, колкото и кристалите в стаята. — Но разкажете ми за себе си, момчета — казвам аз високо.

— Събудихме се тук. Сигурно е имало корабокрушение. — Ез ме прегръща и ключиците ни се удрят. — О, много си слаба.

— Ти ли ми го казваш? — отговарям аз.

— Но аз вече се храня, благодарение на домакина ни — казва той и отправя стеснителна полуусмивка към царя. — И ти ще се храниш. Погледни! — Той ме завежда до маса, на която са наредени чинии с риба, ориз, зеленчуци, увити в лозови листа.

Брат ми все още се притиска до рамото ми.

— Уплашихме се, че може да си...

— Знаем. Аз също.

— Какво се случи с Мърк? — питам аз и го галя по челото.

Венис клати глава, Аш се мръщи, а Ез казва:

— Не знаем.

След като си върнах момчетата, мога да помисля и за баща си. Осъзнавам, че и от него имам нужда. Всички ние бяхме по въздействието на онази магия, не само той. Къде ли е сега? Но знам, че в момента не мога да попитам царя. Все още не.

— Езра е прав. Трябва да ядеш — казва той и продължава да ме гледа.

Допускам, че те вече са доста близки; Ез не разрешава на никого, освен на брата си близък, да го нарича Езра. Дори и Аш не го нарича така.

На стената над масата виси картина с маслени бои на млада жена с леденосини очи и леденобяла коса, оградена с корона от черни рози. Макар да е изправена и очите ѝ да са отворени, в лицето ѝ се чувства смъртта; това и качеството на рисунъка ми напомнят за *Офелия* от Джон Еверет Миле. По някаква причина освен тази, жената от картината ми изглежда позната, но не мога да се сетя защо. Изпитвам безпокойство, като ме наблюдава.

— Коя е тя? — питам Ез.

— Не е ли невероятна? Искам да се науча да рисувам така. Той обеща да ме научи.

— Кой? — питам аз, но вече знам. Царят има много таланти.

Забелязвам, че Аш прави гримаса. Дали го ревнува от царя? Ез изглежда не съзнава това, а аз все още не знам коя е жената от картината.

Но храната е толкова вкусна, колкото изглежда и мирише, и докато ям, забравим за всичко останало. За десерт има смокини и чай с мед. Чаят има вкусна мента, лайка, мащерка, цикория, малини, а всеки аромат е много ясно изразен и имам чувството, че ям свежи растения. Има още и тъмно, сладко вино, което сякаш е дестилирано от скъпоценни камъни. Всички пийваме по малко, освен Венис, който казва, че ще му се приспи, и Хекс, който се намръщва, когато царят ми подава чашата. Но аз я взимам. Усещам стомахът си пълен за пръв път от цяла вечност. Но се страхувам от този човек, който има толкова голяма власт над нас, над света.

Все пак е трудно човек да отхвърли удоволствието на момента. Когато Аргос скача и се опитва да пие от дългия басейн с вода в средата на масата, царят го грабва в ръце.

— Не може, малкия ми. Ще ти се даде вода за пиене, в която няма риби и цветя.

— Тя обаче тъкмо затова му харесва — казва Венис.

Аргос близва царя с дългия си кучешки език странично, точно както ме ближе мен. Ез поглежда възхитено царя; той изглежда точно толкова очарован от него, колкото и Аргос. Имам неясен спомен, че съм разказала на Ез и Аш история, в която съм им описала царя, преди това да се случи.

Изглежда прелестен, каза тогава Ез.

Колко контрол упражнява този цар над нас?

Нашият домакин пуска Аргос на земята; кучето застава на задни крака и пляска с предните си лапи. Всички се смеем, дори Аш, който отпива още вино. Но не и Хекс.

— Аз отивам да си легна — казва той, щом се нахранихме.

Навеждам се към него и шепна в ухото му.

— Какво не е наред?

— Изпитвам недоверие към това място, към този човек. Тук има някаква магия и всички трябва да се махаме.

— Може би той ще ни помогне да намерим Мърк — казвам аз. Онова, което не казвам, е, че царят ни дава храна, баня, легла, дрехи, а на мен ми даде и зрение.

Хекс добре ме познава; вероятно знае какво мисля. Става и се обръща, а лицето му изразява тревога. Повтаря, че отива да си легне.

— Съветвам тебе, Ез и Аш да спрете да пиете. И тримата имате налудничав поглед.

Защо казва това? Спомням си как говори с мен на кораба, когато мислеше, че съм майка му. Знам, че е чувствителен на тема алкохол, откакто е въздържател. Единственото време, през което ме е виждал пияна, беше в хотел „Лотос“, където се запознахме. Тогава и двамата се дрогирахме със сока от лотосови цветове. Но сега е различно. Сега виното ни се предлага от мъж с еленови рога, който току-що ми върна окото — колкото и откачено да звучи.

— Разкажи ни приказка за лека нощ, Пен! — крещи Ез, докато Хекс излиза от стаята. После се обръща към царя и му казва: — Пен е разказвач.

— Така си и мислех — казва царят и се усмихва с много неочаквана топлота, която излъчва към мен. — С удоволствие ще чуя една приказка за лека нощ, Пенелопи.

Аш ми подава още една чаша вино.

— Хайде, Пен, покажи какво можеш.

— Да, моля те — казва царят.

— Трябва да я уверяваме, че това е дарба — му обяснява Ез. — Тя е склонна да се подценява.

— Езра, мисля, че си прав. Пенелопи не съзнава истинската си стойност. Тя е забележителна жена.

Сега топлотата е директна и аз отклонявам очи от него. Как успява да предизвика толкова силна реакция в мен само с една дума и един поглед?

— Хайде, Пен — окуражава ме Венис.

Вглеждам се в портрета на стената и търся вдъхновение. Тези сини очи. Също като на царя.

Ето коя е тя! Момичето. Сестрата. Тя беше във видението ми, видението, което получих, когато се срещнахме.

— Ще ми е по-лесно, ако Аш пее — казвам аз с надежда да го отвлека, защото започва много да се напива.

Аш свива рамене и отпива още една глътка вино. Гледа нагоре към кварцовия таван и пее. Дори и пиян, той пее като ангел.

Започвам да говоря.

Нямам намерение да разстройвам царя. Може би е поради виното. Може би подсъзнателно се мъча да се отдалеча от него. Може би е пеенето на пияния Аш. Така или иначе това е историята, която му разказвам.

* * *

Минала беше точно една година от навечерието на събитията, които тя беше предсказала.

Момчето беше този, който счупи прозореца на стаята ѝ с голи ръце. Прокара юмрука си през стъклото и кръвта потече по китката му, сякаш се беше опитал да се самоубие.

Тя лежеше на пода, а косата ѝ, почти като на албинос, се беше разпиляла на всички страни. До ръката ѝ лежеше празното шишенце от хапчетата. Трите черни хрътки лежаха настрани като заспали. Дори и змията, освободена от клетката, не помръдна при влизането му.

Студените сини очи на сестра му бяха отворени. Когато я взе в прегръдките си, кожата ѝ, с цвят на کالا лилия, беше изстинала. Крайниците ѝ бяха сковани. Той си помисли, че трябва да ѝ направи изкуствено дишане, но не знаеше как. Отвори устата ѝ. Крещя в нея.

Този ден тя не му беше отворила, когато почука на вратата ѝ и кучетата мълчаха. Той знаеше, че нещо не е наред. Опита се да се свърже с майка им, но тя не отговори. Тогава реши да счупи прозореца.

Когато дойдоха парамедиците, се сви в ъгъла, стиснал една от нейните книги. Те се опитаха да му я вземат, но той не им я даде. Отиде с линейката до болницата, притиснал книгата към гърдите си.

Майка му ги чакаше в болницата. Не можеше да ходи и я бяха сложили на инвалиден стол. Непрекъснато повтаряше. „Не, не, не.“ Той искаше да ѝ изкрещи да млъкне.

Сестра му беше оставила видео на компютъра си. Не беше за никой друг, само за него. То гласеше: „Съжалявам за Сър, Бър и Узи. Имам нужда от тях при пътуването си, защото постоянно сънувам, че ще бъда сама по пътя. Имах нужда и от кадуцей, но знам, че той

няма да ти липсва много, затова може би не трябва да се извинявам. Змиите господстват в отвъдното. Наистина те обичам, малко братче. Но този свят е гаден, прав си. Нищо не мога да направя оттук. Ти вероятно можеш.“

О, да. Като начало ги накарай да ми отрежат косата и сложи малко цигари в ковчега ми!

Тя беше взела кучетата и змията и беше поискала цигари; беше му оставила книгите си.

Той отвори книгата, която носеше в болницата, върна се вкъщи и никога повече не я пусна. Тя беше пълна с чертежи на символи, които не разбираше — слънца, луни, триъгълници, ръце, змии, голи хора, гълъби, жаби, ангели, дракони, скелети, саби, очи. Някъде в далечината кукувица изкука като пророчица за гибел, предупреждение за смърт чрез отрова или огън.

Дали има магия, помисли си момчето, за съживяване на мъртвите?

* * *

Значи някога той е бил нормално момче? Ако онова, което видях, може да се нарече „нормално“. Имал е сестра, която се е самоубила и е убила трите си кучета и змията си? Това не обяснява много. Но стомахът ми се свива и усещам болка в гърдите си, сякаш сама съм преживяла видяното.

Но не си го преживяла. Ти си ти. Той е непознат човек. Помни това.

Царят става.

— Много вълнуващо, моя царице — казва той. Изтрива с ръкав някаква прашинка, или може би сълза, от бузата си. — Знаеш много неща.

— Съжалявам — заеквам аз. — Не знам откъде дойде.

— Главата ме боли от виното, черната кръв на гроздето раздува вените ми и имам нужда от сън.

— Разказването ни помага да определим действието — казва царят с тайнствената усмивка на пророк.

— Кой знае къде ще ви отведе това пътешествие. Но за момента бих искал да те придружа до леглото ти.

При думата „легло“ тялото ми неволно се раздвижва и аз притискам бедрата си едно към друго, за да спра усещането.

* * *

Когато се събуждам, е следобед. Щом идвам на себе си, първото нещо, което правя, е да затворя дясното си око и да проверя. Да, мога да виждам с лявото си око.

Отивам да потърся Хекс в стаята му. Тя е също като моята, но без роклите и портрета. И подът е различен — него е изобразен скелет, застанал и казан със сабя в ръка.

Никакви следи от Хекс.

Отивам в трапезарията, и стаята с трона. Никой. Излизам навън. Чувам смях, пресичам двора и минавам под друга арка в овощна градина. Отвъд нея има тилна.

Сред дивите цветя виждам две фигури, които се надбягват, следвани от куче със странен вид, докато други двама души седят и ги гледат. Обяснявам си веселите движения на състезателите, когато виждам, че единият от тях е Венис, но не и когато виждам, че човекът, с когото се състезава, има еленови рога на главата. Не е ли трудно да се бяга с тях? Венис и царят се смеят като деца и това ме учудва; царят не ми приличаше на човек, който би си играл с малкото ми братче.

Царят извиква името ми и се затичва към мен. Той е бос и гол до кръста, по-мускулест е, отколкото си представях, и лицето му е зачервено.

— Дълго спа. Почина ли си добре?

— Къде е Хекс? — питам аз.

— Какво? Приятелят ти ли? Не е ли в стаята си? Може би е излязъл на разходка. Сигурен съм, че не е отишъл далеч. Ние се надбягвахме. Брат ти е бърз.

— Пенелопи е по-бърза — казва Венис, който идва при нас, последван от Ез, Аш и Аргос. Кучето ми никога не е изглеждало толкова щастливо. Езикът му почти докосва земята, а очите му блестят.

Когато царят се навежда да го погали по главата, Аргос скача и го целува по лицето, което, изглежда, не е неприятно на нашия домакин.

Ез ме прегръща през рамо и ме целува. Никога повече няма да се разделям с него, Аш и Венис.

— Значи си по-бърза от брат си? — казва царят и вдига вежда предизвикателно. — Искаш ли да се надбягваме и да го докажеш? До онази скала и обратно.

Не му отговарям и се обръщам към останалите:

— Виждали си сте Хекс?

— Погледнахме в стаята му, когато се събудихме — отговаря Ез. — Помислихме, че е при теб и не искахме да ви безпокоим.

Усещам, че по огряното от слънцето лице на царя пробягва тъмна сянка.

— Не разбрах защо той се разстрои снощи — продължава Ез. — Храната тук е толкова хубава! Всичко е идеално! Нали, Аш?

Аш не отговаря, а се смъква на земята до покривката с пикника и отваря бутилка вино. Чудя се дали наистина ревнува Ез заради отношенията му с царя. Той никога по-рано не е бил ревнив. Но всъщност до този момент около нас не е имало други красиви млади мъже.

— Ще изпратя някого да потърси Хексан — казва царят. — Сега хапнете нещо и нека после да се състезаваме.

— Виждаш ли? — казва Ез и ме придърпва към трапезата. — Храната е фантастична! Никога няма да си тръгнем оттук. — Смокини, ябълки, круши, малки парчета сирене, увити в смокинови листа, един меден хляб.

Никога няма да си тръгнем оттук.

Това ме разтревожва, но изглежда не тревожи спътниците ми. Дори и Аш вече блажено си похапва.

— Как се сдобивате с всичката тази храна? — питам аз царя. — Знаете ли какво е положението нататък? — Посочвам към хоризонта и морето, което ни изхвърли тук.

— Отглеждам овощни дървета, зеленчуци и зърно, имам пчели, кози и пилета. Ловим риба в реките. Кухнята ни е семпла, но се надявам, че ти харесва.

— Но как? Къде се намира това място?

— Цветната люлка. Просто една моя малка мечта. Сега яж. Аз ще отида да кажа на едно от момичетата да потърси приятеля ти.

Още веднъж съм прекалено гладна, за да поставям под съмнение нещата. Венис, Ез, Аш, Аргос и аз се наяждаме до насита и се отпусваме на тревата, докато царят го няма. Не говорим, замаяни от амброзиевия аромат във въздуха, от синьото небе, пълно с малки бели облаци, от допира на цветя до кожата ни. Откъсвам няколко цветчета и ги увивам около къдрите на Аш. Той е прекалено пиан и не забелязва. Когато царят се връща и ме уверява, че е изпратил жената-птица на име Мрачната да потърси Хекс, се съгласявам да се надбягвам с него.

— Но не съм облечена подходящо — казвам аз и соча прасковената копринена рокля, с която спях тази нощ.

Той се усмихва и ми показва белите си зъби.

— Изглеждаш прекрасно. Но ако искаш, можеш да срежеш подгъва, за да ти е по-лесно да тичаш. Има още много, много рокли.

Питам го как има толкова много и защо ми ги е дал на мен.

— Тук отглеждаме копринени буби и имаме майстори тъкачи. И ти казах защо. Не искам да те разстройвам, но отдавна знам за теб, отдавна знам, че си моята царица.

Съзнавам, че няма начин да вода логичен разговор с него, но, от друга страна, повечето неща и без това вече не са логични.

— Аз ще ти стана стилист — казва Аш. — Не се безпокой. И като си свърша работата, вече няма да си спомняш, че съществува ликра. — На това място двамата с Ез избухват в неудържим смях. Изглежда виното е заличило напрежението между тях.

— Вие, момчета, пиани ли сте? — питам аз и си мисля за Хекс: *Имаш налудничав поглед.*

— Пиани сме от любов — казва Ез.

— Островът на любовта — казва Аш. — Сещаш ли се? Пиани сме на Острова на любовта. — Той коленичи пред мен и разпорва хоризонтално подгъва на роклята ми, така че тя свършва малко над колената и остава достатъчно плат да се направят възли между краката. Използваме откъснатото парче плат да пристегнем гърдите ми, тъй като все още нямам долно бельо. Виждам, че царят ме наблюдава, докато Аш връзва плата около гърдите ми и поглеждам надолу, надявайки се, че не се изчервявам прекалено явно.

Преди не бях много бърз бегач — бях доста схваната. Венис беше спортистът в семейството ни. Но след Земетръса заякнах от тренировките с Хекс и Венис.

Къде е Хекс? Не ми харесва, че все още го няма; това ме изнервя. Може би бягането ще ми подейства добре.

— По местата. Готови. Старт! — вика Венис и ние с царя побягваме през поляната.

Дългата трева гъделичка прасците ми. Слънцето блести в очите ми. Очи! Сърцето ми помпа кръв в тъпанчетата ми и се мъча да не изоставам от мъжа с дългите крака. Той има преднина и аз не искам да ме победи. Искам да му покажа, че съм силна и че не може толкова лесно да ме спечели със своите ласкателства и фокуси. Движа ръце побързо, държа ги близо до тялото си, изправям глава, изпъчвам гърди.

Може би той нарочно ме пуска напред, не съм сигурна, но го настигам и всеки от нас докосва една от протегнатите ръце на Венис.

Отпускаме се на земята и се мъча да си поема въздух. Царят пада до мен. И той е задъхан, а по кожата му блестят капки пот. С крайчеца на окото си виждам гладката мускулатура на раменете и гърдите му. Той се обръща на една страна и се усмихва. Смущаващите рога хвърлят сенки по лицето му.

* * *

Момчето свежда поглед към сестра си, която лежи в подплатения с розов сатен ковчег. Дори и с късо подстриганата си коса, тя прилича на ангел. Ангел, който е отровил трите си кучета и убил змията си, за да ѝ правят компания. Белите ѝ ръце са скръстени като криле и той е успял да пъкне пакет цигари под ръцете ѝ. А после дискретно да среже една къдрица и да я скрие в джоба си. Представяше си как ще влезе в ковчеза при нея. Там ще е тъмно. Те ще бъдат в тъмното заедно.

Но не, той ще бъде силен. Той ще промени нещата за себе си и за любимата си, когато накрая я намери. Той ще се научи да използва магия и ще промени света.

* * *

— Добре ли си? — пита царят.

— Добре съм — отвръщам аз, защото не искам да му показвам какво съм видяла току-що, особено ако умишлено ми е позволил да спечеля надбягването.

— Имаш нещо... — Той се присяга и маха стръкче трева от бузата ми, като за момент задържа лицето ми в ръце, и ме гледа в очите.

Не ми харесва как от този жест сърцето ми отново се разтуптява, точно когато се мъча да се успокоя. Съзнавайки, че брат ми и приятелите ми ме наблюдават, аз ставам и оправям разкъсаната си копринена рокля.

— А сега следва състезание по стрелба с лък — обявява царят и скача до мен. Отваря голям кожен сак и изважда лък и колчан със стрели. — Победителят ще спечели това. Венис?

Брат ми взима лъка и го разглежда.

— Никога не съм опитвал.

— Но ти имаш добра координация ръка — око, сигурен съм в това. От всички спортове, с които си се занимавал. Фокусирай се, дишай и опъни лъка. И не забравяй напрежението в ръката, която не стреля, ръката на лъка.

— По какво ще стреляме?

Царят посочва към небето. Ято бели гълъби. Може би същите дванайсет, които видяхме с Хекс при пристигането си на острова. Те кръжат над нас и като че ли чакат да бъдат свалени.

— Не убивам животни — казва Венис. — Не са останали много.

Царят си взима лъка и се обръща към Ез и Аш.

— Предполагам, че и вие двамата също не убивате птици.

Ез и Аш се споглеждат, вдигат рамене и поклащат глави — не.

Царят се обръща към мен.

— Пен? Те няма да умрат. Само ще се трансформират.

Присвивам очи към него на минзухарената слънчева светлина.

— Така ли?

— Да, така. Ще ти покажа.

Той слага стрела в лъка и опъва тетивата. Стрелата пронизва един гълъб.

Поемам дълбоко въздух, като си спомням гълъба в съня с майка ми.

Но когато птицата пада като камък на земята, тя вече не е птица, а бяла роза, пронизана със стрела, но все пак като по чудо цяла. Другите гълъби невъзмутимо се престрояват в небето над нас.

— Ще е добре да имаш собствен лък и стрели, за да се защитаваш при опасност — казва царят и поставя нова стрела в лъка. — Тоест, ако стрелбата ти е истинска, което е спорно. — Той се усмихва и прокарва ръка през косата си, която веднага отново заема перфектната си форма. Прилича на жълти листенца.

Отговарям на предизвикателството и взимам лъка от ръцете му. Никога не съм стреляла с лък, но по някаква причина в този момент това не ми се струва особено трудно. Само че не искам да стрелям по птица, след като не съм виждала птици от толкова дълго време.

Те няма да умрат. Само ще се трансформират.

Вярвам ли му? Искам да му вярвам. Това е начинът да проверя дали казва истината. Като рискувам скъпоценния живот на някое малко същество...

Насочвам лъка към един гълъб. Еднакъв натиск в двете ръце. Спомням се какво ме учеше Хекс за боя със саби: *Когато нанасяш удар, това не е мисъл. То е чисто действие. Ти възплъщаваш резултата.*

Гледам с едно око бялата птица — *тя ще падне на земята като роза, Пен* — опъвам тетивата и стрелям.

Всички заставаме и вцепенено гледаме как стрелата ми се издига в небето, избухва в пламъци и полита през облаците като комета, докато изгаря напълно. Птиците се разпръскват невредими.

— Какво беше това? — пита Венис.

— Нямам представа — отговарям му аз. — Но поне не убих гълъб.

— Още един знак за благородството ти — произнася напевно царят. — Лъкът и стрелите са твои, царице Пенелопи. Пожелавам ти да ги използваш добре, докато царуваш до мен.

Да царувам до него? Пламъкът на следобедната фантазия пращи и догаря като моята огнена стрела. Аз не съм царица. Само едно

момиче, което стреля наслуки и стрелата му се самозапалва. Макар и да не знам какво точно означава, знам, че се е случило на Акест, сицилийския цар, който дал кратка почивка на хората си, преди отново да поемат на път. Пак *Енеидата*. Влудяващата книга на Хекс. Нашата книга. И трябва да намеря Хекс.

Като че ли съм ѝ подсказала, Тъмната, чернокосата жена-птица приближава към нас по поляната.

— Момчето е с Бързата на водопада — казва тя. Гола до кръста е и забелязвам, че Венис се изчервява и отвърща поглед. Той много отдавна не е виждал друга жена освен мен, а да не говорим за полугола жена с криле.

Царят ѝ благодари и се обръща към мен.

— Царице Пенелопи?

— Престани да ме наричаш така.

— Съвсем наблизо е. Там е малък рай и можем да поплуваме. Всички можете да дойдете. После ще се върнем тук за вечеря.

Ез скача, хваща Аш за ръка и тръгва весело, а Аргос ги хапе по глезените.

Сега дори и Аш изглежда щастлив, сякаш сме на ваканция, а не корабкрушенци на остров, чийто владетел е магьосник с еленови рога, и очевидно е омаял приятеля му. Само Хекс може да оправи нещата.

И така, всички се съгласяваме и тръгваме.

Водопадът се намира зад ливадата, отвъд възвишение с кварцови скали, сред палмова горичка. Минаваме през дърветата по пътека, водени от звука и мириса на вода. Стигаме до мястото, където въздухът е влажен и водопадът се спуска стъпаловидно от високи скали в езеро. Царят се хвърля във водата, последван от Ез и Венис. Мрачната кацва на една скала и ги наблюдава, показала вълнуващите си гърди. Обръщам се към Ез.

— Какво става? Имаш ли представа?

Той вдига рамене.

— Искам още малко вино.

Не обръщам внимание на това.

— Къде мислиш, че е Хекс? Той не би си тръгнал просто така, нали?

Не съм толкова сигурна. Напоследък се държи странно към мен — толкова хладно снощи и почти жестоко на кораба. Може би все още е под влияние на онази магия? Но къде би могъл да отиде?

— Може би търси Мърк? — предполага Аш, сваля ленената си риза и се настанява на скалата да се пече на слънце.

— Щеше да ми каже, ако е така.

Аш гледа с присвити очи как царят с Ез и Венис се плискат в езерото и около тях хвърчат малки капки с цветовете на дъгата.

— Кой знае? Този човек е намислил нещо. Но поне има хубаво вино.

— Хайде, Пен, ела при нас! — вика Ез.

— Къде е Хекс? — питам аз и поглеждам към жената, наречена Мрачната. — Каза, че приятелката ти го е довела тук.

— Така ми каза Буря — отговаря ми тя и очите ѝ са още позлатни на слънце.

— Ще го намерим, обещавам ти — казва царят. — Ела във водата, Пенелопи. Тя е твоята стихия. Трябва да я опознаеш колкото може по-добре за случаите, когато най-много ще ти потрябва.

Дали не би могъл да се изразява малко по-ясно? Говори все по този начин. Може би знае какво стана след Земетръса, когато онази вълна стигна до къщата ни. Само че как би могъл да го знае, освен ако и той, също като мен, има способност за ясновидство, което в неговия случай не би ме учудило.

Но независимо от това какво иска да каже и как знае каквото знае, той е прав; може да съм изстреляла горяща стрела, но водата е моята стихия. И ми е нужна колкото може повече свежа вода, за да наваксам за липсата ѝ през последните месеци. Всички ние имаме нужда от вода. Венис излиза от езерото и пак скача вътре от скалата, последван от Ез. Аш затваря очи, сякаш иска да ни изтрие всички от съзнанието си, и ляга на скалата да се пече.

Спомням си как плувахме с Хекс преди не повече от ден. Толкова ли беше? Изглежда ми цяла вечност. Къде е той?

Но колкото и да ме мъчи този въпрос, аз все пак се вмъквам в езерото, така както човек се вмква в топла копринена рокля. Самата копринена рокля, с която съм облечена, не предоставя кой знае какво прикритие, поради което се опитвам да стоя под водата, за да не вижда царят контурите и сенките на тялото ми. Той ме наблюдава от известно

разстояние и се усмихва. После изчезва под водата и само върховете на рогата му се подават на повърхността.

Докато съм обърната на другата страна и гледам как Венис се гмурка, усещам как две ръце зад гърба ми ме повдигат и изпищявам така, както пищят един тип момичета, на които никога не бих искала да приличам. Не мога да си позволя да се държа като глупаво и слабо същество.

Царят е зад гърба ми и ме е хванал през кръста. Той ми се смее и хищническото изражение е изчезнало от лицето му; сега е само игрив младеж — е, с еленови рога, но все пак. Водата по мускулестите му рамене блести на слънцето. Усещам как тялото ми се поддава, като растение, което има нужда от хранене.

Той те притежава, мисля си аз. Ти си негова.

Не, аз съм на Хекс, ако ще съм нечия. Къде е Хекс?

Но Хекс го няма, а аз скачам из водата и плувам с царя — съзнавайки, че все повече изпадам под магическото въздействие на кожата му, на очите му, на усмивката му, че съм неспособна да се боря, а и не съм сигурна дали искам да се боря. Накрая се захлажда и решаваме да се приберем.

* * *

В стаята си събличам съсипаната копринена рокля, обличам друга, чиста — кремава с тъмнорозова дантела — и обувам червени велурени ботушки. Слагам огърлица от барокови перли в различни розови нюанси и забождам на главата си венец от златни и сребърни листа. Стомахът ми мърмори и като слагам ръка върху него, усещам мускулите си под тънкия плат. Все още се чувствам неудобно да ходя без бельо. Бих могла да помоля нашия домакин да ми даде нещо, но, разбира се, няма да му доставя това удоволствие. Той и без това вече има чувството, че ме притежава.

И ти му позволяваш да те притежава, карам се на себе си аз. Носиш неговата каишка на врата си. Но не свалям перлите.

— Царице Пенелопи — казвам аз на жената в огледалото с намерение да прозвучи гневно и иронично, но прозвучава едва ли не гордо. Странно. Още по-странно е отражението, което ме гледа

отсреща, сякаш пред мен е самата богиня на красотата. Не мога да се позная.

Когато отивам в трапезарията за вечеря с останалите, свещите са запалени, а през прозорците прониква теменужен здрач. На масата има още чай, яхния от морски дарове с ориз, зелена салата с горски плодове, ядки, натрошено козе сирене и латинки. И вино. По време на вечерята царят разговаря с Ез за живопис.

— Целта е да се създаде илюзия, нали? — казва царят. — Илюзия за дълбочина, за светлина, за душа.

Ез се навежда напред и попива думите му.

— Но как?

— Ти сигурно знаеш за това повече от мен.

— Съмнявам се. Това са шедьоври. Получил си тази дарба след Земертърса, така ли?

— Може и така да се каже, в известен смисъл — отговаря царят.

Аш вдига очи към тавана и отпива още вино. Ез не забелязва; твърде зает е да наблюдава царя.

— Искам да те рисувам — казва той.

Царят отмества косата от очите си и се усмихва.

— Това може да се уреди. — Обръща се към мен и ми подава кристална чаша, а аз отпивам. Виното е черно като кръв.

— Аз ще си лягам — казва Аш хладно. Ез като че ли не забелязва как той излиза.

От слънцето и водата през деня ми се приспива. Скоро се излягам на едни възглавници с приятеля ми, брат ми и домакина ми, като забравям, трябва да призная със срам, за любовника си. Може би и Ез донякъде е забравил своя любовник.

Хекс не е в стаята си, където влизам със залитане, като се опирам на кварцовата стена. Връщам се в моята стая, хвърлям се на леглото с дрехите и заспивам.

По-късно усещам сладък, топъл дъх по лицето си — пролетен вятър с аромат на жасмин, и отварям очи, като мисля, че е Хекс.

Но не е Хекс.

Царят седи на леглото ми, еленовите рога се разклоняват в тъмнината и се преплитат с розови и бели жасминови цветове и пълзяща лоза. Той държи голяма кристална чаша в едната си ръка и канделабър в другата. Светлината от свещите пада върху лицето му и

пламъците се отразяват в очите и златните халки на ушите му. Аз сядам и закривам гърдите си с чаршафа. Нося кремавата рокля от крепсатен, а косата ми е пригладена назад с масло, което мирише на момина сълза. Пипам с ръка, за да се уверя, че новото ми око все още е там. Там е.

— Не се плаши — казва той. Усещам как тялото ми се размеква като разтопен восък при звука на гласа му.

— Защо си тук? — питам аз.

— Донесох ти малко вино, за да ти помогне да заспиш.

— Бях заспала. — Опитвам се да си придам сърдит тон, но това е трудно, когато той е толкова близо. Усещам миризмата на тъмни рози, грозде и мед.

— Съжалявам. — Очите му се озаряват от усмивка. — Но тъй като вече си будна, би ли искала да направим възлияние?

— Възлияние? Това някакъв ритуал ли е? — Течността мрачно просветва в кристалната чаша. Изведнъж съм ужасно жадна. Взимам чашата с две ръце, навеждам устни и отпивам.

— Ритуал? Да, някакъв вид жертвоприношение. На Силван.

— На кого?

— Един ден ще научиш.

Нямам възможност да разсъждавам върху това име. Виното ме удря веднага, разлива се във вените ми и отслабва ставите ми. Примигвам към царя. Той е станал сега, носи бяла ленена риза със седефени копчета и кафяв кожен панталон с ниска талия, свободен около бедрата. Бос е.

— Пенелопи, бих искал да ти покажа нещо. Ще дойдеш ли с мен?

Той взима чашата вино от мен, оставя я и ми подава ръка. Тя е голяма и гладка, а на средния му пръст има златна халка. Ноктите му са грижливо оформени, плоски и чисти. Сигурно защото съм била толкова омаяна от лицето му, досега не съм забелязала ръцете му.

— За Хекс ли е? Намерили ли са го?

— Съжалявам, не. Нещо друго е.

Усещам, че ставам и го хващам за ръката, после тръгвам боса по студения полиран кварцов под с тази ужасна мозайка, изобразяваща око, вписано в роза. Царят пуска ръката ми, откача една златна брокатена роба, която виси на кристална издатина в стената и ме

загръща с нея. Пак ме хваща за ръка. Усещам как пулсовете ни се смесват, където извивката на ръката ми между палеца и показалеца се притиска към неговата. Вече не ми е студено.

Гласът му е дрезгав.

— Ела с мен.

Изкачваме се по вита стълба към кулата. В турмалиновите кристали, вградени в стената, горят свещи и осветяват пътя ни. На върха на кулата има голям балкон, който гледа към градина. Не си спомням да съм я виждала преди. Дървета със сребристи стъбла и други с провиснали, мъхести листа спускат клоните си над езерца, които блестят на лунната светлина. Сребристорбели орхидеи растат навсякъде и дори оттук уханието им е много силно, почти като опиат. По форма те приличат на орхидеите *Calypso bulbosa*, чието име произлиза от гръцката дума за скривалище, тъй като най-често растат в усамотените части на горите.

— Гледай — казва царят и сочи към цветята.

Капки роса проблясват по розите. Сигурно това е причината за сребристия цвят на цветята. Докато ги гледам, някои цветове се надигат от стъблата и се понасят из въздуха. Насекоми? Чувам високочестотна музика, като от звънчета.

— Харесват ли ти? — пита той.

— Какво са те?

Вместо отговор той протяга ръка, при което едно от цветчетата излита нагоре към нас и каца на пръстите му. Отблизо виждам, че това изобщо не е цветче, а някакво човекоподобно същество, облечено с листа на цвете.

— Помислих си, че трябва да имаш нещо такова — казва царят.

Крилатото същество пърха във въздуха около лицето ми, изважда напред крачката си и маха с криле. Очите му, блясъкът, който помислих за роса, се намират на нежни стълбчета, излизащи от главата. Забелязах още, че съществото има много остри малки зъбки.

— То ще ни помогне да научим повече един за друг.

— Какво означава това? Мислех, че ти вече знаеш всичко за мен.

Той протяга ръка и крилатото същество пак каца на нея.

— Да, а ти очевидно също знаеш много за мен. Спомням си, че разказа нещо за едно момче и сестра му.

Значи онова видение, което имах, е истина? Той е момчето от видението. Сестра му е умряла. Това обяснява само част от странностите му. Колебая се дали да не го попитам за повече подробности, но той пак започва да говори, като кима към малкото човекоподобно цветенце, кацнало на ръката му.

— Когато то ме докосне, ще можеш да видиш още от миналото ми и обратно. След време сигурно ще можеш да виждаш и в бъдещето.

Не му казвам, че ме е страх да виждам още от миналото му, особено ако другите ми видения са били верни. Но вече е късно. Когато отново поглеждам в очите му, виждам...

* * *

Той живеел на остров близо до калифорнийския бряг в малка къща в границите на ботаническа градина. На стените били нарисувани знаците от книгата на сестра му. Навсякъде имало големи парчета кварц, птици в клетки, виещи се растения, а на печката стоял казан с пречистена вода, цветя и скъпоценни камъни. Надявал се да прави магии с тези неща, но дотук нищо не се получавало. Когато не се грижел за растенията в градината, чистел соколите, чиито пера били покрити с мазна черна кал от изпуснатия нефт, помагал на пеликаните да мътят, защото черупките на яйцата им били изтънели поради действието на различни отрови, спасявал малките лисичета от ноктите на златния орел и древните ценни растения от мародерството на дивите овце и кози.

Седял по турски на пода, надрусан с психотропни растения, и мислел за съдбата на любимата си флора и фауна, когато настъпил Земертърсът. Всичко се разхвърчало и се разпаднало, но той не изпитал страх. Виждал унищожението на света и неговото възраждане. Знаел, че се променя и че всичко е възможно. Че ще получи загадъчната дарба да прави така, че всичко да изглежда такова, каквото го иска. Светът щял да бъде свеж, свободен, чист и безопасен. Светът щял да принадлежи на него и на неговата царица.

* * *

Видението изчезва, аз потръпвам и се връщам към действителността. Стреснатата жива орхидея отлита и каца на неговата протегнатата ръка. Като се изключат рогата, той изглежда точно както във видението. Може и да съм видяла откъслеци от миналото му, но то все още е загадка. Кой е той? Какво се е случило с него?

Говори тихо, сякаш е в транс.

— Ти живееш в триетажна къща, боядисана в розово. Навсякъде има произведения на изкуството и стари книги. Навремето си имала майка, много красива, и баща. Чакай... виждам двама мъже. Имало е някаква изневяра.

Преживяла си много. Има един човек, който бих искал да убия заради теб, но ти вече си свършила това. Мислиш си, че имаш в живота си всички хора, които ти трябва, но нещо липсва. Искам да ти покажа какво липсва.

— Как правиш всичко това? — питам го аз.

Той се мръщи.

— Правя какво?

— Всичко това.

— Излишно е да се съмняваш в каквото и да е на Острова на любовта. То е, каквото е. Наслаждавай му се.

В стомаха ми избухва водовъртеж.

— Не става въпрос само за нещата, които знаеш. А за този свят тук. Замъкът, картините, храната. Трябва ми още обяснение.

Крилатото същество отлита и царят ме гледа изпитателно за момент, преди да заговори.

— Уча магия и алхимия от дълго време. Когато настъпи бедствието, способностите ми се пробудиха. Ти сигурно знаеш нещо по този въпрос?

Да. Моите „способности“ и тези на приятелите ми също се проявиха след Земеръса. Това все още не обяснява всичко.

— Но защо? — питам аз. — Защо ми даде окото и роклите, а сега и това? — Посочвам създанието на ръката му и устните му се разтварят в нещо, което би могло да мине за усмивка. Но странна усмивка, като че ли цветята биха могли да имат уста. И зъби.

Той подръпва една къдрица от златната си коса.

— Не ти ли харесва?

— Не е там работата. Ти размътваш главата ми. И аз все още не знам защо.

— Ти си моята царица. Казах ти.

— Не. Не съм — отговарям аз. Скръствам ръце на гърдите си, като се мъча да му внуша да ми обясни.

Той въздиша.

— Когато бях много малък, сестра ми Ксандра ни нарисува. Аз медитирах върху този образ и започнах да те виждам в съзнанието си. Виждах те сама в стаята ти, докато четеше, винаги четеше, разглеждаше картини, изучаваше света около теб. Зрението ти беше толкова скъпо; видях това. Човек като теб, който усеща, разбира и цени красотата, никога не трябва да бъде лишен дори и от една частица от зрението си.

Думите му изтръгнаха ридание от гърдите ми.

— Чувствах твоята самотност като момиче и несподелената ти любов към най-добрата ти приятелка. За мен ти беше толкова красива, толкова уязвима и макар все още да не го съзнаваше, толкова силна. И знаех, че трябва да бъдеш моя. Оттогава те търся. Когато те намерих — първо в ума си — изпратих кораба да те доведе тук, въпреки че не съм правил черна магия на кораба, нито съм ви карал да виждате собствените си трупове, както твърдиш. — При последната мисъл той едва забележимо потреперва.

— Тогава кой го е направил?

— Не съм сигурен. Но в намеренията ми към теб има само обич. Ти си страдала достатъчно и сега искам да си щастлива.

— Оценявам всичко това, но единственото ми желание е да се прибера вкъщи.

Царят протяга ръка да ме докосне по лицето много нежно, но после я отдръпва, а аз усещам, че бих искала да не я отдръпва.

— Сега това е твоят дом.

— А Хекс?

Челото му се набръчкава разтревожено.

— Съжалявам. Не знам къде е. Може да си е тръгнал. Както самата ти се изрази, това място тук трудно се възприема.

— Той не би ме напуснал. — Защо гласът ми звучи толкова неуверено?

— Нека пак да си легнеш да поспиш. Исках само да ти покажа моите специални орхидеи.

Навеждаме се през балкона и аз пак гледам цветята. Радвам се, че ме събуди. Благодаря ти.

Докато вървя след царя надолу по стълбите, осъзнавам, че все още не искам да си тръгна.

Той ме отвежда до вратата на стаята ми. Взима ръката ми и я целува. Усещам допира на устните му дори след като си отива.

На леглото в стаята ми има парче пергаментова хартия, на която е написано нещо.

Скъпа Пен,

Трябваше да си тръгна. Усещам, че не е безопасно тук. Виждам, че си щастлива, защото не трябва да се тревожиш за храна, вода или чудовища нощем, че си благодарна за зрението си. Но аз имам нужда да живея в реалния свят. Знам, че пак ще се видим. Прегърни Ез, Аш, Вен и Аргос от мое име.

Обичам те.

Хекс

Втречено гледам пергаментовата хартия в ръката си. Почеркът е на Хекс. Подписът е негов. Но не мога да повярвам, че би написал това. Като че ли не означавам нищо за него. Като че ли не оцеляхме заедно след края на света. Не мога да си поема въздух и краката ми омекват, сякаш са направени от същата коприна като роклята ми. Като падам, събарям чашата с вино, която царят донесе. Кристалът се натрошава и виното се разлива по пода. Но това вече не е вино. То е кръв.

Искам да изкрещя и да извикам Ез, Аш и Венис, които спят в своите две стаи, но не мога да произнеса нито дума. Вместо това от гърлото ми се изтръгва дълъг вой. За секунди царят се е върнал в стаята. Той е на пода до мен, ръцете му ме прегръщат. Сърцето ми бие толкова силно, че костите ми треперят.

— Какво има? Пенелопи?

Показвам му бележката. Не искам да му я покажа. Аз дори му нямам доверие. Но чувствам, че в момента нямам друг близък човек на света.

— Той наистина си е заминал. По дяволите!

— Той не би ме напуснал — казвам аз. — Ние никога не се разделяме. Той е най-добрият ми приятел. Той...

— Ела с мен. Ще ти дам да пийнеш нещо и ще заспиш.

Оставям го да ме вдигне на крака и да ме отведе по коридора до една голяма стая. Стените са покрити с назъбен сребрист кристал. Леглото е два пъти по-голямо от леглото в моята стая. Пред него виси картина. Тя изобразява гол до кръста мъж със златна коса и бяла кожа. Гърдите и коремът му са като издялани от камък плочи. Очите му са жестоко сини. До него седи същество с лице и гърди на жена, но с тяло на лъвица. Тя се е протегнала, дълга и изящна, със затворени очи, и е допряла скулата си до неговата. Прилича на една картина от белгийския художник Фернан Кнопф, „Прегръдката“ изобразяваща автора и неговата муза, която е получовек-полукотка. Само че на тази картина човекът е царят без рога, а сфинксът съм аз.

Вече не съм слаба. Адреналинът протича по вените ми и се обръщам към него. Бих могла да имам и лъвски слабини, при цялата тази сила, която усещам.

— Защо имаш тези картини?

— Пенелопи. Съжалявам, ако това те плаши. Нещата, които не разбираме, понякога са страшни. Но то е по-добре от реалния свят, повярвай ми. Аз искам само да си щастлива.

— Щастлива? Не знам кой си ти и какво правиш, но около мен има само лоша магия, откакто... — Спирам разколебано. Откакто за пръв път сънувах царя.

— Само лоша магия? — Той се намръщва и под сенките на рогата гладкото му чело се покрива с бръчки.

— Помислих, че брат ми ще изгори. Гиганти ме прогониха от дома ми. Пътувах през моретата на омагьосан кораб. За малко не загинахме! А когато пристигнахме тук, двамата с Хекс трябваше да погребем самите себе си.

Царят ме моли да се успокоя и да му разкажа цялата история от самото начало. Когато свършвам, взима една сребриста орхидея. Тя е от тези крилати същества — с прибрани крачета, със затворени очи, с

капка роса на всеки клепач. Подава ми я, но аз поклащам глава, не, и се обръщам настрани. Все пак, той има право. Това в никакъв случай не е лоша магия.

— Казах ти вече, Пенелопи, не знаех за тези неща, които ми разказа. Омагьосал съм те да виждаш само красотата. Да *скрия* ужасите.

Знам, че той е фокусник и магьосник, но му вярвам, когато казва това.

— Но как го направи?

— Когато удари Земетръсът, както го наричаш ти, островът, на който живеех, и всички негови жители, бяха унищожени. Останахме само аз, Буря, Мрачната и Бързата. Тогава те имаха други имена. На мен ми беше дадена дарбата да правя отвратителните неща красиви. Изградих кварцови дворци и цветни градини, създадох овощни дървета и водопади. Превърнах Буря, Мрачната и Бързата в полубогини с криле. Направих всичко това, мислейки за теб, младата жена от видението ми, защото знаех, че един ден ще споделям този свят с теб. Може да е илюзорен, но е предназначен единствено да ти доставя удоволствие и утеха.

Още веднъж, всичко това е безсмислено, но аз вече съм свикнала, че нещата са безсмислени. Приела съм, че след Земетръса царят, подобно на моите приятели и мен, е бил надарен със странни способности. Онова, което не разбирам обаче, е защо този цар магьосник изобщо би се интересувал от мен.

— Аз не съм митично същество. Не съм нищо специално.

Устните му са толкова сочни, че не се променят дори когато се усмихва. Сега не се усмихва_. Представям си как устните ни се докосват_. Не...

— Защо говориш така за себе си? След като си оцеляла след всичко това, победила си чудовища, спасила си близките си. Достатъчно ужаси има в света. Не е нужно да нападаш и себе си.

— Остави ме на мира!

Удрям го в гърдите — те са толкова твърди — и той хваща китките ми.

— Ти трябва да оставиш себе си на мира. Истинското си аз. Престани да се бориш с това, което си, Пенелопи.

Държи ме прекалено здраво, за да мога да се отскубна.

— Къде е Хекс? Какво си му направил?

— Пенелопи, нищо не съм направил на Хекс. Но искам да ти помогна с всичко, което е по силите ми.

Кожата на корема ми се изпъва. От гърлото ми се изтръгва ридание. Затварям очи, замаяна. Виното, което изпих по-рано... Сигурно съм изпила повече, отколкото съзнавам.

— Върни го! Можеш ли да го върнеш?

Сега го моля. Нямам друг избор.

— Съжалявам. Това е единственото нещо, което не мога да направя за теб. Не и ако той не желае. Но мога да направя почти всичко друго, което искаш.

— Какво означава това? — питам аз предпазливо, но настойчиво.

Той размахва ръце из стаята. Грубо изсечените кристални стени се разтварят и раздробяват на по-малки цветни кристали, върху полирания кварцов под се появяват изображения на слънцето и луната, картината с моя образ като мистично същество и неговия като мъж. Зад тази стая има цял кристален замък, а отвъд него цветни и овощни градини, поляни, езера, водопади и гори. Незамърсени, неотровени. Всичко това е негово и той ми го предлага на мен, на брат ми и на приятелите ми. Той го предложи и на Хекс, но Хекс си отиде. Всички можехме да живеем тук заедно. Може би аз все още мога да живея тук. Не искам вече да се боря с чудовища и да оплаквам загубата на още любими хора, или да посрещам всеки ден неуверена, че ще оцелея до вечерта. Но Хекс...

Царят ме обгръща с ръце, като внимава да не ме одраска с рогата си. Толкова е топъл. И това ухание на грозде, мед и рози. На градински чай и мента. Косата му, опряна на бузата ми, е мека, но златната му брада е остра и ме драска, макар и това по своя груб начин да е успокояващо. Мускулите на ръцете му се движат и пулсират под ленената риза. Заравям лице под ключицата му. Толкова съм уморена. Нямам сили да се боря повече. Искам всички кошмари да свършат. Искам да бъда отнесена отвъд болката. Това искам.

Той ме слага да легна на червени копринени чаршафи под балдахин, ограден с акантови орнаменти. Лежа пасивно, като кукла; изпитвам известно облекчение да се предам. Копринената рокля лепне към гърдите и корема ми, а платът леко се нагъва около слабините. Усещам, че се навлажнявам, а нямам бельо, което да поеме влагата. Царят поставя ръка на сърцето ми.

— Моя царице, как те желая.

— Винаги си толкова официален — прошепвам аз.

— Подготвил съм тази реч, подходяща за царица. Може ли да легна с теб, Пенелопи?

— В какъв смисъл? — успявам да кажа аз. Опитвам се да се пошегувам, но никой от двамата не се засмива.

Очите му пречупват светлината като кристалите, от които е направен домът му.

— В какъвто искаш.

Клатя глава на възглавницата и по лицето ми падат кичури коса, които той нежно отмята.

— Какво не е наред?

Не искам да му кажа, че и аз го желая. Никога по-рано не съм пожелавала мъж. Това е остра болка, която ми се струва, че принадлежи на някой друг, но все пак е моя.

— Под въздействие на магия ли съм?

— Имам репутация на магьосник — казва той, — но ти, струва ми се, си прекалено силна за мен. Мисля, че това желание е отвъд моята магия. То по-скоро е източникът на моята магия, а не обратно. Разбираш ли?

Поклащам глава, не, не разбирам нищо, свързано с него.

Толкова е близо, че дъхът му развява косата ми, а сега дишането му се ускорява.

— Представи си художник и музата му — казва той и движи ръката си надолу към слънчевия ми сплит. Дори и там усещам пулса на сърцето си. — Музата може да погледне картината, на която я е нарисувал, и да каже: това е магия! — Ръката му се движи към покрития ми с коприна корем. — Но художникът е създал магията поради нея. Затова от самото начало магията ѝ принадлежи.

Като картината на стената, изобразяваща мъж и сфинкс. Музата изважда от въображението си художника. А не обратното. Толкова странно. И още по-странно е желанието, което изпитвам към рогатия цар.

Не, никога по-рано не съм била с мъж. Влюбена бях в момиче с джинджифилова коса на име Мойра, но тя харесваше момчета. Влюбих се в Хекс, като мислех, че се е родил момче, и го обичах също толкова, а в известен смисъл и повече, когато открих, че не е така. Това

е целият ми опит. Двамата с Хекс напоследък много общувахме сексуално и винаги го усещахме като нещо безопасно и хубаво. Но сега Хекс го няма. Той ме напусна само с една бележка.

Царят ни е омагьосал всички, почти сигурна съм в това. Но светът, който е създал, е някакъв вид рай. И изглежда, че го е създал специално за мен.

Осъзнавам, че не съм му отговорила на въпроса.

— Да — прошепвам аз.

— Да, какво?

— Може да легнеш с мен.

— В какъв смисъл?

Примигвам към лицето му с неговите гладки, симетрични черти. Пламъците на свещите горят зад него.

— В какъвто искаш.

Царят движи ръката си обратно нагоре от корема през гръдната кост към гърлото ми. Хваща ме за врата така, сякаш пръстите му са някаква нежна огърлица, навежда се към мен, устните ни се докосват и изпращат перли към слабините ми. Ръцете ми се придвижват нагоре и срещат твърдата форма на еленовите рога. Вместо да се отдръпна, още повече се възбуждам от допира с тях. Той заглушава стенанието ми с целувки, сваля презрамките на роклята от рамото ми с едната си ръка и гали лицето ми с другата. Една ръка на бузата ми и една на дясната ми гърда. Зърното се издига при допира му и той нежно го разтрива. Ръката му се премества на другата гърда и аз притискам бедрата си едно в друго, не като барикада, а като някаква форма на молба. Коя е тази жена, в която съм се превърнала? Със същия успех можеше да ме трансформира в сфинкс. Трябва ли да проверя дали нямам петниста козина, гладка мускулеста задница, лапи и нокти? Царят се е надигнал, а аз го хващам за раменете и го смъквам да легне до мен. Той взима ръката ми и я движи по плоския корем към таза си, а устните му намират гърдите ми. Вътре в мен перлите се спускат като водопад, когато позволявам на пръстите ми да докоснат неговия твърд орган, който ми се струва толкова чужд, че би могъл да принадлежи на някакъв друг животински вид. Прокарвам пръсти нагоре и надолу по него и усещам как става още по-твърд. Имам нужда от този мъж. Това е най-силната магия в света.

Царят премества тежестта си на другата страна, плъзга ръката си обратно към корема и между бедрата ми, смъква роклята ми към ханша и я изважда през краката ми. Толкова съм топла и гладка, че не се чувствам гола. Може би наистина сме се превърнали в животни. Нямаме срам.

Но аз би трябвало да изпитвам срам. Аз изневерявам на човека, когото обичам.

Не, Пен, ти си тук с мен. Ти си моя. Ние сме всичко, което съществува сега. Аз те обичам.

Гласът в главата ми прилича на моя, но е неговият глас, на царя. Той вече е влязъл в мен, поне по един начин.

Аз съм голо безсрамно животно, а той все още е облечен с ленените си дрехи. Движи ръка между краката ми, нежно раздалечава бедрата ми, плъзга пръсти по космите и леко пипа вътре. Аз скачам, а той ме взима в прегръдките си, успокоява ме, пак ме слага да легна на безкрайно мекото легло. Устата му продължава да се впива в моята и аз издавам радостни звуци, които не мога да задуша.

— Моля те — казвам аз. — Искам те.

— Пенелопи, сигурна ли си? Защото аз не искам това да ти бъде натрапено. Искам да съзнаваш собствената си голяма сила.

Вглеждам се в очите му, които отразяват пламъците на свещите и приличат на езерца, оградени от факли.

— Не ме интересува дали съм омагьосана. Искам те. Моля те.

С една ръка все още между краката ми, той разкопчава първото копче на ризата си. Аз протягам ръка и му помагам да извади седефените копчета от дупките и да свали ризата от топлата си сатенена кожа. Голата му гръд свети като фосфор в тъмното. Допирам устни до кожата му и тя има вкус на сол, маслини, лавандула и мед. Намирам колана на панталона му и го дърпам, за да го отворя. Изпадам в шок от гладката кожа на този твърд стълб и не мога да си поема дъх, но той ме вдига към устните си и ме съживява с целувка.

Той вече е напълно съблечен, намира се върху мен и раздалечава бедрата ми с коляно. Едната ръка леко докосва чувствителното ми място и с два пръста ме гали в кръг.

— Ще внимавам да не те заболи — казва ми той.

Поглеждам надолу и разбирам защо казва това, но съм толкова възбудена и разтворена, че не се страхувам. Желанието ръмжи в

гърлото ми като сфинкс, движи напред ханша ми и пълни главата ми със загадки.

Защо си тук? Защо правиш това? В какво си се превърнала? Коя си ти, Пен? Пенелопи? Коя си ти?

Има ли значение?

Изглежда, че свършвам хиляда пъти по хиляда начина в ръцете на царя.

Но в един момент, когато поглеждам отвъд извивката на неговия делтовиден мускул, ми се струва, че виждам три чифта златни очи, които ни наблюдават от тъмнината. Толкова съм пияна от удоволствие, че не им обръщам особено внимание.

* * *

— Дилън, ела с нас — вика момичето. Тя има дълга червена коса, леко изтъняла от слънцето. Тича из плажа по бикини. С нея има още две момичета. Едната е с кестеняви, а другата с черни коси. И трите са прекрасни като нимфи.

Младежът, когото викат, седи сам на скалата и гледа към водата. Избелялата му от слънцето коса пада напред в очите му. Той примигва по посока на момичетата и после пак обръща поглед към хоризонта.

Трите застават в кръг, говорят си, смеят се, а накрая се обръщат и тичат обратно към него.

Изкачват се на скалата, пазейки равновесие с разперени ръце. Сядат до него.

— Какво правиш? — пита чернокосата.

— Мисля за бъдещето — отговаря той.

— Аз в него ли съм? — Тя говори със самочувствието на момиче, което знае, че момчетата я намират за красива.

Той я поглежда. Очите му са сини като онази част от вълните, която слънцето огрява директно.

Ти и приятелките ти ще бъдете моите крилати полубогини, мои слуги и прислужници на моята любима, когато я намеря, мисли си той.

— Не в тази форма — отговаря той на момичето.

10

АБОМИНАЦИИТЕ

Събуждам се от писъци. Чували ли сте някога как измъчват човек? Чували ли сте как изгарят някого жив? Няма думи, с които може да се опише това. Сигурно е кошмар. Но не е; не е кошмар.

Стаята, в която заспах, я няма. Облечена съм в дрипи, закопчани с тръни, лежа на голям камък, оградена от плевели и развалини. Тук-там разпознавам остатъци от някой счупен стол, разтрошена чаша, парчета от огледало. Въздухът мирише не на цветя и мед, а на токсичен дим. Няма покрив, а от мътното небе над мен са надвиснали черни облаци.

Слизам от камъка и издрасквам голите си крака. Тичам из развалините, разрязвам краката си на остри камъни. Тичам към писъците. Предсмъртни писъци. Започват да заглъхват.

Гори огън. От него излиза черен дим. Мирис на обгорена плът достига до ноздрите ми. На кладата различавам тяло на мъж с почерняла кожа. После огънят се разгаря и го поглъща. На земята до огъня виждам чифт еленови рога.

В *Енеидата* царица Дидона се самозапалва на кладата, когато любовникът ѝ Еней я напуска, за да основе нова цивилизация. Но аз не съм напуснала царя. Някой ми го отне, отне живота му.

Пипам лявото си око. Вътре има стъкълце, нищо друго. Затварям дясното си око и светът изчезва. Магията я няма. Царят е мъртъв.

Слагам една ръка на корема си, другата на гърлото. Други ръце ме задържат да не падна. Венис, Ез и Аш, облечени като мен в дрипи. Аргос е с тях.

— Какво стана? — пита Венис и хапе устни да не заплаче, като се взира в огъня. Прегръщам го, за да не гледа. Трябва да го защитавам; сега нямам право да се разпадам.

— Не знам. Но трябва да се махаме оттук.

Трудно е да се каже накъде да тръгнем. Целият пейзаж е променен. От всички страни виждаме само кал, развалини и скали. Но

океанът — той все още е там. Мирисът му се усеща в студения вятър. Натам трябва да вървим.

Движим се колкото можем по-бързо из развалините с босите си крака, като се опитваме да избегнем счупените стъкла и по-острите камъни.

В ума си викам Хекс, въпреки че вече е твърде късно, въпреки че той не може да ме чуе. Въпреки че съм му изменила.

Сега сме на плажа. Пясъкът е обсипан с кости, стъкла, тухли и дървени отломки. Но поне сме край морето. Може би ще успеем да избягаме. Само че как?

Едно тяло лежи размазано на плажа. Ръцете и краката му са изкривени в неестествени пози. Вратът му е пречупен. Косата и брадата му са оплетени в кръв. Носът му е отрязан, едното ухо липсва. Очите? Очните кухини. Празни. Изкълвани от птиците.

Съзнанието ми се изпълва с един-единствен ужасен вик.

Мърк. Мърк. Мърк.

Майка ми е мъртва, бащата, който ме отгледа като свое дете, е мъртъв. Голяма част от света е мъртва. Държах в ръцете си трупа на истинската си любов и собствения си труп. Погребах ги. Ослепих гигант, убих човек. Видях мъжа, с когото няколко часа по-рано бях правила любов, да изгаря на кладата. Тази смърт пред очите ми сега би трябвало да бъде само още един ужас, който да изхвърля от съзнанието си. Но не е толкова просто. Разбита съм. Мърк, моят баща, моят спасител и защитник, изглеждаше непобедим. Дори след като изчезна, бях сигурна, че пак ще се появи, когато имаме най-голяма нужда от него. Но той няма да се появи никъде. Някой или нещо го е убило и му е изкълвало очите.

Може би това е мираж. Спомни си трупа си и трупа на Хекс. Може би това е същата зловеща магия като онази?

Но не вярвам истински, че трупът на баща ми е мираж.

После помирисвам нещо — зловоние на сяра, разлагащи се трупове и канални води — и имам чувството, че то прониква във всяка пора на кожата ми. Закривам устата и носа си и се мъча да дишам.

През сълзящото си око ги виждам — три измършавели стари жени. Кожата им е толкова суха, че се бели на люспи. Носят птичи скелети около вратовете си и наметала от мръсни птичи пера, които

висят на голите им рамене и съсухрени гърди. Всяка държи грубо издялано копие в ръка.

— Ти ни накара да го направим — скърцат те. Зъбите им са разядени; някои липсват.

— Да направите какво?

— Погубени — казват те.

— Бяхме погубени — продължава най-едрата. — Някога бяхме млади и красиви като теб. Някога можехме да накараме всяко момче да припадне от любов. Но не и царя, не и него. Той дори и тогава се пазеше за теб.

— Какво се е случило с вас? — питам аз.

Една от тях пристъпва напред на дългите си люспести крака. Ноктите ѝ са толкова остри, че може да ми издере окото.

Вече е достатъчно близо и виждам червените рани по кожата ѝ. Очите ѝ са болезнено жълти.

— Ние ще умрем такива. Но ти, ти ще намериш начин да избягаш, да имаш семейство и да живееш.

— Но може и да не намериш — грачат другите две.

* * *

Виждам три момичета по бикини, които тичат по проблясващия черен пясък. Дългите им мокри коси — кафява, черна и червена — се спускат по загорелите им от слънцето гърбове почти до кръста. Ноктите им са боядисани в различни пастелни цветове, а лакът на места се е излющил; около глезените и китките им са завързани герданчета от миди и мъниста. Те тичат и понякога спират, защото се превиват от смях. Всичко, което искат, е да пораснат, да срещнат красив добър мъж, да си намерят хубава работа, да имат едно-две деца и да останат най-добри приятелки завинаги. Искат да останат на този остров с неговите високи дървета, диви цветя, лисици, катерички и елени и да живеят в малки къщи. Може би в съседни къщи — това би било идеално — да отгледат децата си тук и когато умрат, нещо, за което всъщност не мислят, но ако умрат, прахът им да бъде разпръснат тук в морето. В синьото море със сребърните риби. Но нищо от това няма да се

сбъдне, освен че ще останат най-добри приятелки и ще живеят на острова. Няма да имат съпрузи и бебета.

Земетръсът удря острова, последван от вълните. Една електроцентрала е разрушена, разпръсква токсични отпадъци и отравя малкото оцелели жители. Техните кафяви, зелени и сини очи сега са кръгли и жълти, някога гладките им крака са покрити с люспи, красивите им нокти са станали орлови, стегнатите им коремни са подути; на раменете им има наметала от мръсни птичи пера и безполезни криле, с които не могат да напуснат острова. Докато накрая царят с неговите фантазии и магии го превръща в рай, а тях в митичните крилати същества Буря, Мрачната и Бързата.

Момичетата, такива, каквито са били, са като всеки други три момичета. Като мен и моите две най-добри приятелки от Преди — Мойра и Ноуи. Мойра беше червенокоса мажоретка; Ноуи беше момичето с трапчинките, барабанист и фотограф. Аз бях нърдът на групата, обладана от образите и думите. Ние бяхме само три момичета, които се обичахме и искахме да бъдем обичани, но бяхме прокълнати, когато дойде краят на света. Ако ни беше споходило друго проклятие, щяхме да бъдем харпии и да дефекираме върху себе си. Вместо това две от нас са мъртви, а третата може би скоро щеше да бъде.

* * *

Представям си себе си с Мойра и Ноуи като тези същества, тук на този остров, превърнати в чудовища, които дефекират върху себе си и храната си, неспособни да се възпроизведат. Мисля за гигантите и за сирените, потънали в кал в блатата, за вещиците и всички останали нещастни вонящи живи същества на унищожената планета. Мисля за мъртвите си родители и за другия си баща, Мърк, моя спасител с изкълваните очи.

А после мисля за царя, изгорен на кладата, за царя, който искаше да ми даде един свят, изпълнен с чудеса, макар и илюзорен, както и любовта си към човек с моето име и лице, човек, когото всъщност не познаваше. Но все пак...

— Какво направихте? — питам аз с дрезгав глас.

В отговор те започват да тананикат със затворена уста някаква адска песен.

Но Венис крещи името ми. Обръщам се и виждам малка лодка в морето. Изглежда грубо сглобена, но здрава, с два чифта гребла. Някой ни вика по име и ни подканва да се качим при него в лодката.

Хекс.

— Всесъжение върху жертвеника — казва една от харпиите. — Царят ни предаде. Сега ти си ни царица. Ти можеш да ни направиш такива, каквито някога бяхме.

— Пен! — крещи Хекс. Ез, Аш и Венис с Аргос тичат към него.

— Ако ни оставите тук, ще страдате от глад, пожар и наводнение. Гладът така ще ви мъчи, че ще изядете мебелите и когато те свършат, ще се изядете един друг.

Обръщам гръб на харпиите и тръгвам към лодката.

Но нещо остро ме удря в дясното рамо. Препъвам се и падам на пясъка. Рамото ми се пръсва. Не мога дори да викам.

Венис ме вдига. Болката избухва като вулкан. Нещо профучава край ухото ми. Копието се забива и трепти в пясъка до брат ми и мен. Копие. Като забитото в рамото ми. Откъдето ще ми изтече кръвта. А второто можеше да рани Венис.

Няма място за състрадание. Тези същества може някога да са били момичета като мен и приятелките ми, но сега са нещо съвсем друго.

Със здравата си ръка изваждам копието от пясъка. Кръвта изригва като лава и се стича по врата и тялото ми.

Нямам лъка и стрелите на царя, но имам спомена за горящата стрела в небето. Събирам всичката сила, останала в тялото ми, и я съсредоточавам в лявата си ръка. После взимам на фокус най-едрата харпия и пращам копието през плажа. То я пробощда в гърдите.

Убивала съм и преди, дори от по-близо разстояние. Знам какво е усещането, когато ножът пробива кожата, плътта и органите. Това ме промени. В известен смисъл ме унищожих, унищожих предишното ми аз. От мен се искаше дълбока промяна. А сега отново се променям. В това, в което трябва да се превърна.

Трето копие полита към нас. Венис ме отстранява от пътя му. Грабва го, обгръща ме с ръце и ме дърпа към лодката. Но аз съм много тежка за него и той се препъва.

Сега, сега, сега Хекс е тук. Той ме вдига на ръце и бяга. Чувствам се като дете в ръцете му. Толкова слаба. Почти стигаме до лодката. Поглеждам назад за Венис. Той хвърля третото копие към харпиите, а второто изсвистява и пада на земята.

Третата харпия, вече без копие, тича към нас.

— Нека да бъдеш измъчвана от войни и да страдаш от загубата на приятелите си. Нека синеокото дете в корема ти да ти бъде сервирано за вечеря. Нека трупът ти да остане непогребан и никой да не види кървящата клонка.

— Стига бе! — промърморва Хекс. — Това са някакви абсолютни гадости. Доста бързо ги измисли.

Мисля само за „синеокото дете в корема ти“ Какво означава това? И „да ти бъде сервирано за вечеря“

Стигаме до лодката. Ез и Аш ни помагат, а мен ме слагат внимателно да легна на дъното ѝ.

— Извади го! — крещя аз на Хекс. От крещенето болката в рамото ми още повече се усилва.

Лодката започва да се движи и се отдалечава от острова и непогребания труп на баща ми. Лежа свита на кълбо и гледам как Ез и Аш гребат. Венис и Хекс са долу до мен. Аргос ритмично ближе лицето ми.

Хекс предпазливо опипва копието, забито в рамото ми, но не прави нищо. Не прави нищо... Лицето му е ужасно бледо, сякаш не аз, а той е загубил много кръв.

— Извади го и я убий с него! — казвам аз със стиснати устни. — И гледай да улучиш, мамка му!

— Дръж я — казва Хекс на Ез.

Стягам се, прехапвам устни и усещам железния вкус на кръвта.

Венис ме държи и Хекс дърпа. Изпитвам неопикуема болка, докато копието излиза от рамото ми със завъртане и хрущене, като разкъсва плътта. Болката е непоносима, непоносима.

Всесъжение върху жертвеника.

Царят е мъртъв.

Светът е черен.

Светът е червен.

11

ОСТРОВЪТ НА СЕНКИТЕ

— Не можем да спрем там — казва Ез. — Трябва да се върнем.

— Нямаме избор — крещи Хекс. — Трябва да я свалим на сушата. Много кръв губи. Там може да има някой, който да ни помогне.

— Или да ни изтръгне сърцата и да ги изяде за вечеря — казва Аш. — Вече ми омръзна да се доверявам на тези откачени типове, които постоянно срещаме.

— Това момиче не би си стояло просто така там, ако беше толкова опасно. — Сега говори Венис.

— Ако изобщо е малко момиче.

Какво момиче? Не съм сигурна дали сънувам. Опитвам се да се надигна, но болката в рамото ме смъква назад.

— Справяли сме се и в по-тежки ситуации. — Хекс слага ръка на челото ми. — Тя гори. Трябва да спрем.

Да, спрете.

Искам всичко да спре. Имало едно време замък, направен от кварц, и цар магьосник с еленови рога. Имало едно време огън, в който той изгорял, като кладата, на която се самоубила епична царица. (Но царят не умрял по собствено желание.) Имало едно време убийца, която изневерила на своя любим поради омагьосване. Нейният цар умрял; любимият и оцелял. Тя не заслужава да живее.

— Съжалявам — казвам аз.

Хекс се навежда към мен.

— Какво, Пен?

— Съжалявам. Аз... сигурно си се уплашил, когато ни видя да прием, а после ти си отиде и той...

Сянка преминава по лицето на Хекс.

— Ти не ме познаваш чак толкова добре — казва той, сякаш сме водили приятен разговор по време на обед и нещо е имало не чак

толкова добър вкус. — А и аз вече не съм сигурен колко добре те познавам.

Лодката се блъска в някакви скали и раздрусва рамото ми. Аз изпъшквам, а Венис прошепва в ухото ми да не говоря, за да пестя силите си, и ме повдига, за да гледам.

Слънцето залязва и морето изглежда кървавочервено. Стигнали сме до суша, до някакъв, както изглежда, малък скалист остров с млади дръвчета и участъци с диви цветя и храсти. Не е Островът на изобилната любов. Другаде е. Момичето е седнало на оголена скала с цвят на кост и се взира в морето. Тъмната коса я обгръща като наметало. Може би е около десетгодишна. Дори отдалеч и в промененото ми състояние виждам зелените ѝ очи, които светят като фарове. Изпитвам облекчение, че спираме тук; не само по егоистични причини; усещам, че и тя има нужда от нашата помощ.

— Готови ли сме? — Хекс и Венис ме носят, а Аргос ни следва. Ез и Аш закотвят лодката на скалите и тръгват след нас.

Момичето не трепва, когато приближаваме. Въздухът е студен и сив, вкусвам солта в него. Толкова силно треперя, че усещам как вибрациите се предават в тялото на Хекс.

— Няма да ти причиним зло — казва Венис. — Търсим помощ за сестра ми.

Момичето става, все още обгърнато в гъстата си коса. Двамата с Венис вперват очи един в друг, сякаш са единствените хора наоколо.

— Добре ли си? — пита Венис.

Тя не отговаря. Просто запява с нисък скръбен шепот.

— Можеш ли да ни помогнеш да намерим вода и подслон? Може би и храна? — пита Ез. — Моля те. Тя губи кръв.

Когато казва думата вода, осъзнавам, че гърлото ми е пресъхнало и езикът ми е подут, сякаш не съм пила нито глътка от дни. Може и да не съм.

Момичето отпуска косата си и тя се развява, като разкрива слабото телце, облечено в дрипи, и кожата ѝ с цвят на мускатово орехче.

* * *

Земята се тресе, когато майката, все още облечена с розовата униформа на хирургическа сестра, тича да събуди двете си дъщери и да ги заведе в кухнята. Казва им да заемат позицията, както са ги учили в училище. Да залегнат и да се скрият. Под най-голямата маса. Мебелите се пързаят из стаята и трите се държат една за друга, а през това време картините падат от стените и стъклата се чупят.

По-голямата започва да плаче и малката, която винаги и подражава, се присъединява с малко неуверен глас, сякаш всъщност не знае защо плаче. Жената трябва да крещи, за да надвика ревовете им и звуците от срутващата се къща.

— Обичам ви, малки мои — казва жената. — Акация. Малка Лили. Вие сте дълбоко в сърцето ми и аз съм във вашите. Каквото и да стане, ние никога няма да се разделим.

Когато по-голямото момиче идва в съзнание, трусът е спрял. Къщата не съществува. Масата, под която се бяха скрили, я няма. Вместо покрив, отгоре я гледа безмилостно небе.

Майка ѝ и сестра ѝ кървят. Очите им са затворени. Лежат неподвижно. Тя слага ръце на главата на майка си, около винаги грижливо очесаната ѝ черна коса. Кожата на момичето е по-бледа, отколкото на майка ѝ и тя иска това да не е така. Исква приликата да е пълна и да е запечатана в нейното тяло завинаги.

Кръвта продължава да шурти, а момичето затваря очи и съсредоточава всяка клетка от тялото си в усилието да я спре. Майка ѝ често е казвала: „Акация, момиче, ти имаш дарба. Един ден ще станеш лекар, сигурна съм. Главоболието ми минава само като ме докоснеш с малките си ръчички, миличка“

Това не е главоболие.

Кръвта спира. Но е твърде късно. Майка ѝ и сестра ѝ са мъртви.

Момичето се изправя и се оглежда. Водата е навсякъде. Прилича на морско чудовище. Левиатан е думата, която е научила от майка си. Когато вълната приижда, тя се вкопчва в някаква мебел и се влачи с нея. Това е същата кухненска маса, под която се беше скрила с майка си и сестра си, както ги бяха учили в тренировките за земетресение. Това ни най-малко не им беше помогнало.

Само лъжи, дори и думите на майка ѝ: никога няма да се разделим.

Момичето се държи за масата, която ги е предала, и отплава с нея в морето.

* * *

Излизам от нежеланото си видение и се връщам към действителността. Още разруха. Винаги. Навсякъде. Трябва да помогнем на това момиче.

Но точно сега аз дори не мога да ходя, а тя тича нагоре по скалите. Когато стига до най-високата точка, се обръща и гледа право към Венис, давайки му знак да я последва.

Хекс и Венис ме носят през скалите и вървят след момичето. Вятърът, който разнася мириса на моите рани, ме пронизва и аз се притискам към Хекс.

Той трябва да те пусне тук и да те остави да умреш.

* * *

Събуждам се на земята до горящ огън в някакъв заслон сред скалите. Главата ми е в скута на Ез, Аргос лежи върху краката ми, както обикновено успява да прави, а Аш пее приспивна песен. Венис седи до мен пред входа на малка пещера.

Опитвам се да се изправя, но ме пробожда болка. Някой е превързал рамото ми и сигурно го е почистил, но раната е гореща и инфектирана.

— Тя се събуди — казва Ез на другите.

Венис се обръща към мен, а Аш идва, но никъде не виждам Хекс.

* * *

Ез ми помага да вдигна глава и ми дава да пия от малка купичка. Гълтам жадно и няколко капки потичат по брадичката ми.

— Къде сме? — питам аз.

— На някакъв остров. Мислим, че може би се е издигнал от морето след Земетръса.

— Какво се случи?

— Онова момиче побягна и ние тръгнахме след нея.

— Тя добре ли е? — питам аз. Чувствам се длъжна да намеря момичето и да му помогна с нещо. Очите на Венис ми казват, че и той мисли същото.

— Тя изчезна, а ние намерихме вода и някакви горски плодове и се настанихме на лагер тук.

Ез държи шепа смачкани червени горски плодове и го оставям да ме храни, като се мъча да съм по-внимателна, отколкото с водата. Горчиви са, но няма значение. Жадно пия още вода; не мога да ѝ се наситя.

— Какво стана по-рано на царския остров? — Трудно ми е да произнеса думите, но безмълвният въпрос в главата ми е още по-мъчителен.

— Изглежда е действала някаква магия, която се е развалила, когато той... когато той умря — казва Венис. — Целият остров беше плод на магия.

Той умря.

Царят умря. Беше изгорен.

Всесъжение върху жертвеника.

Всичко беше магия. Харпиите бяха отровени, погубени момичета, облечени с гнили пера; царят ги беше преобразил и превърнал в красиви крилати същества. Защо са искали да го убият? Те казаха, че аз съм ги накарала да го убият. Защо?

Защото спа с него! Защото те го желяеха, а той им изневери. Защото ти изневери на любовника си.

— Хекс! Къде е Хекс?

Настъпва тишина, в която се чува само студеният солен вятър. После един глас отговаря:

— Ето ме тук, царице Пенелопи.

Още не го виждам, но казвам:

— Трябва да говоря с теб. Насаеме.

Ез издава пискливи звуци и се опитва да ме разубеди. *Много си слаба. Трябва да си починеш. Не сега. Няма нищо бързо.*

Той сигурно се е сетил. А щом той знае, значи и Хекс знае. *Царице Пенелопи. Той знае.* Говорила ли съм нещо насън? Какво съм говорила?

Но трябва да му кажа истината, сега когато съзнанието ми започва да се прояснява; той трябва да го научи от мен.

— Моля ви оставете ни сами — казвам аз и се закашлям. Усецам цигарен дим във въздуха. Може би само така ми се струва...

Ез ми прави възглавница от листа и ме слага на нея. Двамата с Аш се отдалечават. Забелязвам, че не се докосват, както обикновено. Венис тръгва след тях, гледа ме със сивите си очи и се усмихва с онази тревожна полуусмивка, която показва, че се страхува. Само Аргос остава.

Хекс кляка до мен, но не ме докосва. Той пуши цигара, а аз се чудя откъде я е взел. Държи я между показалеца и средния си пръст, дърпа и извърта очите си нагоре, после издиша, но не си прави труда да отклони дима от мен, въпреки че пак се закашлям.

— Цигари? — питам аз.

Той вдишва още веднъж и този път изпуска дима директно към мен.

— Не ставай хейтър.

— Само се учудих.

— Страхотно, а? Намерих ги в пещерата.

— Добре ли си? — питам го аз.

— Разбира се, че съм добре — казва той, без да ме погледне в окото. — Какво има?

— Съжалявам, че изпих виното. Знам, че ти е неприятно.

Той се усмихва, но усмивката му е толкова студена, че потръпвам.

— Всъщност това изобщо не е проблем. Отрязвай се колкото искаш и се забавлявай. — Той кима и оглежда тъмния пейзаж. — Да си живеем живота, докато можем, момиче.

Преглъщам и поемам въздух. Болката в рамото дори ми помага; нещо като заслужено наказание.

— Трябва да ти кажа нещо. Причината, поради която харпиите убих царят. Ти ме напусна. Мислех, че си заминал.

— Да, исках да намеря начин безопасно да се махнем оттам — казва той с въпросителна интонация. — Да построя малка лодка. С

това се занимавах, докато вие плувахте и се лигавехте. Или каквото там сте правили. Така че когато ти забият копието, да има как да те измъкна оттам, по дяволите.

— Можеше да ми кажеш.

— Знаеш ли какво, Пен? Не, не можех. Ти беше пияна, което, както ти е известно, ни най-малко не ме тревожи, но беше и абсолютно омаяна от рогатия цар на елените или както там му е името. — Той вдига ръкава на суичъра си и разглежда татуировката *Без вяра*. — Вергилий споменава племето агатирси? Прочути били с татуировките си, боядисвали косите си в индиго, носили много златни украшения и практикували многоженство.

Хекс знае всичко. Как го е научил? Сетил се е? Аз ли съм му казала?

Както обикновено, той прочита мислите ми.

*Няма по целия свят по-чевръста злина от Мълвата,
нейната мощ е в скитнята, тя крепне, когато се
движи.*

*Първом е малка и плаха, но скоро расте до небето,
шества тя по земята, а челото в облаци рови.*

... с бързи нозе и криле се родила сестрата.

Страшен чудовищен образ! И с колкото много пера

е,

*толкова зорки очи изпод всяко — невиджано чудо! —
толкова остри уши, и уста, и бърбиви езици.*

Това е пасаж от *Енеидата*, където тайната връзка между Еней и царица Дидона става известна.

— Престани да говориш с езика на Вергилий. Моля те, Хекс.

*А пък царицата — кой любовта би излъгал? —
предсеца*

*цялата хитрост и първа отгатва грозиящия удар,
пълна с предчувствия.*

— Хекс!

В този пасаж царица Дидона осъзнава, че Еней я напуска, но аз знам, че Хекс иска да каже друго, като го цитира; иска да каже, че съм му изневерила, и е прав.

— Да говоря с езика на Вергилий? Това по правило би било да говоря на вергилски? Вергилиански? В стила на Вергилий? Ти обичаш да измисляш нови думи, спомняш ли си? — Той се откъсва от епическата поезия и очите му ме оглеждат от горе до долу, сякаш злобно ме опипват. — Ез и Аш ми предадоха какво са казали онези харпии. Че ти си виновна, задето са го убили. И аз се сетих, че единственото нещо, което би могло да ги накара да убият скъпоценния си цар...

— Съжалявам, Хекс. Не знаех какво правя. Моля те... — Сърцето ми се разтуптява и разнася болката из цялото ми тяло. *Добре.*

— Да, славни времена, човече. Приятелката ми завинаги се впусна в разгулния живот, или, казано лаически, се чука зад гърба ми.

— Съжалявам, Хекс, съжалявам.

— ПНП. Приятелка никога повече. *Добре* звучи.

— Прости ми, моля те. Не знам как... — Протягам ръка към него, но той прави гримаса на човек, който е помирисал нещо гадно — като харпиите, когато магията падна — и се отдръпва.

— Мисля, че знаеш. По принцип това е копулация за начинаещи. Събличаш се гола за рогатия пич и разтваряш крака. Всъщност рогата не са за начинаещи. Това е малко извратено.

— Спри. Не прави това!

— Не съм аз този, който е направил нещо гадно — казва той и се усмихва сладко, като показва остриите си резци.

— Той напълно ме контролираше. Кълна ти се, Хекс. Ти сам го каза. Беше магия.

— Обаче никой друг от нас, останалите, не спа с него, а? Значи той е запазил сексуалната магия само за теб?

— Не знам какво искаше. Не знам защо го правеше.

— Макар че от това, което казва Аш, Ез също доста го е харесвал. Но, доколкото разбирам, рогатият цар не е бил влюбен в него. — Хекс разтяга ръкавите на суичъра си до върха на пръстите си, при което разголва рамото си. После става, изтупва прахта от джинсите си и излиза от лагера.

Не прави това.

Но Хекс не е направил нищо лошо, както сам каза. Майка ми го е направила на баща ми. Това не е извинение, но може би е част от причината. То е в мен, като лоша кръв, като способността да убивам, която съм наследила от Мърк.

Но може би не е същото. Мърк е бил най-добрият приятел на родителите ми и те с майка ми съзнателно са изневерили на баща ми. Аз изобщо не познавах царя. Бях омагьосана от него. Той ме владееше; не можех да му откажа. Бих искала да го спра. Но не можех.

Възможно е също всяка „любов“ да е магия. Можеш да ѝ позволиш да те завладее. Или да я спреш.

— Хекс! — крещя аз с последни сили. Аргос сяда на задни крака, сякаш е чул сигнал за тревога.

Хекс се обръща. Спира.

Наблизо расте младо дръвче, той се пресяга, откъсва една клонка и я хвърля към мен. Листата ѝ проблясват на лунната светлина като странно злато.

Отново се появява неговата тънка, крива усмивка.

— Върви по дяволите — казва той.

Отивам по дяволите, мисля си аз, и притискам лице към леглото от листа. Отивам директно в ада.

* * *

Когато отворям очи, малкото момиче е приклепнало до мен и е сложило ръка на рамото ми. Намираме се в пещера, осветена само от сиянието на зениците ѝ, като на котка. Tapetum lucidium е терминът за отразяващата светлината тъкан в очите на котките, която се намира точно зад ретината.

Чудя се дали това е пещерата, пред която седеше Венис и където Хекс е намерил цигарите.

— Къде са другите? — питам аз.

— Ксандра иска да те заведе при нея.

Радвам се да видя, че момичето е добре, но искам да знам къде са приятелите ми.

Момичето ми отговаря, макар и енигматично.

— Ксандра казва, че ако те заведе при нея, ще ни освободи всички.

* * *

Жена с късо подстригана коса седи в тъмна стая с три огромни черни кучета около нея. Ез, Аш, Венис и Аргос са там, в краката ѝ. Аргос ръмжи на кучетата и изглежда си мисли, че е по-голям от тях.

* * *

Момичето казва истината.

— Коя е Ксандра? — питам аз. Осъзнавам, че раната в рамото ми вече не ме боли; кожата е зараснала. — Къде е семейството ти?

— Семейството ми загина.

Спомням си видението, което получих, когато за пръв път видях момичето. Жена в розова сестринска униформа, която се крие под масата и се опитна да заслони децата си с тялото си.

— Ксандра е царицата на сенките. Тя живее под земята. Трябва да те заведе там.

Очите на момичето излъчват флуоресцентна светлина и изпращат лъч в тъмнината, където се вижда писък, тъмен тунел.

Нещата започват да се проясняват и това, което мисля, че означават, не ми харесва. Липсата на болка. Тъмнината. Пътуването под земята. Изчезването на близките ми.

— Къде са приятелите ми? — питам аз.

— Ако отидеш при нея, тя няма да им направи нищо лошо — казва момичето.

— Какво значи това? — Сега мога да повишавам глас, без да ме боли, сякаш съм упоена със силно лекарство. Или съм мъртва. Натискам рамото си и дори не трепвам. — Как е зараснала раната ми?

Момичето вдига ръце и обръща към мен дланите си, които са лилави. На земята има купчина листенца със същия цвят.

— Ти ли я излекува?

Тя кима. Тревожната ѝ усмивка ми напомня за Венис.

— Благодаря ти, че ми помогна. Как се казваш? — питам аз.

— Акация.

— Откъде си?

Тя свива рамене.

— Имаше едно морско чудовище. Тя изглеждаше като красиво момиче, но имаше делфинова опашка, вълчи корем и три сини кучета.

Виждала съм гиганти, но предпочитам да вярвам, че морското чудовище е плод на въображението на това дете, което е изгубило семейството си и (странно, но кое днес не е странно) е запознато с *Енеидата*. Морското чудовище Сцила с опашка на делфин, корем на вълк и три „морскосини хрътки“ е сред препятствията, които Еней трябва да преодолее.

— Откъде знаеш за Сцила? — питам аз.

— Майка ми много ни четеше на мен и сестра ми.

— Бурята те раздели от майка ти и сестра ти? — питам аз и веднага съжалявам, че съм задала този въпрос. Очите на момичето помътняват, сякаш се покриват с мъглата, която виси над океана. — Акация — продължавам аз, — благодаря ти още веднъж, че си ме излекувала. Сега можеш ли да ми покажеш как да помогна на приятелите си? А после и ние ще ти помогнем.

Момичето ме хваща за ръка и ме вдига на крака.

— Ела — казва тя и ми подава една клонка. Това е същата клонка, която Хекс ми подхвърли, преди да си тръгне. — Нямаме много време.

Върви по дяволите, каза Хекс. Сега имам възможност да отида там, където заслужавам да бъда и да спася любимите си хора, ако не е много късно.

* * *

Пътят за ада върви надолу по тъмни канали към центъра на земята. Налага ми се да се навеждам, когато се провираме през потесните места. Чувам как се процеждат капки вода, вдъхвам вонята на сяра, а когато пипна стените, усещам, че са грапави и покрити със слуз. Докато малкото момиче ме води надолу по изсечени в скалите коридори, си мисля какви грехове съм извършила. Карах се с майка си,

разплаквах малкия си брат, не оценявах колко много работеше човекът, който ме отгледа като своя дъщеря, за да се грижи за нас. Пред очите ми в тъмнината минава парад от всички химери, горгони, кентаври и фурии, които съм била. Спомням си как прободох един гигант в окото, как убих двама души, а после и може би най-лошата си постъпка — защото убийствата бяха в самозащита — как измених на любовника си. Аз не вярвам истински, че има грехове и ад, но и никога не съм вярвала в съществуването на гиганти, вещици, феи, харпии и илюзионисти с еленови рога. Тревожех се за глобалното затопляне, но не вярвах истински, че ще настъпи краят на света. Не само аз съм извършила грехове, но и цялото човечество, защото не се погрижи за планетата.

И тогава го виждам.

Няма едно око; носът и лявото му ухо са отрязани. Също като приятеля на Еней, Деифоб, който бил осакатен по подобен начин от любовника на жена си по време на битката за Троя. Познавам това съвременно превъплъщение на Деифоб^[1]. Това е баща ми Мърк.

До този момент не бях осъзнала колко голяма нужда имам от него. Кой ще ми носи храна нощем? Кой ще ме спасява от чудовищата?

— Кой ти причини това? Защо ти се е случило такова нещо? — питам го аз и си налагам да погледна в обезобразеното му лице, което говори за цялото унищожение, на което съм била свидетел през месеците след края на света. Празните му очни кухини са като моята. И аз ли изглеждам така? Баща и дъщеря.

— Харпиите го направиха в яростта си. Стана така, както е предопределено да бъде — казва той.

— Наистина ли си мъртъв? Този път не е мираж? — Усецам всяка дума като стъкълце, което стърже гърлото ми.

— Да.

— Значи сме в ада?

Той прави гримаса.

— Предпочитам да я наричам Земята на сенките.

— Значи и аз съм мъртва?

— Всички истински герои трябва да слязат в подземния свят, за да се преродят — отговаря тайнствено той.

— Да си остана мъртва може би е по-добре — казвам аз, като сдържам ридание, което заплашва да разкъса гърдите ми.

— Не, не. Понякога минава известно време, докато разберем, че онова, което желаем, не е най-доброто. На теб ти е предопределено да дойдеш тук и да намериш царя. Това е в името на общото благо.

Спирам на пътеката. Тъмна мъгла от недрата на земята ни обвива и сега вече почти не го виждам.

— Ами Хекс? — питам аз. — Ами Хекс? Защо му причиних това? Пак ли е било предопределено? Защото ти и майка ми сте изневерили на моя осиновител? Затова ли съм била прокълнатата да изневеря на Хекс?

— Не е затова. И не съжалявам за постъпката си, макар и да причиних болка на най-добрия си приятел — казва той. — Защото ако не бях с майка ти тогава, ти нямаше да се родиш.

При тези думи Акация стиска ръката ми, сякаш ме подканва да тръгваме.

Не знам коя е Царицата на сенките, но знам, че трябва да отида при нея и да се помъча някак да изкупя вината си — да спася приятелите си, да помогна на това малко момиче, да платя цената. Изобщо не знам защо са ми позволили да сляза в подземното царство, ако, както си мисля, още съм жива.

Когато питам моя малък гид защо са ме допуснали тук долу, тя отговаря:

— Всеки, който стъпи на този остров, се намира в междинното царство.

Това не звучи много окуражаващо.

Вергилий го е изразил най-добре, когато описва слизането на Еней в подземния свят:

*... да слезеш в Аверн не е трудно,
ден и нощ черният Дит е разтворил широко
вратите,
но да извърнеш пак стъпки, на белия свят да
излезеш,
то е труд, мъка.*

То е труд, мъка.

Няма избор.

* * *

Тунелът завършва в тъмна пещера с капещи сталактити, осветена само от факли. Тийнейджърка седи на стол, заобиколена от три ръмжащи черни кучета и голяма змия с черни, жълти и червени ивици, която се вие около вратовете им.

Спомням си отвращението на Мърк от фантомните змии на кораба. Не съм фенка на змейовете.

В контраст с черните животни, косата на момичето свети като ято светулки около дългите, остри ъгли на лицето ѝ. Когато се приближавам, виждам ледените ѝ очи и си спомням видението с момичето и малкия цар, брат ѝ, в една стая.

— Ксандра, Царица на сенките — ми прошепва Акация. Тя през цялото време не пуска ръката ми и с учудване отбелязвам, че дланта ми е суха, а не лепне от пот.

— Добре дошла — казва Ксандра. Красива е по един внушителен, почти мъжествен начин. — Радвам се най-накрая да се запозная с прочутата царица Пенелопи. — Усмивва се, но усмивката на нейното лице е опасно нещо.

— Къде съм? — питам аз.

— В подземния свят на Острова на сенките.

— Ти сестрата на царя ли си? Защото мисля, че вече не си жива. Нито пък те — казвам аз, като имам предвид кучетата и змията.

— Направо към целта — казва тя. — Възхищавам ти се. Да, аз съм сестрата на Дилън, Ксандра. Самоубих се, когато бях на шестнайсет. Не можех да понеса цялата болка по света, както и болката, която знаех, че ще дойде. Дилън остана. Той знаеше за твоето идване — нещо, свързано с една картина, която аз нарисовах. Посвети живота си на теб. Но виж какво се случи.

— Съжалявам — казвам аз, съзнавайки странното отсъствие на болка в тялото си, дори и на тъпа или остра емоционална болка. Сякаш съм пила от река Лета и съм забравила какво е това да чувстваш.

— Да, това беше трагедия. Още една трагедия. А сега ти си тук.

Оглеждам пещерата, но не виждам нищо отвъд кръга факли, заобикалящи Ксандра.

— Къде са приятелите ми?

— Имаш предвид момчетата? И онова смешно куче? Каква сбирщина. При мен са.

— Ако са при теб... значи ли това...?

— Не, не се тревожи — усмихва се тя зловещо. — Засега са живи. Поне отчасти. Когато пристигнахте тук, вие всички влязохте в междинното царство.

— Моля те, нека да ги видя — казвам аз.

— Първо трябва да хапнеш нещо.

Ксандра вдига пръст и се появяват още факли, които разкриват маса, отрупана със сребърни чинии и кристални купи с храна. Цели риби със светещи очи, гарнирани с охлюви и малки желирани яйца. Пуйки, пълнени с наденици. Огромни гъби на скара. Купища пасти със сметана и кървавочервен сироп. Голямо бяло прасе с ябълка в устата и котило от малки прасенца около него на подноса.

Вече не съм нито гладна, нито жадна, но съм привлечена от пищната трапеза. Облизвам устни. Те са много сухи и парченца кожа се залепват по зъбите ми. Спомням си думите на харпиите. Ако ни оставите тук, ще страдате от глад, пожар и наводнение.

Акация стиска ръката ми по-силно и ме дърпа, а аз се обръщам да я погледна. Тя много леко поклаща глава. Не.

Във всичката литература за подземния свят, която съм чела, се казва, че не трябва да ядеш нищо, защото иначе никога няма да излезеш оттам. Имам късмет, че любимите ми храни не са на масата и за миг си спомням какво ни сервираше царят на своята кварцова маса.

— Не, благодаря — отговарям аз.

Ксандра се усмихва изпод короната на светлата си коса.

— Сигурна ли си? Може да не съзнаваш, но си много недохранена и трябва да се подсилиш. Кога за последен път си яла истинска храна?

След яхнията от морски дарове с ориз, салатата и виното на царя, не съм приемала нищо друго освен водата и горчивите горски плодове, което ми даде Ез.

— Заради вечерята, която Дилън ти даде? — казва Ксандра. — Тя не беше истинска. Плевели, корени и жълъди, в най-добрия случай. Дори и водата, която пиеше, беше омагьосана да изглежда свежа и чиста. След бедствието той придоби способността да променя

външния вид на нещата. Беше обладан от идеята за тебе и как да създаде онова, което според него ти искаш. Така и няма да го разбере.

Спомням си острова след жестоката смърт на царя. Нямахме кварцов дворец, пълен с картини и копринени рокли; нямаше цветя, овощни дървета, поляни. Само пепел и боклуци, кости и развалини. Всички чудеса на острова са били блясък, хвърлен върху него от един цар магьосник.

Не е останала красота в света, мисля си аз.

Освен моя дом отвъд морето. Макар че и него може би вече го няма, защото Бул го е разрушил. Но което е още по-важно, моите приятели, моето малко семейство — най-истинската красота — и тях може би вече ги няма.

— Искам да видя приятелите си. Готова съм да остана тук, ако ги пуснеш. И нея — казвам аз и посочвам Акация с глава.

Ксандра потупва устните си с пръст.

— Много добре. Саможертва. Характер на герой. — Тя се намръщва по начин, който ми напомня за царя. — Имаш право.

Ксандра дава знак на Акация. Малкото момиче пуска ръката ми и отива при нея.

— Отиди да ги доведеш.

Акация се обръща да ме погледне и очите на тъмното ѝ лице светят като зелени планети. После се затичва и изчезва в мрака.

Изглежда не съм напълно мъртва или пияна от водите на Лета, защото когато Акация се връща и виждам Ез, Аш и Венис, който държи Аргос в ръцете си, нещо в гърдите ми се задвижва. Но не изтичвам към тях, както обикновено бих направила, а и те също не идват при мен. Очите на Ксандра бдят, за да уловят и най-малкото невнимание от наша страна.

Аргос ръмжи срещу черните кучета, а те спокойно обръщат глави към него и оголват зъби. Всяко от тях би могло да го изхруска за секунди. Венис се мъчи да го умири.

— Къде е Хекс? — питам аз.

— Онзи, който обича Вергилий. Разменяхме си цитати с него. Ще видим дали заслужаваш Хексан. Сега помни, че не си яла нищо и дори не си пила вода от много време — по-дълго, отколкото си мислиш. Чувствай се като у дома си. А, и още едно нещо. Струва ми се, че ще ти хареса този цитат, който обсъждахме с Хекс. Той се отнася

до смъртта на царица Дидона, която се самоубива, когато любовникът ѝ я изоставя. Не съответства съвсем точно на нашата ситуация тук, но има някои прилики.

Тя слага ръка на гърдите си и когато заговаря отново, очите ѝ диво блестят, а от устата ѝ излиза слюнка.

*Още не бе Прозерпина отрязала русия кичур
и на стигийския Оркус не бе обрекла главата.
Ей през небето полита Ирида с крилете шафранни
в блясък от хиляди багри пред ранното утринно
слънце
и пред нещастната спря. „По повеля ще нося на
Дита
таз коса и душата от тялото освобождавам.“
Рече, и сръза с десница къдрица. И в същото време
тялото цяло изстива, отлита в ефира животът.*

— Но Дидона се е самоубила — казвам аз и посрещам погледа ѝ, макар че от него ме заболява стомахът. — Царят беше убит от харпиите.

— И за това ти си виновна. Той спа с теб, те гледаха и се побъркаха от ревност.

— Но щом си могла да омагьосаш кораба ни и да ни накараш нас двамата с Хекс да видим собствените си трупове, защо не си го спасила? — питам я аз.

Ксандра вдига ръка и факлите около нея изгаснат. Когато отново се запалват, тя е изчезнала, а заедно с нея и Акация. Кучетата и змията все още са там.

Сега приятелите ми идват при мен и ме заобикалят. Затварям очи и всички се смъкваме на земята в обща прегръдка, като се мъчим да удържаме смелия малък Аргос да не се нахвърли на кучетата.

— Добре ли сте? — питам аз. — Кажете ми какво става.

— Изгубихме те, търсихме те и накрая заспахме. Извинявай, Пен. Когато се събудихме, бяхме тук — казва Венис. Виждам, че едва сдържа сълзите си.

Целувам го по челото.

— Всичко е наред. Виж, Акация ми излекува рамото.

Венис слага ръка на мястото, където беше раната ми.

— Акация — прошепва той стеснително, почти с копнеж. И поглежда към тъмното място, където преди малко стоеше тя.

Как хората идват и си отиват в този нов свят.

* * *

Винаги досега съм виждала само миналото, но докато следвам погледа на Венис към тъмното пространство, получавам видение на един по-стар Венис, очевидно станал толкова висок, колкото ще бъде. Може би осемнайсетгодишен? Широки рамене, брада; стои до една по-възрастна, бременна Акация. Те се държат за ръце и носят корони от златни листа. В краката им са коленичили жени с кожни дефекти, счупени крайници и най-различни други болести, очакващи да бъдат излекувани от мъдростта на Венис и ръцете на Акация.

Цар и царица на бъдещия свят. Може би видението е истина; може и да е само щастлив сън.

Но не виждам останалите от нас.

След време ще можеш да виждаш и бъдещето, ми беше казал царят.

* * *

— Къде е Хекс? — питам Венис. Още няма да му казвам какво съм видяла, макар че ако се съди по погледите, които хвърляше на Акация, това едва ли би го учудило.

— Не сме го виждали. Той побягна веднага след разговора ви — казва Ез. — Известно време го следвах. Не ме виждаше. Плачеше. После започна да тича бързо, а аз се тревожех за теб, и се върнах.

Хекс да плаче?

— Мислиш ли, че е тук? — питам аз. — И къде сме ние всъщност?

Ез слага ръка на рамото ми.

— Ксандра твърди, че този остров се е издигнал от морето след Земеръса.

— Тя е сестрата на царя — казва Венис. — Царица на царството на сенките.

— Това е вярно — отговарям му аз. — Вярно е, че е мъртва и че е сестра на царя. Видях го.

— Ако тя е царица на мъртвите, тогава и ние ли... — започва Венис и не довърша въпроса си.

— Ние не сме мъртви. — Не знам дали това е вярно или не, но трябва да го кажа, за да не се предавам и да попреча на Венис и другите да се предадат.

— Знам само, че умирам от глад. — Ез хвърля поглед към масата. — Мога да изям всичко там.

— Недей. Не си ли учил митология? Никога няма да излезеш от царството на мъртвите, ако ядеш нещо там — казвам му аз.

— Имах предвид масата. Мислиш ли, че има правило да не се ядат мебели в подземния свят?

Спомням си проклятието на харпията: *Гладът така ще ви мъчи, че ще изядете мебелите и когато те свършат, ще се изядете един друг.* Ез продължава да се взира в храната, а аз си спомням как се запознах с него в разрушения дворец на Биатрикс Вещицата. Тя го беше завладяла чрез сладкишите. Сега той е този, за когото най-внимателно трябва да следя.

Ез става и тръгва към масата със залитане.

— Недей! — вика Аш и скача на крака, но Ез продължава да върви, сякаш не го е чул.

— Ез! — изкрещявам аз и също ставам. Усещам тялото си като куха кратуна. Чудя се дали ако се храня, мога отново да стана човек или вече е късно за това?

Толкова ли ще е лошо, ако остана тук завинаги? Поне петимата сме тук заедно, а алтернативата — да се върна на онзи пуст остров — не е кой знае колко по-добра. А може и наистина да сме мъртви, при което така или иначе ще останем тук.

Усещам миризмата на печено месо и карамелизирана захар, която се издига от масата.

Аргос се раздвижва в ръцете на Венис. Венис изкрещява, но Аргос се отскубва от него и хуква не към кучетата, а към масата.

Където се изхожда върху трапезата.

Гадно. Отвратително. Но защо не? Всички говорят в един глас, но аз се гордея с моето куче. То направи каквото трябваше. Ставам и го взимам в ръцете си, галя го по цялото тяло, чеша го зад ушите, така че то за момент се отпуска и затваря очи от удоволствие. После отново е на пост, поглежда към черните хрътки, от гърлото му отново излиза ниско ръмжене и аз усещам как тялото му потръпва.

— По дяволите! — Ез се свлича по стената на пещерата. — Толкова исках да си хапна малко от онази торта.

Аш отива до него и го прегръща. Не съм го чувала да му говори с такъв нежен глас, откакто напуснахме дома си.

— Знам, знам.

Ез примигва към него.

— Съжалявам.

— Всичко е наред.

— Говоря за Острова на изобилната любов. Умът ми беше замъглен.

— Знам. Същото важи и за мен. Все пак виното беше много хубаво.

— То дори не беше истинско — въздъхва Ез, обляга се на Аш и затваря очи. Аш го целува по главата. — Не искам и да си помисля какво в действителност ядохме там.

— Едва ли е било по-лошо от това тук. — Аш посочва с глава отвратителната трапеза.

— Нека да поспим — казва Венис. — Тази вечер не можем да направим нищо друго.

— Ще остана на пост за известно време — казвам аз.

Все още стиснала здраво Аргос, се смъквам на студения каменен под на пещерата до Ез и Аш. Венис се присъединява към нас и всички заспват. Когато повече не мога да държа очите си отворени, събуждам Аш, моля го да ме смени и му подавам Аргос.

* * *

По-късно, когато Аш ме събужда, някой е седнал в тъмния ъгъл на пещерата.

— Хекс — прошепва Аш.

Да, още съм жива. Може да не чувствам глад, жажда и болка, но това го чувствам. Чувствам Хекс. И вината от извършеното, ужасното ми разкаяние и копнеж. А може би просто такава е наказанието в ада — да изпитваш вината си цяла вечност.

Аргос се изпъва в ръцете на Аш и се опитва да стигне до Хекс. Хекс идва, взема на ръце кучето и му позволява да го целува по врата и лицето. Гнусливият Хекс обикновено не допуска подобно нещо.

— Хей, момченце. Липсвах ли ти? — Говори с нежен глас и аз го поглеждам с надежда, но когато погледите ни се срещат, очите му стават по-студени от камъните в пещерата. Той връща Аргос на Аш.

— Къде беше? — пита го Аш.

— Наоколо. Това място е гадно. Дамата е психо, но поне ми дава цигари — отговаря той, изважда една и я запалва от факлата, а огънчето ѝ просъсква в тъмната пещера.

Ез и Венис търкат очи и се събуждат. Черните кучета все още ни наблюдават. Отворили са леко уста и виждам върховете на остриите им зъби.

Факлите изгасват и после пак се запалват.

Ксандра и Акация са се върнали, Ксандра е на стола си, а Акация седи в скута ѝ и я е оставила да сплита косите ѝ. Акация, изглежда, се опитва да срещне погледа ми и да ми каже нещо, но аз не мога да го разгадая. Разбирам само, че е някакво предупреждение.

— Много добре — казва ни Ксандра. — Преминах изпитанието и сега получавате наградата си. — Усмивва се на Хекс, но той не ѝ обръща внимание и пъха ръце в джобовете на мръсния си суичър. Осъзнава, че сигурно го носи отпреди да се качим на призрачния кораб. Беше прекалено горд, за да приеме дрехи от царя, но те и без това не бяха истински; бяха дрипи, закопчани с тръни, като парцалите, с които съм облечена аз. Бяха разкрасени с магия.

— И сега ще ни освободиш ли? — питам аз.

— Не още. Има още едно изпитание. Е, може би няколко. — Тя внимателно побутва Акация от скута си.

— Отиди да го доведеш.

Акация изчезва. Ние чакаме. Опитвам се да привлека погледа на Хекс, но той ме избягва. Навел е рамене, сякаш се пази някой да не му открадне скъпоценната цигара и изглежда по-слаб от всякога.

Чудя се дали Хекс някога ще ми прости и дали има нещо, което бих могла да кажа или да направя. Няма нужда да ни пращат в ада; аз вече съм създавала своя собствен ад. Мисля си как Хекс е плакал и ми се иска да ми беше показал тези сълзи, а не гнева си. Тогава може би щях да го накарам да ме чуе. Дали ще прекарам вечността в опити да поправа стореното?

Акация се връща и води за ръка фигура, облечена в роба с качулка.

— Това е брат ми, призраният цар, Дилън.

Той ми подава другата си ръка и виждам, че кожата му е изгорена до черно.

Падам на колене пред него, потресена.

— Толкова съжалявам — казвам аз.

Той кима с качулката, но не говори. Сестра му ме гледа странно. Виждам колко си приличат лицата им — високи скули, прави, дълги носове, ъгловати брадички. Лицата им *са си приличали някога*. О, царю мой.

— Можеш ли да направиш нещо? — питам Акация, хващам свободната ѝ ръка и прокарвам пръсти по дланта ѝ.

Тя вдига ръка към царя, после я сваля и отвърща поглед.

— Той ще бъде такъв завинаги — казва Ксандра. — Моят красив брат. Това е твое дело.

Не ѝ отговарям и се обръщам към него.

— Какво се случи?

Когато най-последно проговаря, гласът му е слаб.

— Харпиите ме ревнуваха заради връзката ни. На тяхната клуда бях превърнат в пепел и вятърът я понесе, докато стигна дотук, където бях възкресен. Такъв, какъвто съм сега. От сестра ми.

— Тя би могла да го спре — казвам аз. — Сестра ти е могъща магьосница.

— Пенелопи е права. Кажи ми защо не предотврати смъртта ми, Ксандра?

— Не желях смъртта ти. Собствените ти слугини те убиха от ревност. Не трябваше да ги омагьосваш така. Когато видях в съзнанието си какво правят с теб, реших да те оставя да дойдеш при мен. Липсваше ми през всичките тези години. А тя не те заслужава.

— После ще говорим за това — казва царят. — Изцяло твой съм. Сега трябва да я освободиш.

— Моля те — казвам аз. — Имаме да вършим работа в света горе. — Думите ме учудват и едва когато ги изричам, осъзнавам колко верни и важни са.

Ксандра вика с жест Акация, слага я на скута си и разплита плитките, които ѝ оплете по-рано. Занимава се с това доста дълго време и аз се чудя дали е забравила въпроса на царя. Накрая промърморва, сякаш на себе си.

— Защо трябва да помагам на тези хора?

— Както каза тя, те имат да вършат работа — отговаря царят.

Ксандра пуска Акация и вика с ръка Венис. Той напряга мускули, изпъва рамене и гледа пред себе си в една точка, също както правеше, когато трябваше да удари топката в бейзболен мач, където всичко зависеше от неговия удар, и отива при нея. (Опитвам се да не си представям как навежда глава, когато е пропуснал топката.)

— Този е прелестен, толкова очарователен. Малко прилича на теб като дете. Ще го оставя да живее. Но останалите, защо?

Царят посочва Ез.

— Езра рисува — казва той. — Може така да нарисува портрета ти, че всеки да те познае.

Ксандра извива глава настрани.

— Наистина ли? Покажи ми.

Акация дава на Ез лист хартия и шишенце с туш, направен от въглен, талк и гума арабика. Той коленичи на пода и започва да рисува Ксандра. Както винаги, перфектно пресъздава формите ѝ, с леко преувеличение тук-там, за да засили въздействието.

Загадъчна усмивка пробягва по устните на Ксандра.

— Не е лошо.

Царят посочва Аш.

— Аш пее. Изпей ѝ нещо, Аш.

Аш се изправя и поглежда Ксандра. Започва да пее. Песента е от Преди, не мога да се сетя точно какво е, нещо на чужд език. Може би исландски? Звучи почти религиозно. Като погребален химн. Забравила бях колко обичам песните на Аш. Гласът му прониква дълбоко в мене и ме връща към живота.

Ксандра кима и ми се струва, че виждам една сълза в окото ѝ. Може би е от осветлението. Сега тя гледа към Хекс.

— Какво да правим с него?

— Хексан? — Гласът на царя толкова се е променил, откакто за последен път го чух да произнесе това име. Той се поколебава и аз прехапвам устни. Какво ще стане, ако царят реши, че Хекс не заслужава да бъде спасен?

— Хекс е воин — казва царят.

— Покажи ми.

Ксандра държи сабя. Изкована е от метал с апликирани кристали на дръжката. Царят кима с покритата си с качулка глава и дава знак на Хекс да вземе сабята.

Но още не сме видели тази размяна на знаци, когато Хекс е застанал пред Ксандра и върхът на сабята му е пробил гърдите ѝ.

Ахвам.

Хекс изважда сабята си. Никъде няма кръв, дори и дрехата на Ксандра не е скъсана. Тя поглежда надолу към гърдите си и се усмихва.

— Много добра работа. Наистина си воин, млади човече.

— Ами Пенелопи? — пита Венис. Гласът му е ясен и чист. Гледа Ксандра право в очите, без да трепне.

— Какво ще кажеш за Пенелопи, Дилън? — пита Ксандра. — Знам, мислиш, че тя е твоята съдба, но всичко това вече свърши.

— Пенелопи е герой. Готова е на саможертва. Дисциплинирана, благородна, смела, умна и разказвач.

— Епически разказвач — добавя Хекс под носа си, но все пак достатъчно високо, че да го чуя само аз. — Епическо фиаско.

Ксандра бърчи нос като разглезено дете.

— Виждала съм малко от тази ѝ способност. Не съм сигурна, че това е достатъчно.

— Има още едно нещо. — Царят отива до сестра си, навежда се и ѝ прошепва нещо в ухото.

Ксандра се вира в мен толкова дълго, че с мъка успявам да издържа погледа ѝ.

— Не вярвах, че ти си човекът — казва тя. — Че ти си избрана да върнеш нещастната планета към предишното ѝ състояние. Брат ми винаги вярваше в това, но аз не вярвах. Аз побърках тебе и приятелите

ти на онзи кораб, който Дилън изпрати за теб, аз го населих с призраци, за да ви измъчват. Аз ти показах кървящата клонка и собствените ви трупове. Аз исках да те обезкуража, исках да не намериш брат ми, да избягаш ужасена, но ти не се отказа и, както се страхувах, го унищожих.

— Не съм искала да се случат всички тези неща.

— Знаех, че в крайна сметка ти ще станеш причина за неговото унищожение.

— Ти беше причината за неговото унищожение! — Вече не мога да сдържам гнева в гласа си.

— Не, аз само позволих на неизбежното да се случи. Харпиите го убиха. Накрая приех съдбата му и му позволих да дойде при мен.

— Но корабът, труповете? Защо причини тези неща на приятелите ми и на мен? Можеше да ни попречиш да дойдем, без да ни измъчваш.

— Всъщност мислех, че ще ми бъдеш благодарна за това. Разглеждай го като военна тренировка. Да се изправиш пред собствената си лудост. Да погребеш старото си аз, за да се прероди то в ново. Макар и да издържа тези изпитания, аз не повярвах, че ти си избраната. Сега брат ми, царят, го направи истина.

Какво ѝ каза той?

Хекс ми хвърля унищожителен поглед. Той ме изгаря като огън, който опърля настръхналата ми кожа.

— Ще помисля върху молбата ти — казва Ксандра. — Ще ти дам още една нощ и после ще реша.

Факлите загасват и когато отново се запалват, тя и царят са изчезнали.

Кучетата са препречили единствения изход от пещерата, а змията се е увила около гривните на вратовете им. Аз сядам на земята и гледам в очите им.

* * *

Три черни кученца в кошница пред супермаркет. Момичето е изпратено от майка си да пазарува. Вижда кученцата и коленичи до кошницата. Има табелка, на която пише: БЕЗПЛАТНО. Кученцата

така са се притиснали едно в друго, че приличат на едно куче с три глави, докато най-малкото помирисва пръстите на момичето и се вдига на задни крачета, за да я целуне по лицето. Другите, прекалено изтощени от глада и жаждата, не помръдват. Тя ги гали по главичките и кадифените трапчинки на челата.

— Цербери — казва тя.

Докосва всяко поотделно и му дава име.

— Сър, Бър. Ус? Не. Узи.

Взема кошницата и отнася кучетата вкъщи. По-късно се връща в супермаркета за продукти и кучешка храна. На следващия ден ги води да ги ваксинират, но не позволява да ги кастрират, защото и се струва много варварско. Гледа ги като свои бебета и те се привързват към нея. Понякога се чуди дали те не мислят, че им е майка.

Отчасти по тази причина ги отравя, когато се самоубива. За да не ги остави сами. Но също и защото се нуждае от компанията им, когато слиза в подземното царство. И тя не иска да е сама.

Но какво означава това за тези силни млади кучета? И за змията, която се е увила около гърлата им?

Означава живот под земята; означава тъмнина; означава да станат стражи на прокълнатите.

* * *

Аргос е в ръцете на Венис, но по някакъв начин успява да се изтръгне и тича към кучетата. Опитвам се да го спра, но се препъвам и падам на слузестата скала. Когато поглеждам, Аргос стои пред кучетата и лае срещу тях. И трите навеждат глави и се отдръпват със скимтене.

— Мисля, че може да тръгваме — казва Венис.

Поставям ръка на гърба му.

— Тръгвай!

Венис грабва Аргос и тича към тунела, който води нагоре.

— И ти — казвам на Ез и после на Аш.

Чакам Хекс, но той само ме поглежда студено. Държи сабята, която му даде царят и за секунда изпитвам страх, че може да ме удари

с нея. Но нападението му е само с очи и глас.

— Махай се оттук.

— Ти идваш, нали?

Хекс свива рамене.

— Да заменя един ад с друг?

— Но там поне ще бъдем заедно — казвам аз. — И всичко ще се оправя.

— Как? — Сега гласът му е по-мек. Почти си представям този Хекс разплакан.

— Защото те обичам — казвам аз. — А това е всичко, което имаме и ще имаме.

Той поклаща глава. Не.

Аз влизам в нишата на тунела и отчаяно се надявам, че Хекс ще ме последва, но се страхувам да погледна зад гърба си и да открия, че е изчезнал.

В мита за Орфей любимата му Евридика е ухапана от змия и отнесена в подземния свят. Орфей е трябвало да слезе долу и да я спаси, като използва магията на музиката си, за да я върне към живота. Но тъй като изпитал съмнение, той погледнал назад и я загубил. Дори любовта и изкуството — двете най-мощни сили, с които разполагаме — невинаги успяват да ни спасят. Черните лъскави стени на тунела ми казват: смъртта е по-силна.

Не поглеждай назад, Пен.

Студена пот се стича по тялото ми и едва дишам в тясното пространство на тунела. Трудно е да се каже дали изобщо вървя нагоре; изкачването е плавно и няма стъпала, а само грубо издълбани скали, може би от приливите на древни морета. Как се е чувствал Орфей, когато се е върнал без любимата си жена? Когато излязъл на повърхността, бил разкъсан от онези диви жени, менадите. Може би е бил благодарен, че са го избавили от страданието.

Ако някакви менади ме разкъсат, може и да не почувствам болка, толкова мъртва съм и без това.

Когато пристигам, горе ме чакат Ез, Аш, Венис и Аргос. Прегръщаме се на хладния вятър. По лицето ми лепнат капки солена вода.

— Къде е Хекс? — пита Венис.

Не искам да поглеждам зад гърба си. Ами ако съм изпратила Хекс в ада? Ако никога не се върне? Това за мен е по-лоша съдба, отколкото да бъда окована към глезените на Ксандра за вечността. Ако бяхме останали там долу завинаги, поне щях да мога вечно да му повтарям колко съжалявам.

— Трябва да тръгваме — прошепва Аш в ухото ми. — Ако лодката е все още там, той ще ни настигне.

Когато те двамата с Ез слагат ръце на раменете ми, се сещам, че раната в рамото ми е зараснала. *Акация, Лечителят*. Само да можеше и сърцето ми да оздравее толкова бързо.

Вървим през скалите. Някой е изградил нещо като град от боклука. Във високите глинени колони са вградени бирени капачки, счупени стъкла, парченца порцелан, авточасти, пластмасови играчки. Мебели без крака са подредени като за някакво откачено чаено парти. Пластмасови бутилки са подредени, сякаш за да си вземем. Затова взимаме колкото можем да носим.

Вървим напред през горичка от фиданки. Стигаме до езеро с прясна вода, коленичим и пием, докато стомасите ни не могат да поберат повече. Чудя се как сме оцелели толкова дълго под земята, след като сме приемали само призрачна храна и вода на Острова на изобилната любов. Може би за известно време наистина сме били мъртви.

Пълним бутилките с вода, набираме си горски плодове, излизаме от горичката и се отправяме към морето. Малката ни лодка е там и ни чака, закотвена към скалите.

Аш и Ез скачат в нея и хващат греблата. Качвам се и аз, а Венис с Аргос се качва последен. За момент се колебаем, вираме се в скалистия остров и младата му растителност, в странния боклучест град. Знам, че всички мислим едно и също нещо.

Хекс.

— Може би трябва да го почакаме до утре — казвам аз.

— Може да ни нападнат — казва Ез и раменете му потреперват, после добавя по-тихо: — Той направи своя избор.

— Не! Аз направих този избор. Беше погрешният избор. И затова го изгубих. — Опитът ми да не се разплача е доста безуспешен.

Изтривам очи и когато ги отварям, Аргос маха с опашка. Поглеждам накъдето сочи носът му и се опитвам да разчета знаците

във въздуха. Нищо. Какво е помирилс той?

И после виждам Хекс, който слиза по скалите, препъва се, тича и размахва сабята, която му подари царят. Стоя права в лодката и го викам.

Орфей не се е върнал истински от царството на мъртвите, но с Персефона, или Прозерпина, както я наричат в *Енеидата*, която станала царица на подземния свят, се случило друго. Тя била отвлечена и закарана там от Хадес, но майка ѝ, богинята на земята Деметра, си я взимала обратно за половин година, за да може да се връща пролетта на земята. В този мит любовта побеждава смъртта, поне наполовина.

Двамата с Хекс веднъж бяхме мъртви, бяхме трупове на Острова на изобилната любов. Сега, макар и несигурно, пак се събираме. В този момент си представям гробовете ни на острова, онези, които изкопахме един за друг и за себе си. Гробовете са празни. Ние сме тук. Ние сме живи.

* * *

Когато Хекс скача в лодката, като не обръща внимание на протегнатата ми ръка, а Ез и Аш започват да гребат, виждам група хора, които вървят през скалите към плажа. Те са шест млади мъже и шест млади жени с разнообразен цвят на кожата, препасали животински кожи около кръста, с голи гърди и венци от листа в дългите си, брулени от вятъра коси. Шестима яздят бели коне, а другите здраво стъпват на скалите, сякаш краката им са копита.

* * *

Островът се е издигнал от морето. Все още е млад; дърветата са ниски. Пейзажът е главно скалист. По брега има боклуци, изхвърлени от морето. Когато дванайсетте пристигат тук — изхвърлени от различни места по различен начин, но всички еднакво разбити, те знаят, че са били спасени за нещо, но нямат представа какво е то.

Тичат, тичат, винаги тичат. Изгубили са семействата, домовете си, всичко. Полуголи, те продължават да тичат по скалите, докато кървящите им крака закоравяват като копита. Намират прясна вода, намират ядки, горски плодове и малки животни за ядене, намират се един друг и се превръщат в племе от диви хора. Шест бели коне идват при тях една нощ, докато спят, застават в зората като сън, позволяват им да ги яхнат и да ги яздят по скалистия бряг. Фавни и нимфи, така те наричат себе си. Събират боклука, който намират на острова. Всяко парче им напомня за греховете на изгубения свят. Опитват се да го превърнат в нещо полезно или в нещо красиво.

Започват да забравят времето, когато са мислели, че са мъртви. Яздейки белите си коне из острова, където растат кървавочервени цветя, дванайсетте се питат дали, в крайна сметка, не са живи.

Докато призрачното момиче, царицата на сенките с нейните три черни кучета, тази, която първоначално ги е призовала на острова, един ден им се явява.

* * *

Също както когато за пръв път видях Акация, и сега знам, че тези млади мъже и жени имат нужда от нас. Когато спират, застават на скалите и гледат, а слънцето зад тях започва да залязва, в очите им се чете отчаяние, което много добре познавам. И аз гледах така, докато не се върнах вкъщи и не се събрах с любимите си хора.

— Те имат нужда от помощ — казвам аз, но всички се правят, че не ме чуват, освен Венис.

— Един ден ще се върнем — казва той. Но не гледа към мен. Очите му са вперени в малкото момиче, което се е отделило от групата на дванайсетте млади мъже и жени и тича към лодката.

Това е Акация.

Тя се хвърля във водата и плува към нас обезпокоително бързо. Венис отива на ръба на лодката и ѝ подава ръка. Хваща я и я издърпва вътре.

Чувам как тракат зъбите ѝ и я обгръщам с ръце.

— Не може да дойде с нас. Нямаме място — казва Хекс.

Венис застава срещу него. Брат ми е пораснал и скоро ще настигне Хекс по височина.

— Тя ни помогна.

— С какво? С това, че ни заведе при царицата на прокълнатите? Нямаме място за още едно гладно, нещастно бездомно същество. — Той размахва ръце. — Вие всички водите още безполезни спътници.

— Тя излекува раната на Пен — казва Венис.

Хекс ми хвърля възмутен поглед.

— Страхотно. Наистина прекрасно. Излекувала раната на Пен.

— Млъкни — измърморва Венис.

Цялото тяло на Хекс изразява изненада; Вен никога не му е отговорил така. Очаквам някаква реакция, но Хекс мълчи.

Акация се откъсва от прегръдката ми и се навежда от лодката. Маха с ръка на младите мъже и жени на брега.

— Кой са те? — питам я аз. Мирисът на опушената ѝ от факлите коса все още е в ноздрите ми.

— Братята и сестрите — казва треперейки тя.

— Какво искат? — Напрегнатите им тела се запечатват в ретината ми и продължавам да ги виждам, след като съм обърнала глава. Знам какво искат, но трябва да го чуя от Акация.

— Искат един ден да се върнеш тук — казва Акация — и да ги спасиш от Острова на сенките.

— Чудесно, мамка му. Хайде да ги поканим и тях — казва Хекс. — И хей, конете ще се съберат на лодката ни, ако всички ние се качим един върху друг.

— Просто спри — казва Венис и този път не шепне.

Хекс мълчи, а Ез и Аш гребат. Навлизаме навътре в морето и се отдалечаваме от дванайсетте фигури на брега. С последния вик на залязващото слънце небето става червено.

Нещо в мен се къса и се питам дали същото е изпитвала майка ми, когато ни раздели Земертърсът. Не би трябвало, но така се чувствам.

Остров от кости, Кърваво море. Един ден ще се върна при вас.

* * *

По-късно двамата с Хекс гребем. Аш с познанията си за въздушните течения и Ез с усета си към земята, успяха да определят дължината и ширината, на която се намираме, и да насочат лодката към къщи. Сега те и Аргос спят, а Венис и Акация са на кормилото и фосфоресциращите лъчи от очите ѝ осветяват пътя в нощното море. Аз не исках да гребя с Хекс, но Венис настоя да се редуваме, а откакто се противопостави на Хекс, брат ми е станал нашият капитан. Спомням си го във видението си и не се учудвам от това, което е сега, както и това, което ще бъде.

Двамата с Хекс дълго време мълчим, вълните и вятърът са единствената ни форма на общуване. Ръцете ми са слаби, имам чувството, че са направени от сухи листа, но знам, че не трябва да се поддавам на изтощението, нито мога да си позволя да губя много енергия в говорене.

— Съжалявам — казвам накрая на Хекс, защото не мога да се съдържа, а студеният вятър отнася гласът ми към небето, но аз продължавам с по-висок глас: — Ще го повтарям завинаги, докато ме чуеш.

Той не отговаря.

— Дали някога ще приемеш извинението ми? — моля го аз. — Има ли нещо, което мога да направя? Някога?

Тишина.

Моите думи са безполезни, но може би Вергилий ще има въздействие. Спомням си какво казва Дидона, когато моли сестра си да ѝ помогне да намери любовна магия, за да си върне Еней. Макар че не аз, а Хекс е този, който е бил предаден като Дидона, се чудя дали тези думи няма да го трогнат.

*Срещнах дошлата оттам чародейка
на Хесперидите храма тя пазела, хранила змея
и над дървото му бдяла, над святите негови клони,
течния мед му е дошла и сока на мак сънотворен —
врича се тя, че избавя сърцата от любовната мъка
със заклинателна реч, а при воля към други я праща,
речни течения спира, обратно обръща звездите;
нощем зове духовете, ще чуеш как тътне земята*

изпод нозете, от било планинско как ясени слизат.

— Доста добър вергилийски — казва Хекс. — „Избавя сърцата от любовната мъка“.

— Да.

Продължаваме да гребем до зори, звездите изчезват, слънцето изплува, сякаш от недрата на земята. Примигвам на червената светлина, която струи от хоризонта.

Бих искала да мога да избавям сърца от любовната мъка и да обръщам звездите. Защо спях с царя на Острова на любовта? Въпреки че бях под въздействието на магия, постъпката ми е непростима. Трудно щях да простя на Хекс, ако ми беше причинил същото. Но все пак... Но все пак това като че ли беше неизбежно. Или е само извинение за предателството ми?

— Знаеш ли, че синият цвят не е съществувал в древността? — казва Хекс и така ме стряска, че спирам да гребя. На мен ли говори? Това не означава, че приема извинението ми, но все пак ми говори.

Идвам на себе си и осмислям думите му.

— Как така не е съществувал? Ами небето? Ами морето?

— Останал е неназован в древните текстове. Омир казва „тъмното като вино море“, но никога „синьото море“.

— Може би просто е искал да не употребява клишетата — опитвам се да се пошегувам аз. Хекс не ми отговаря. — Ами какво става със „сините очи“? — Мъча се да не си спомням очите на царя.

— Няма го в литературата. Никъде. Появява се по-късно. Вергилий казва „дъждовен индигов облак“, например, и „тъмносиня колесница“ Но не и Омир. Ако виждаш нещо през цялото време, то е вездесъщо и нямаш нужда да го назоваваш.

— Не разбирам.

— Понякога не виждаме най-постоянните и красиви неща, които ни заобикалят. Приемаме ги за даденост.

Той се опитва да ми каже нещо. Усещам сърцето си като празна амфора, пълнеща се с нектара на облекчението.

— Да — казвам аз. — И когато го няма, когато настъпи нощта или Земеръсът, понякога е трудно да си представим, че синьото небе изобщо е съществувало.

Той посочва небето над нас.

— Сега е малко сиво, но е тук.

— И ние сме тук — казвам аз.

Пак мълчим. Не знам дали това не е било само кратко отлагане на наказанието; вероятно. Какво да говоря, за да поддържам интереса му?

Идва Венис с бутилки вода и малко горски плодове. При мириса на сока им започвам да слюноотделям, но ми се повдига. Сигурно е от клатенето на лодката.

— Вие, двамата, добре ли сте тук?

— Добре.

— Наистина ли?

— Вече съм малко изморена — признавам аз.

Хекс изсумтява и брат ми отива да събуди Ез и Аш.

— Благодаря, че ме смени — казва Ез, когато ставам, протягам схванатите си крайници и му подавам греблото. — Добре ли се чувстваш?

— Хекс ми проговори — прошепвам аз. Дори само като го изричам, сърцето ми се изпълва с радост.

— Какво каза?

— Хм, че синьото не е съществувало в древността?

— Как така, по дяволите! Синьото е основен цвят. Естествено, че е съществувал.

— Той има някаква теория, че не виждаме онова, което е тук през цялото време.

Ез се намръщва.

— Сигурно се е опитвал да каже нещо.

— Сигурно.

— Поне е проговорил.

Аш е заел мястото на Хекс и сега гледам как Хекс върви към кърмата на лодката. Привел е рамене, сякаш за да предпази сърцето си, а черната му коса е паднала напред, така както падаше върху мен едно време, когато ме прегръщаше.

— Отиди да поговориш с него още малко — казва Ез.

Имам чувството, че пак съм на тринайсет години и ми дават съвет как да свалям някое момче, което не ми се е случвало, тъй като

харесвах момичета и не исках никой да знае това. Ако Ез е бил наоколо тогава, щях да го питам.

— Какво да говоря?

— Помниш ли, когато Венис каза, че разказването ни помага да видим изхода?

Това сега ми се струва толкова отдавна. Беше в розовата къща преди призрачния кораб, Острова на изобилната любов, Острова на сенките, смъртта на царя, смъртта на Мърк, чието тяло дори не успях да погребам. Преди смъртта на вярата на Хекс в мен.

Дали скръбта не е като синевата? Преставаш да я забелязваш, когато е всичко, което преживяваш.

Но царят каза: „Разказването ни помага да определим действието“.

— Разкажи на Хекс история, разказвачо — каза Ез. — Разкажи ми история на всички. Имаме нужда от това.

[1] Троянски герой, един от синовете на Приам и Хекуба, брат на Хектор и Парис, след смъртта на Парис се оженил за Елена, която при падането на Троя го предала; убит от Менелай. — Б. пр. ↑

12

ЗАВРЪЩАНЕТО

Това е историята, която им разказвам. Не съм съвсем сигурна, че видението ми е истина, но ето какво виждам:

* * *

Докато пътуваме към къщи, с приятелите ми се молим на всички възможни божества, в които ни е останала и капчица вяра, розовата къща да стои, защитена от някакъв вид мъгла (като онази, която някога Венис използва, за да стане невидим) и гигантът до нея е забелязал.

Ние шестимата и Аргос се довличаме до брега. Поддържа ни само надеждата; слаби сме от дългото пътуване без храна и с малко вода. Пиршествата на Острова на изобилната любов не бяха истински, а само боклуци, омагьосани да изглеждат като вкусни ястия, торти и вино. Не бяхме опиянени от виното; бяхме опиянени от магията на царя.

Но магията на царя изгоря с него. Венис не би могъл да скрие цяла къща от гиганта, дори и да би имал възможност да се фокусира върху този цел по време на пътуването ни до Острова на сенките и обратно.

Розовата къща е разрушена.

Фасадата ѝ я няма и тя прилича на кукленската къщичка, с която си играех като дете. Бащата, който ме отгледа, ми я беше направил и аз обичах да управлявам своя миниатюрен свят, където всеки избор беше мой. Но сега съм толкова безсилна, колкото бяха куклите, с които си играех.

Има счупени прозорци, разрушени стени, покривът се е срутил. Градината е изпотъпкана и унищожена. Гигантът не се вижда

никъде и ако ние с приятелите ми не бяхме толкова изнеможели от глада и опустошението, сигурно щяхме да изпитаме благодарност за това.

Само водата в извора е светла и чиста, както винаги, и има вкус на листа и слънце. Това все още е осветена земя. Падаме на колене в смирена молитва към дриадите и пием.

Няколко устойчиви глухарчета растат около извора. Изяждаме листата им, като дъвчем бавно, за да усетим горчивия вкус. После се връщаме в къщата. Начело върви Хекс с извадена сабя.

Хекс, Ез, Аш, Акация и Венис с Аргос в ръце вървят на пръсти по скърцащия дървен под и тръгват нагоре по каквото е останало от стълбите. Аз държа тила и постоянно поглеждам назад. Тук няма място, където да се скрие някой гигант, но все пак се движим предпазливо и се стряскаме при всеки звук. Всеки момент може да се появи някакво чудовище и стълбите може да се срутят, но все пак трябва да проверим степента на щетите.

Вечерта се въоръжаваме с кухненски ножове и се сгушваме един до друг в голямата стая на долния етаж, където е най-заслонено въпреки пукнатия прозорец и падналата преградна стена, която навремето отделяше дневната от трапезарията. Хекс отказва да почива, остава на пост и крачи напред-назад по калната земя пред къщата. Аз прегръщам Аргос, вдъхвам успокоителната миризма на козината му и плача колкото мога по-тихо, за да не тревожа другите, докато накрая заспивам.

Сутринта ядем пак глухарчета, пием вода и правим упражненията и медитациите си. Когато настъпва вечерта, Венис свиква съвет и се събираме около огъня, запален в остатъците от камината. Аз сядам между Ез и Аш и взимам Аргос в скута си. Акация се настанява до Венис, където е решила, че сега е нейното място, а Хекс, както винаги, обикаля наоколо.

— Всички ние преживяхме тежки неща — казва Венис. — Но не можем да се предадем. Не можем пак да избягаме.

Акация кима, без да откъсва поглед от лицето му.

— Какво би трябвало да правим? — пита Ез.

— Ако Бул се върне, с нас е свършено — добавя Аш.

— Не и ако имаме план.

Всички поглеждаме към момчето с гълъбовите очи.

— Кажу ни какъв е планът ти, Венис? — питам аз.

Но няма време за план.

Земята се тресе от титанични стъпки и ние светкавично излизаме от къщата, преди да са се срутили и останалите стени. Към нас от развалините вървят слепият гигант Бул и две почти еднакви полуголи гигантеси. Те олицетворяват моя гняв, моята скръб, моите страхове. Гняв от слепотата ми — от откраднатото от мен око, от сключената и неспазена сделка. Скръб от загубата на толкова много мои близки. Страх от собственото ми предателство и неспособността на Хекс да ми прости. Тези неща трябва да преодолеея, за да оцелеем приятелите ми и аз.

Стоим, въоръжени с ножове и единствената сабя на Хекс, изправени пред проядената плът и хищническите лапи на чудовищата.

В този момент си спомням, че малката ми армия и самата аз не сме просто гладуващи, осиротели момчета и момичета, захвърлени на опустошената планета. Не сме жертви. Ние, всеки по свой начин, сме герои. Ние сме визионери, и воители, и лечители, и господари на стихииите.

Косата на главата ми не се изправя от ужас; гласът в гърлото ми не се задавя.

— Това е моят дом — казвам аз високо и ясно, защото съм воин, безстрашна дъщеря на родния си баща Мърк. — Махайте се оттук.

Искам да им разкажа някаква история, за да ги убедя, но тези гиганти не се интересуват от истории, те не могат да бъдат омаяни с думи. Прекалено безмилостни са станали. И, поне засега, това се отнася и за мен.

Една от гигантесите вдига Венис за яката, разклаща го и го слага в дланта на Бул. Виждам как брат ми потъва в месестата плът и се превръщам в майка вълчица, пазеща рожбата си. Вълк — омаломощено от глад, треперецо, дрипаво еднооко същество, което обаче отказва да приеме поражението. Виждам в съзнанието си застрашеното си котило. Получавам сили от онова, което Вергилий нарича „яростта на отчаянието“. Бойните викове излитат от гърдите ми като ято черни птици.

Аш се изкачва по разклатените останки на къщата и скача на гърба на по-близката гигантеса, и то така, сякаш лети, защото Аш е

господар на въздуха. Тя замахва на всички страни и мучи, но Аш ѝ убягва. Той забива ножа в плътта ѝ и прави кървави дупки.

Аргос тича напред и захваща огромния като малко човече пръст на крака на Бул.

Хекс пробожда крака на Бул със сабята, която царят му даде.

Телата на гигантите натежават от ярост, земята се разтваря и те падат в образувалата се яма. Венис, Аш, Аргос и Хекс падат заедно с тях.

Водата се покачва, вълните от плажа преливат и заплашват да погълнат гигантите в адската дупка. Венис, Аш, Аргос и Хекс все още са затворени вътре.

Тогава ми се явява царят, такъв, какъвто беше, с жасминови цветове, вплетени в еленовите рога, с неизгорена плът.

— Думите не са единствената ти дарба — казва той. — Независимо дали го искаш, или не, ти си не само човек на думите, но и на действието. А сега трябва да защитиш не само себе си и любимите си хора, но и каквото е останало от мен в теб.

Без да се замислям върху по-дълбокия смисъл на тези думи, затварям очи, вдигам лице към небето и протягам ръце. Призовавам великите морета. Тези морета, които защитиха и скриха тайните светове, които се съпротивляваха на унищожението, извършвано по бреговете им, и се подготвиха за водното господство над света.

Моретата ще ме чуят. Вълните ще спрат.

После се появява още един гигант и се впуска към мелето. Кътър, онзи, който не беше безмилостен и изслуша разказа ми. Гигантът, който ме чу и пощади живота ми.

Той бръква в адската дупка, изважда Венис, Аш, Аргос и Хекс с могъщата си ръка и ги слага на твърда земя.

Ез затваря земята около Бул и гигантесите, защото Ез, който понякога се бои от собствената си сянка, е господар на земята.

Хекс, който е царят на огъня и което е по-важно — царят на моето ранено сърце — огражда с огън ямата, в която са паднали гигантите.

Ето така те ще отидат в ада, а аз, когато накрая моят любим ми прости, ще се върна оттам.

* * *

Хекс отваря очи и осъзнавам, че е бил буден и е слушал през цялото време. Не съм сигурна дали изпитвам облекчение или страх.

— Пен Разказвача. — Опитвам се да преценя дали има сарказъм в тона му. — Вече и бъдещето ли виждаш? Това ли ще се случи?

— От нас зависи да се случи.

— А какво ще кажеш за края? Където ти прощавам. Това как ще се случи? — Гласът му звучи уморено и той отправя поглед далеч в океана.

От постоянното клатене на лодката ми прилошава. Сигурно е от това. Сигурно.

— Ти ме напусна — казвам на Хекс и се опитвам да изхвърля натрапчивия спомен от ума си. — Не знаех дали ще се върнеш. Ти си бил пиян и дрогиран и знаеш какво е това.

Той вдига рамене и потупва въображаемите си джобове, сякаш там има цигари.

— Добри времена бяха.

— Хекс! Престани. Знаеш за какво говоря.

Може би съм го трогнала, защото накрая ме поглежда в окото.

— Извинявай. Бях жесток с теб. Тръгнах си, без да ти обясня. Но, Пен, ти... ти си моят източник на вяроност. — Гласът му секва. — Чистота и истина. Не можех да понеса да те видя като нещо друго. Прекалено много те обичам.

— Ние сме еднакви — казвам аз. — В своето несъвършенство. В своите илюзии. И в нашата любов.

— Отричам се от всичките си илюзии — отговаря Хекс.

— Но това между нас е истинско.

Двамата с Хекс дълго се взираме един в друг и виждам как очите му се наливат със сълзи, също като моите. Стискам зъби, за да посрещна отговора му, беше *истинско*, но той не го казва.

— Земя на хоризонта! — вика Венис от носа на лодката. Акация се хвърля към него и го прегръща, а Аргос, в отговор на виковете им, радостно обикаля около краката им.

Ето, виждам го. На брега на морето. Каквото е останало от дома ни. Чака ни да си го върнем и да го възстановим.

* * *

Розовата къща отново се издига. Огряна от зората. Виненочервени грамофончета се вият по стените и по покрива. Спя в моята спалня, на моето легло. На стената виси сабя.

— Къде е Хекс?

Едно бебе плаче.

Ставам и отивам до коша, където то спи. Вдигам го, нося го на леглото и го държа до гърдите си. Той притиска лице към мен, поставя ръчички на гърдите ми и суче.

— Силван — прошепвам аз. Млякото ми протича към него. Пухест мъх покрива идеално кръглата му главичка и ухае сладко на цветя. Клепачите му потрепват, после очите му се отварят и той ме поглежда.

Моето дете, което сега е в корема ми. Очите му са сини. Като на рогатия цар. Неговият баща.

* * *

Това е, което предстои. Моля се само Хекс да е там, може би в съседната стая. Извън обсега на видението ми. Както и той да бъде с мен и детето ми, където и да отидем. Той ще ми прости и ще бъде с нас.

Но това е само началото.

Сега, като слагам ръка на корема си, си спомням Буря, Мрачната и Бързата, умиращи на Острова на изобилната любов, спомням си как перата им окапват, а птичите черепи бодат гниещите им вратове. Те убиха своя цар и разрушиха света на илюзиите. Те не могат да бъдат спасени, твърде късно е за тях.

После си спомням Акация, бъдещата жена на брат ми, седнала там на скалите, трепереща и взираща се в пустото море, пусто, освен нас и нашата малка лодка. Спомням си младите мъже и жени, които Акация нарече братята и сестрите, катерещи се по скалите на белите си коне, гледащи към нас, сякаш в очакване да ги спасим. Вярвах, че не желая нищо друго, освен да остана скрита в дома си, да закрилям

близките си и да пазя скъпоценната ни вода и магическите ни плодове и зеленчуци. Но след пътуването вече не вярвам в това. Знам, че когато се върна и възстановя дома си, когато спечеля обратно любимия си и завърша започнатото на Острова на изобилната любов, пак ще трябва да пътувам по света, може би много пъти, за да намеря онези, които са оцелели. И да им помогна с каквото мога.

Това е моята съдба — вече го знам. И тя едва сега започва.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Докато предишната ми книга *Любов по време на глобално затопляне* свободно следва *Одисеята* на Омир, *Островът на изобилната любов* е още по-свободно вдъхновена от *Енеидата* на Вергилий. В тази епопея гръцки войници, скрити в корема на дървен кон, нападат град Троя. Героят Еней заедно със сина си Асканий, баща си Анхис и група воители успява да избяга и тръгва по света, за да създаде нов дом за народа си. След много опасности, загуби и саможертви, сред които трагичната любовна връзка с царица Дидона и пътуването до подземния свят, накрая Еней основава град Рим. Наред с други неща, тази история е за волята да не отстъпваме пред трудностите.

Макар че някои от темите в *Любов по време на глобално затопляне* са същите, съм си позволила доста волности със сюжета и не всички образи отговарят точно на тези в *Енеидата*. Както вече казах, тя ми послужи по-скоро за вдъхновение и с благодарност се ръководих от стиховете на Вергилий (преведени от прекрасния С. Дей Луис). Надявам се, че тази приказка ви е харесала и че ще се обърнете към оригиналния текст, за да намерите още удоволствие и вдъхновение за себе си.

Франческа Лия Блок

27 септември 2013
Лос Анджелис, Калифорния

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.